JOYCE MYRUS

Duo

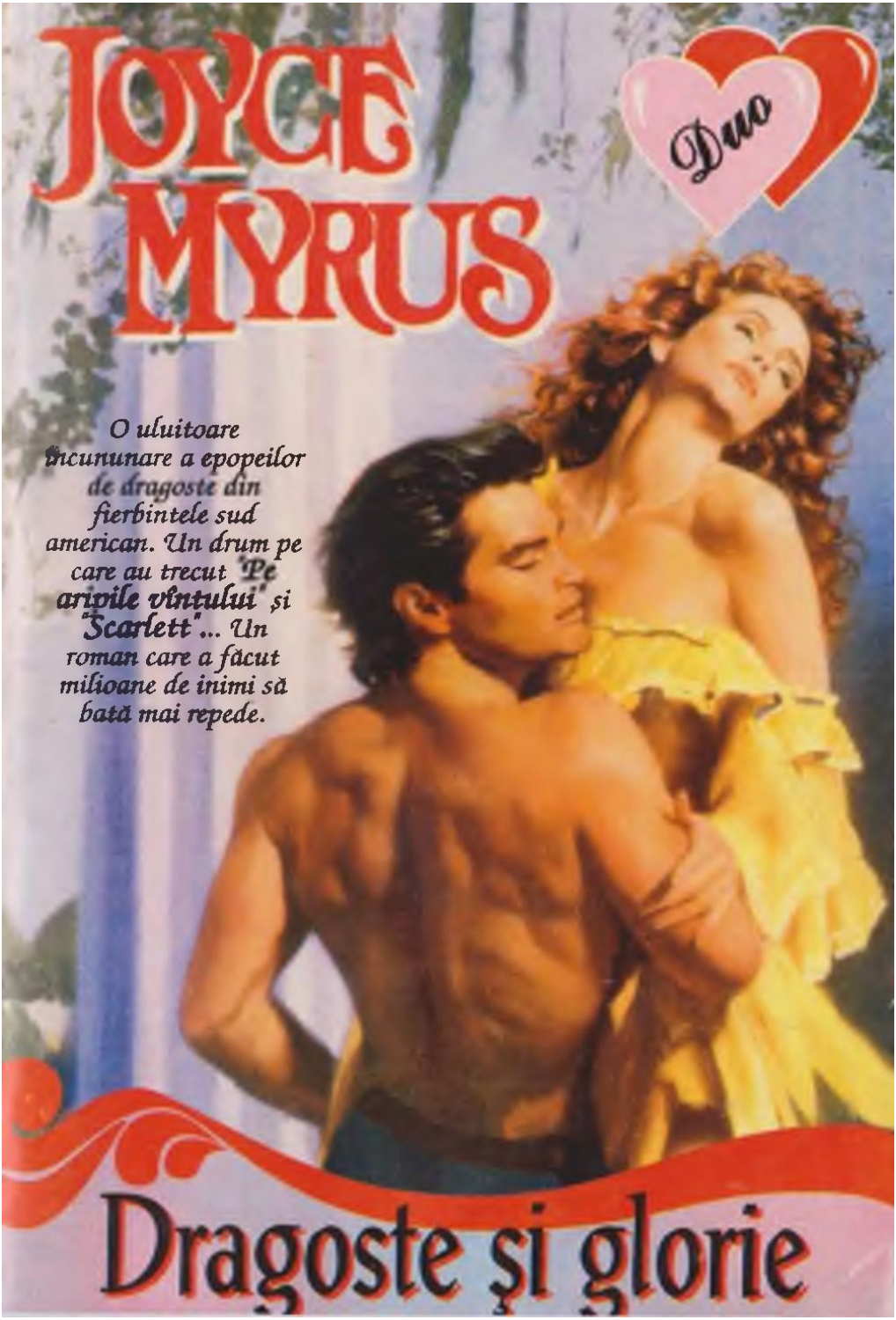

O uluitoare încununare a epopeilor de dragoste din fierbintele sud american. Un drum pe care au trecut "Pe aripile vîntului" şi "Scarlett"... Un roman care a făcut milioane de inimi să bată mai repede.

Dragoste şi glorie

Joyce Myrus

Dragoste și glorie.

Traducere: Irina Mureşan

Editura Decoda
1994

ISBN 973-96235-4-9

E 1994 Copyright by Joyce Myrus
Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii Decoda

Acea primă dată când e văzuse pe Susannah îi dădea motive să spere că norocul şi viaţa tui începeau să se schimbe. Renunţase să mai spere că va întâlni dragostea adevărată, pe care o găsesc doar cei norocoşi, şi aceştia, doar o dată în viaţă. Totuşi, prima oară când el şi vestală Susannah, cum îi spunea el, fuseseră singuri, se petrecuse ceva unic, nu doar pentru ea, ci şi pentru el.

Terry s-a trezit privind-o în ochi pe minunata făptură, strălfulgerat de bucuria de a o avea în faţă în carne şi oase. Imediat şi-a imaginat senzaţia mâinilor ei fine pe pielea lui şi-şi dori cu pasiune aceasta femeie roşcată, cum nu mai dorise de mult timp, nicio alta.

Începu să o dezbrace, gura lui atingând pielea mătăsoasă a fetei, l-a sărutat pe rând mâinile, sprâncenele, apoi gâtul, când ea a venit în braţele lui şi şi-a lăsat capul pe spate. Părul, desprins din agrafe, aproape atingea podeaua. Îndemânatic şi nerăbdător, el îi dezveli sânii, care se rotunjeau sub cămaşa şi corsetul dezlegat; îi sărută, oprindu-se asupra sfârcurilor, făcând-o să simtă o plăcere care-i tăia respiraţia.

Exact în clipa aceea bărbatul şi-a dat seama că trebuie să se desprindă, altfel risca. Să amestece nechibzuit datoria cu fericirea. Dar, simţi degetele fetei, deja îndemânatice, atingându-i mijlocul.

Capitolul 1

Susannah Butler a fost sigură că îşi are viaţa în propriile ei mâini până în momentul în care au avut loc două evenimente spectaculoase. Şi atunci s-a dezlănţuit întreg iadul.

Primul – în aprilie 1861, Carolina de Sud, statul natal al lui Susannah, s-a desprins de Uniune, moment istoric ce a dus la dizolvarea Uniunii şi la izbucnirea Războiului Civil. Al doilea s-a petrecut câteva zile mai târziu, când Susannah l-a întâlnit pe magnificul Terence Terhune Armstrong, irezistibil cuceritor şi ”agent provocator”, spionul care o va costa inima şi, foarte probabil, nu peste mult timp, chiar libertatea.

În septembrie, Susannah, ea însăşi acuzată de spionaj, era deja de câteva săptămâni reţinută în Washington, cu domiciliu forțat. Autorităţile, îngrijorate de scurgerea continuă de informaţii confidenţiale către Sud, au transferat-o în clădirea vechiului Capitoliu. Aici urma să fie interogată de asprul Napoleon Baker. Şi conform obiceiului ei de-o viaţă, îşi petrecea timpul scriind, încredinţând hârtiei gândurile şi sentimentele cele mai intime.

Acest loc infernal, cândva sediul guvernului tinerei noastre republici, a devenit apoi pensiunea în care cel nai mare om politic al Carolinei, John Calhonn, a trăit şi a murit. Spiritul său, încă prezent aici, îmi insuflă curaj şi hotărâre, chiar şi acum, când această clădire veche a fost transformată într-o închisoare militară infestată – din câte am auzit – cu informatori, ploşniţe şi curajoşi secesionişti. Faţada de cărămidă roşie e

decolorată şi ştirbită, iar ferestrele sunt bătute în scânduri. În interiorul ei clocoteşte sângele sudist, scria Susannah, zâmbind în sinea ei şi zgribulindu-se în mantie.

Se părea că i se dusese vestea, căci, ajungând în închisoare, a fost întâmpinată de uralele nevăzuţilor prizonieri şi de deferenţa ceremonioasă a superintendentului Wood. Susannah era sigură că acesta avea totuşi ceva de gentleman, în ciuda faptului că era yankeu.

— Sper, d-le superintendent, că, după interogatoriu, voi fi dusă în aripa de vest a clădirii, lângă ofiţerii rebeli. Am auzit de acest Baker, comisar al Departamentului de Stat. Mi s-a spus că este un laş şi un ticălos care nu se dă înlături de la a folosi cele mai josnice procedee pentru a stoarce informaţii de la prizonierii ţinuţi izolaţi în închisoarea Garroll din anexa vechiului Capitoliu.

— E un om taciturn, cu o privire rea, d-ră Butler, care nu-mi spune prea multe. Însă, puteţi fi sigură că sunt conştient de onoarea de a vă avea în custodie. Voi face tot posibilul… tot ce-mi este permis… să vă fac şederea aici rezonabilă.

— Vă mulţumesc, d-le.

Susannah înclină capul, gest umil, complet dezminţit însă de expresia sa impertinentă şi de pletele roşii-arămii, care erau, în ochii superintendentului şi ai ofiţerilor care zăboveau pe acolo, un adevărat simbol al răzvrătirii şi al sfidării. Apoi, ignorându-i pe toţi, Susannah se întoarse la mâzgăliturile sale, cum îşi numea jurnalul.

Scriu cu speranţa că cei care mai târziu vor studia acest document vor citi printre rânduri dându-mi astfel posibilitatea să fac ceva pentru

ţara mea. Dar dacă nu? Cel puţin această relatare a unui comportament imprudent ar putea scuti alte tinere de la a culege roadele amare ale unei pasiuni oarbe, confundate cu dragostea adevărată.

Însă am o scuză. Trebuie să înţelegeţi că, la cei douăzeci şi şase de ani ai *mei, nu în totalitate nefericiţi, îmi acceptasem deja statutul de celibatară mulţumită. Fără soţ sau copii care să-mi ocupe timpul, mi-am dedicat parte din energie plantaţiei noastre din Low Country, ceea ce i-a făcut plăcere tatălui meu.* Ca *să îmi fac şi plăcerea mea, m-am aplecat asupra cărţilor şi asupra mişcării sufragetelor, îndeletnicire nu foarte obişnuită pentru o tânără sudistă de familie* l *bună. În plus, eram şi profesoară, însă trebuia să ţin secretă această ocupaţie faţă de restul lumii, căci tatăl meu nu mi-ar fi permis s-o fac, dacă ar fi ştiut. Mai mult decât atât, a-i învăţa pe sclavi – sau chiar pe negrii liberi* să *scrie şi să citească, exact ceea ce făceam eu, era împotriva legii. Deci, iată-mă gata să mă transform într-o adevărată fată bătrână — perspectivă nu tocmai neplăcută în ochii mei, dar, în acelaşi timp, şi gata de a fi închisă, ceea ce ar fi fost deosebit de dezagreabil, după cum am aflat acum. Însă, exact în acel moment am primit o cerere în căsătorie, din partea unui vechi prieten al tatălui meu, Will Chauvenet Când am spus „da”, după ce îi refuzasem pe alţi treisprezece înaintea lui, cred că Will a fost cel puţin la fel de surprins ca şi mine. Am acceptat, de fapt, deoarece ştiam că Will, care avea aceleaşi înclinaţii livreşti ca şi mine, îmi va tolera ideile politice şi îmi va păstra secretele. Îl ştiam pe Will dintotdeauna şi îmi era cu adevărat drag. Căsătoria noastră n-ar fi fost o*

simplă formalitate, ci, mai degrabă, unirea a două spirite înrudite. Apoi a izbucnit Războiul de Secesiune şi a apărut locotenentul Armstrong, tipul perfect de luptător.

Aici Susannah se opri din scris şi se cufundă în amintiri.

Terry Armstrong era întruchiparea bărbatului viril: înalt, cu picioare lungi, cu talia zveltă şi cu şolduri înguste. Mustaţa şi părul ce-i cădea pe umeri erau de un castaniu întunecat. Era o apariţie atât de izbitoare, încât s-a temut că el ar putea fi cel pe care-l aşteptase şi pe care renunţase să-l mai caute. Se temea pentru că nu voia să-şi spulbere proiectele sale rezonabile, îndrăgostindu-se iremediabil. Atunci când l-a văzut, nu mai spera că se va întâmpla asta vreodată. Nu mai dorea tulburările dragostei şi mai ales dragostea pentru un yankeu afurisit – căci asta credea Susannah că e Terry, în acea zi de aprilie 1861, când s-au cunoscut. Şase luni mai târziu, în timp ce aştepta în închisoarea din vechiul Capitoliu, i se părea că a trecut o viaţă de om de la întâlnirea cu Terry. Şi, totuşi, încă nu ştia dacă prima sa impresie despre Terry era greşită sau nu. Încă nu era sigură care-i erau convingerile – secesioniste, cum afirmase, sau unioniste.

Singurul lucru pe care-i ştiu cu adevărat este că *sunt într-o groaznică dilemă. M-am îndrăgostit ca o proastă imediat ce am văzut acei ochi întunecaţi.*

Trebuie să fi fost nebună sau beată, dar nu de liqueur, ci de febra războiului, la fel ca întregul stat. Toţi eram atât de uşuraţi că începuse, în sfârşit, războiul. Eram "intoxicaţi" de fericire – da, fericire – că intraserăm în *război, Dumnezeu* să ne

ierte pe toţi.

Susannah, cu stiloul oprit deasupra paginii şi cu o expresie visătoare, îşi amintea cum, în miezul febrei şi agitaţiei acestui eveniment cu adevărat epocal dar, în acelaşi timp, ameţitor şi trist, a apărut el. Şi-l amintea sprijinit de o salcie, calm, pufăind dintr-o pipă, detaşat şi cumva singuratic în mulţime. Privindu-l, a presupus că este unul dintre puţinii instructori de la Academia Navală pe care nu-i cunoscuse.

Era o dimineaţă senină de aprilie, a douăzeci şi una zi a lunii, în 1861 marţi. Zi pe care n-avea s-o uite cât va trăi.

Şcoala navală din Annapolis, Maryland – stat al Uniunii cu pasiuni politice amestecate — a fost mutată, pe durata armistiţiului, în nord, în teritoriul pre-unionist. Sudiştii erau siguri că aceasta nu va dura mult. Erau convinşi că după o bătălie sau două în Virginia sau Kentucky, Confederaţia va învinge Armata Federală, care nu-i altceva decât o gloată, îşi spuneau între ei, şi credeau până în adâncul sufletului că sudiştii nu vor ceda. În vecii vecilor..

E de mirare că după o jumătate de an lucrurile stau altfel decât prezisesem? Ei bine, nu uitaţi că războiul nu s-a terminat încă. În niciun caz scrise Susannah.

În ziua asupra căreia se opriseră gândurile ei, *Constituţia,* marea fregată a războiului din 1812, poreclită *Bătrâna cu coaste de fier,* aştepta să-i ducă pe aspiranţii yankei în Newport. Steagul cu stele şi dungi de pe catarg flutura în bătaia brizei de aprilie. Chiar cu mai toate pânzele strânse, vasul se zbătea în *Chesopeake Bay* ca o lebădă

priponită ce caută să scape de norii goniţi de vânt. Pe mai, orchestra militară intona muzică războinică, în timp ce cadeţii şi instructorii lor, jumătate din ei cu ochii în lacrimi, mărşăluiau împreună, purtând aceleaşi uniforme, sub acelaşi steag, pentru ultima oară, înainte de a se despărţi ca să îmbarce grâul confederat. Era groaznic pentru Susannah să se gândească la următoarea dată când aceşti băieţi curajoşi se vor întâlni şi, deşi toţi buni prieteni, vor încerca să se omoare unii pe alţii. Ea însăşi era gata să plângă văzându-l pe tatăl său, Stephen Butier, sobru în uniforma de paradă de comandor, cum strângea mina fiecărui cadet care trecea pe lângă el, chiar şi pe cea a fiului său.

Fratele mai mic al lui Susannah, Simeon, odorul şi mândria familiei, era unul dintre cei douăzeci de aspiranţi sudişti, care se retrăgeau din Academie. Comandorul fusese unul din fondatorii Şcolii Navale din Fort Severn, Annapolis, cu cincisprezece ani mai înainte, aşa că era un moment greu pentru familia Butier, mai ales pentru Simeon.

”Era un tânăr inocent cu chip frumos, arămiu, plin de viaţă!” exclamă Susannah cu voce tare, făcându-şi gardienii să tresară, cufundându-se apoi iar în amintiri... Şi el, ca şi ceilalţi aspiranţi, în ciuda eleganţei afişate, părea în ochii lui Susannah înduioşător de galant, vulnerabil şi tânăr.

”Fratele meu, Simeon! Acum, imediat ce-i rostesc numele, mi se strânge inima şi mi se pune un nod în gât.. Dar să nu anticip.”

În acea zi, în mijlocul agitaţiei, exista un singur punct nemişcat – silueta bărbătească a unui ofiţer de marină, care atrăsese privirile lui Susannah. El

s-a întors spre ea de parcă i-ar fi simţit privirea iscoditoare şi, brusc, a început să se apropie, mergând încet, astfel încât ţinta lui nu era clară pentru nimeni altcineva decât pentru Susannah. Ea ştia, în pofida muzicii, lacrimilor şi comenzilor, în acel haos de bărbaţi mărşăluind cu steaguri, de cai care tropăiau şi sforăiau, că şi el o văzuse.

Locotenentul se mişca încet, dar hotărât prin mulţimea de femei. Încă de atunci, Susannah era roasă de gelozie, văzându-l cum salută cordial pe soţiile ofiţerilor de marină şi pe fiicele lor. Toate erau îmbrăcate în cele mai bune rochii, rotindu-şi umbreluţele, îmbătate.ie emoţia abia umbrită de vagi prevestirile dezastrelor ce aveau să fie provocate de război.

Şi politicienii veniseră în număr mare, în special republicani yankei de-ai lui Lincoln, roind şi zumzăind ca muştele.

Unii purtau redingote negre şi cilindre care-i plăceau bătrânului Abe, iar ea a observat că locotenentul ei. Cum îi spunea deja în gând, deşi încă nu-i ştia numele, s-a oprit să vorbească cu senatorul Summer, aboliţionist din Massachusetts, înainte de a-şi continua drumul spre ea prin mulţimea de ofiţeri.

În contrast cu civilii, militarii erau strălucitori ca nişte fluturi; cu vestoane aurite, împodobiţi cu panglici şi medalii de aur şi argint, cu săbii lucitoare şi cu eşarfe brodate în talie.

Nu însă şi Terry. Drept şi totuşi suplu şi relaxat, ei purta pinteni de aur la uniforma bleumarin, decorată, doar cu nasturi de alamă. Era proaspăt bărbierit şi, de! sub pălăria cu boruri largi, fără niciun însemn militar, părul îi cădea până la umeri.

Avea un profil puternic: dur şi era deosebit de arătos, în special când zâmbea, şi o făcea adesea, de fiecare dată când se oprea să vorbească cu cineva. Susannah era tot mai nerăbdătoare să audă vocea acestui personaj.

Ştia, înainte ca ei să articuleze primul cuvânt, ca, dacă nu-şi va păstra firea, va fi pierdută. Totuşi nu voia să-i refuze acestui om nimic din ce-ar fi putut pretinde! îşi dădea seama că ar fi fost aproape imposibil să-i reziste, oricât ar fi încercat. Încerca. Dar prea mult îşi dorise din toată inima dragostea. Ca multe alte fete sudiste şi majoritatea celor nordiste, fusese crescută în credinţa că o femeie se hrăneşte cu dragoste, că dragostea e viaţa sa. Aşa că a aşteptat mereu acea vrajă ciudată care te cuprinde o dată în viaţă şi cu cât o aştepta mai mult, cu atât se îndoia că i se va întâmpla vreodată. Refuzase deja pe câţiva din cei mai galanţi bărbaţi din Carolina, găsindu-le fiecăruia neajunsuri, până când s-a convins că va judeca întotdeauna cu mintea şi nu cu inima. Aşa că, încercând să judece raţional un om admirabil, a acceptat cererea lui Will. Apoi, a apărut Terry şi Susannah s-a îndrăgostit orbeşte, cu toată fiinţa ei.

— Pot să te vizitez? a întrebat locotenentul, ajungând în sfârşit lângă ea.

Vocea sa era caldă şi catifelată, iar accentul era al unui gentleman yankeu, de familie bună. Susannah era terminată.

— D-le, în condiţii normale, nici nu m-aş obosi să răspund unui necunoscut, dar în situaţia de faţă mă simt obligată să nu refuz pe unul care în curând va fi pe câmpul de bătălie. Nu pleci în nord cu elevii dumitale, locotenente? l-a întrebat,

mimând indiferenţa, deşi era plăcut surprinsă de cererea sa şi întristată că-l va pierde imediat.

— Domnişoară, nu le sunt profesor şi, doar yankeii se îndreaptă spre nord acum. Eu nu sunt yankeu. Sunt din Galviston şi sunt aici pentru a-l ajuta pe comandorul Butier să construiască o flotă a stelelor confederate.

— În acest caz, poate îţi voi permite să mă vizitezi, spuse ea calmă, deşi simţea o mare bucurie.

— Când şi unde aveţi zi de vizită?

— Acasă, în Chastertone.

— Ah, Chastertone. Leagănul Confederaţiei. Acum când ştiu că vei fi în acel oraş rebel, îl voi ruga pe bătrânul Butier să mă transfere acolo.

Susannah se gândi la cum a reuşit el să se transfere şi la bârfele care spuneau că Terry Armstrong a profitat de ea şi i-a zdrobit inima. Era un sâmbure de adevăr aici, dar chiar şi aşa era nedrept să se spună asta. Aşteptase, o ştia bine, la fel de nerăbdătoare ca şi el, primul sărut şi ceea ce a urmat. Însă nu mai era copil, era o femeie matură. Avea nevoie de un bărbat, acest bărbat, admitea asta. În plus, nici nu depinsese de ea, cu adevărat. Orice ar fi fost – zei, soartă sau furii, care să decidă asupra dragostei şi dorinţelor, ei hotărâseră, fără putinţă de tăgadă, asupra lor – Susanah Butier şi Terry Armstrong.

— Şi crezi că „bătrânul” Butier te va muta unde vei dori, domnule locotenent… ăăă… l-a întrebat fermecător în acea primă zi privindu-l în ochii săi cenuşii, frumoşi, străbătuţi de o undă de tristeţe.

— Numele meu este, domnişoară, Terrence Terhune Armstrong, dar prietenii îmi spun Terry.

Deci Terry, la dispoziţia dumneavoastră, zâmbi el, scoţându-şi pălăria şi, brusc, Susannah redeveni fetiţa de şaisprezece ani, cu ochi întrebători, gătită şi nerăbdătoare să danseze primul său *cotillon,* cu capul plin de pene şi toane.

Tot atunci, Susannah şi-i închipuia pe zeii mitici stând în jurul mesei, sorbind vin din cupe de aur şi tratând destinele omeneşti cu aceeaşi uşurinţă cu care muritorii tratează un *joc* de whist.” Să-i împerechem pe ăştia doi şi să vedem ce se întâmplă” şi-l imagina pe unul din zeii greci spunându-le celorlalţi, în timp ce schiţe erau trecute din mână în mână. Unii îndrăgostiţi uniţi de providenţă erau predestinaţi să se întâlnească la 14. 16 sau 20 de ani, presupunea Susannah, în timp ce alţii nu se găseau decât târziu, când speranţa lor de dragoste erau deja spulberată. La vârsta sa, Susannah se considera deja fată bătrână. Terry era văduv şi tată a două fetiţe, de cinci şi treisprezece ani. El gândea că pierduse deja dragostea vieţii sale, iar ea renunţase s-o mai caute pe a ei.

— Suntem apropiaţi, eu şi comandorul, îi spuse Terry. Sunt aproape ca un fiu pentru el. Ştii, m-a invitat chiar să locuiesc în casa lui, în timpul şederii mele aici. Din fericire pentru mine, se întâmplă să locuiască chiar în Charlestone. Încercam doar să impresionez o femeie frumoasă cu legăturile mele sus puse. Nu trebuie să mai cer, căci am deja numirea în oraşul dumneavoastră, zâmbi el. Dacă pot să vă vizitez cât voi sta acolo, comandorul Butier va garanta pentru mine şi eu îi voi fi în veci recunoscător. Îmi vor lipsi mult… ezită el o clipă… familia din Gaveston, domnişoară…

Voia numele fetei, dar ea nu voia să se trădeze încă.

— Eşti ca un fiu pentru comandor? sublinie ea. Şi eu îl cunosc destul de bine. Îl voi întreba pe" bătrân" dacă eşti destul de respectabil, locotenente Armstrong, pentru a vizita o doamnă în propriul salon. Poate ne vom revedea, domnule.

Ea îi zâmbi reţinut, îşi coborî umbrela şi se îndepărtă hotărâtă, însă cu efort. Nu dorea absolut deloc, nici atunci şi nici de atunci încolo, să renunţe la compania lui Terry, dar era atât de incitată că el urma să fie găzduit în casa ei, încât îi era frică să nu dezvăluie marea fericire ce o cuprinse. În plus, inima îi bătea atât de tare, încât o putea da de gol, iar ea dorea din tot sufletul să-i vadă lui Terry Armstrong chipul frumos, când va descoperi că ea era de fapt unica fiică a "bătrânului" Butier.

Capitolul 2

Nu s-a putut abţine. Expresia lui trăda totala uimire şi încântare când a zărit-o instalată confortabil în grădina comandorului. Nu şi-o putuse scoate din minte în ultimele zile. Chipul ei, vocea legănarea fustei înfoiate, care lăsa să se întrevăd.'! glezna fină, cascada de cârlionţi revărsată pe umerii când s-a răsucit să plece de lângă el în acea zi de aprilie, toate îl urmăriseră ca o viziune încântătoare. Când a cerut din senin permisiunea să o viziteze, marginea bonetei lui Susannah a tremurat de Indignare:

— Domnule! Locotenente… se corectă ea, aruncându-şi repede ochii la dungile de pe

manşetele lui, şi adăugând, aceasta este o ocazie mult prea solemnă pentru a flirta.

— Nu am timp să te curtez cum se cuvine şi nici să recurg la politeţuri, deşi sunteți cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o la sudul sau la nordul liniei Mason-Dixon, striga Terry după ea.

Într-o cascadă de furie s-a întors să-i privească lung, cu o mână ținându-și boneta, iar cu cealaltă sprijinită graţios de talia îngustă, îmbrăcată în dantele, cu ochii ei verzi ca smaraldul, plini de neîncredere.

Terry s-a trezit privind-o în ochi pe minunata făptură, strălfulgerat de bucuria de a o avea în faţă în carne şi oase. De astă dată, sa a fost cea care s-a răsucit râzând curtenitor, mulţumită de sine când i-a văzut surpriza. Râsul ei cristalin îi evocă locotenentului degete lungi care mângâie o harpă. Imediat şi-a imaginat senzaţia mâinilor ei fine pe pielea lui şi-şi dori cu pasiune această femeie roşcată, cum nu mai dorise de mult timp, nicio alta.

Bineînţeles că făcuse o mulţime de cuceriri de când o pierduse pe Abigail, soţia sa, dar nu dorise pe niciuna prea mult. Le cucerea ca să scape de singurătate, de durerea sălbatică şi sumbră care-l chinuia şi care-l făcuse să revină la obiceiurile sale extravagante. Redevenise adoratul femeilor, aşa cum fusese înainte de căsătorie. Dar asta nu-l. Ajută cu nimic, căci era încă şi mai singur. Inima îl durea zi şi noapte, deşi seducea orice femeie ce-i reţinea privirea, aceasta făcând tot ce dorea el. După numai o zi sau două de atenţii susţinute. Cu Susannah a fost altfel; cu 6a a fost de-ajuns o oră.

— Fusese informat despre frumoasa fiică a

comandorului. Îi fusese descrisă ca o femeie cu caracter hotărât şi cu temperament expansiv, neîmblânzită şi impetuoasă. Se povestise că, în ciuda fragilităţii ei aparente, era o călăreaţă neînfricată şi, mai mult, fusese una dintre puţinele femei înclinate spre studiu şi avea capul bine aşezat pe umeri. Măi mult, se considera superioară oricărui bărbat care o curta, între aceştia se găseau cei mai bogaţi şi atrăgători plantatori din Carolina, toţi adevăraţi gentlemani sudişti.

Terry a considerat toate acestea ca o provocare personală, chiar înainte de a bănui că fala visurilor sale era chiar domnişoara Butier. Acum, când descoperise că era una şi aceeaşi persoană, era aproape sigur că ea era exact ce căutase — o femeie frumoasă şi deşteaptă, spirituală şi demnă de a-i deveni complice într-o misiune dată de serviciul său. Dacă va fi nevoie, chiar fără ca ea să ştie, îi va fi un ajutor nepreţuit. De asemenea, a înţeles că, imediat ce i-a auzit râsul drăgălaş şi a recunoscut privirea plină de dor din ochii ei, mai devreme sau mai târziu, dacă vor deveni parteneri, vor fi şi amanţi.. De fapt, nu se îndoia de deplina ei cooperare în această privinţă.

Acea primă dată când o văzuse pe Susannah îi dădea motive să spere că *norocul* şi viaţa *lui începeau să se* schimbe. Prima oară când vor face dragoste — ceea ce niciun bărbat nu mai făcuse cu ea înainte – avea să găsească în ea, dacă legătura lor va merge bine, pe cea care să-l salveze de disperare. Terry dorea doar atât: o alianţă. Nu căuta mai mult. Când şi-a pierdut soţia, a pierdut şi încrederea în prostia pe care oamenii *o* numesc dragoste. Renunţase să mai spere că va întâlni

dragostea adevărată, pe care o găsesc doar cei norocoşi, şi aceştia, doar o dată în viaţă. Totuşi, prima oară când el şi vestala Susannah, cum îi spunea el, fuseseră singuri, se petrecuse ceva unic, nu doar pentru ea, ci şi pentru el.

Din necunoscuţi au devenit într-o clipă amanţi. Până ca înşelăciunea şi trădarea să-i facă duşmani, fuseseră amanţi şi prieteni, chiar colaboratori într-o cauză comună. Dar, fie prieteni, fie duşmani, Susannah şi Terry au fost dintotdeauna amanţi, deşi au încercat din răsputeri să păstreze distanţa. Nici mai târziu, când se întâlneau, în ciuda ostilităţilor apărute între ei, nu-şi puteau rezista unul altuia.

Retrospectiv, Terry a ajuns să considere că Susannah fusese mai subtilă decât crezuse, pentru că ea a fost cea care l-a dus de nas, de la început. Totuşi, de la bun început, a fost total sinceră, când a fost vorba de pasiune şi, oricât de mult i-ar fi plăcut asta lui Terry, a făcut să-i scadă vigilenţa. Aşa s-a întâmplat cu frumoasa fiică a comandorului şi cu frumosul locotenent.

Târziu, în aprilie 1861, Terry s-a prezentat cu raniţa în mână la reşedinţa din Charleston a familiei Butier, de pe strada South Broad, cel mai luxos cartier al oraşului. Casa înaltă de cărămidă, *cu* ornamente de ipsos, era orientată cu faţa spre sud, pentru a prinde briza ce sufla dinspre mare. În timp ce Terry intra pe poarta de fier şi traversa piaţeta, văzu o adunare în grădina care era una dintre cele mai frumoase din oraş. Cei mai mulţi dintre bărbaţi erau în uniformă, iar femeile care îi înconjurau erau ca florile. Domnişoara Butier era cu spatele când comandorul l-a întâmpinat cu

căldură pe tânărul locotenent. Apoi, cu mâna pe umărul lui Terry, întrebă:

— Susannah, acesta este locotenentul tău? Acesta este tânărul curajos, de care te interesai, fata mea?

Cu un gest graţios, Susannah şi-a dus degetele mâinii stângi la buze, ca pentru a întrerupe discuţia. Apoi l-a privit intens pe Terry şi a spus:

— Nu sunt chiar sigură dacă este el, tată. Ne-am văzut, domnule? întrebă ea, cu sprâncenele ca nişte aripi deasupra ochilor sclipind de veselie.

— Se bucura de mica ei şmecherie, a cărei ţintă era tânărul.

— Bineînţeles că ne-am mai întâlnit şi o ştii prea bine! a spus el, incapabil să-şi ascundă zâmbetul.

Păşi spre ea şi-şi puse mâinile în şold, gest care, cum avea să-i spună Susannah mai târziu, a părut uşor ameninţător şi foarte atrăgător în acelaşi timp.

Când, în sfârşit, Susannah a încetat să mai râdă de el, Terry a luat-o de braţ şi a condus-o puţin mai departe de ceilalţi, spre gazonul ce se întindea către zidul dinspre mare..

— Trebuie să vă vorbesc între patru ochi, domnişoară Butier, despre o problemă foarte urgentă, spuse el cu voce scăzută.

— Domnule Armstrong, s-ar părea că te-am aşteptat douăzeci şi şase de ani, aşa că acum opreşte-te puţin şi spune-mi, unde Dumnezeu ai fost până acum?

Îi spuse ea râzând încetişor.

În timp ce-i aştepta răspunsul, strălucirea din ochii ei deveni gravă. Terry nu răspunse imediat şi folosi prilejul ca să o privească prima oară cu

atenţie.

Fata era, cum se spusese deja şi cum descoperise, de altfel, ţi singur, o frumuseţe neobişnuită — o tânără înaltă, bine făcută, cu părul arămiu şi ochii verzi, care încânta privirile oricărui bărbat. Buzele sale rumene erau senzuale; bărbia era rotundă şi puternică; nasul, îngust şi pistruiat, iar vocea, ca şi râsul, era ca o mângâiere. Era, de asemenea, înzestrată cu o natură pasională care, pretindea ea, îl aşteptase numai pe el.

— Mă aşteptai? Atunci crezi în dragostea la prima vedere... bărbatul unic pentru femeia unică? râse Terry.

Cum ceilalţi începuseră să între în casă, îi oferi lui Susannah braţul pentru a o însoţi la cină.

— Cred într-adevăr. Dar acum înainte de cină, să ne întoarcem la chestiunile dumitale urgente, locotenente, propuse ea.

În loc să-i urmeze pe ceilalţi, ea îl conduse spre un pavilion de lângă vilă. Ascuns de palmieri, magnolii şi copaci parfumaţi de opoponax, pavilionul era locul ei preferat. Aici, i-a explicat Susannah, venea să citească, să mediteze sau să discute cu prietenii, dacă aceştia doreau intimitate şi discreţie. N-avea cine să-i deranjeze acolo. Conducându-l pe Terry înăuntru, ea închise şi zăvorî uşa. În amurgul catifelat, aprinse o lampă. Terry avea impresia că n-o să mai termine niciodată, dar nu-i păsa, căci era încântător s-o privească.

— Aceste chibrituri se presupune că se aprind instantaneu, însă am întotdeauna probleme cu ele, explică ea cu voce tremurândă. Să ştii, d-le, că l-am întrebat pe tata despre dumneata, cum am şi

spus că voi face. Între altele, mi-a spus că, în anumite cercuri, eşti cunoscut ca un crai, un tâlhar care sfărâmă inimi, dar, pe de altă parte, că eşti un loial fiu al Sudului şi deci, un adevărat gentleman. Tata te invită în casa şi la masa lui, pentru că munca ta este vitală pentru Confederaţie. Dacă pot fi de vreun folos — cauzei şi… ţie, papa spune s-o fac. Aruncându-şi pe spate pletele arămii, fata nu făcu niciun efort să-şi ascundă tremurul mâinilor ei fine. El le luă între ale lui.

— Să nu-ţi fie frică de mine, spuse. Vrei să vorbim acum… sau după? …

— După ce, domnule? întrebă ea cu voce scăzută.

— După cină, răspunse el calm şi zâmbitor.

— Te-am adus aici, locotenente, ca să vorbim, aşa că… să încep, îi replică ea. Nu de tine mi-e frică, ci numai de mine. Ochii ei magnifici erau ascunşi de zbaterea genelor lungi. Poate este febra războiului… bărbaţi în uniforme… pericole nedesluşite. Şi un viitor nesigur, însă n-am reuşit să mi te scot din minte, domnule. Cum vom lucra împreună, dacă… vrei, locotenente! Nu mi se întâmplă să rămân fără cuvinte, replică, dar e foarte dificil pentru o doamnă distinsă să… nu ştiu cum să spun…

Era fermecătoare în disperarea ei, dar nu cocheta şi nu avea nicio urmă de timiditate, nici atunci şi nici de atunci înainte.

— Ochii te trădează, răspunse el, dar nu atât de detaşat pe cât intenţionase.

Când tânăra l-a privit din nou, uşoara îmbujorare s-a întins de pe pomeţi spre gâtul graţios.

— Şi vreau să te *sărut, mai spuse Susannah, am*

nevoie de tine..

Ea nu s-a îndepărtat când bărbatul şi-a apropiat, foarte încet, gura de a ei şi... i-a gustat doar moliciunea buzelor. Tânjea să-i strivească corpul de al lui, să o ţină strâns lipită de el, să-i descopere căldura şi rotunjimea elastică a sânilor. Fără să se desprindă din sărut, ea veni în întâmpinarea lui Terry, se strânse în braţele lui, împlinindu-i astfel câteva dintre dorinţe, dar stârnindu-i altele, mai intense.

Exact în clipa aceea bărbatul şi-a dat seama că trebuie să se desprindă, altfel risca să amestece nechibzuit datoria cu fericirea. Dar, simţi degetele fetei, deja îndemânatice, atingându-i mijlocul. Dându-se un pas înapoi, zâmbitoare, ea îi scoase sabia din teacă şi o ridică. Mânerul de aramă reflectă lumina lămpii. Susannah duse lama la buze, gest surprinzător şi provocator, pe care *Terry avea* să-l mai vadă la ea şi pe care nu avea să-l uite.

Începu şi el să o dezbrace, gura lui atingând în locul otelului rece, pielea mătăsoasă a fetei, l-a sărutat apoi pe rând mâinile, sprâncenele, apoi gâtul, când ea a venit în braţele lui şi şi-a lăsat capul pe spate. Părul, desprins din agrafe, aproape atingea *podeaua.* Îndemânatic şi nerăbdător, el îi dezveli sânii, care se rotunjeau sub cămaşa şi corsetul dezlegat, îi sărută, oprindu-se asupra sfârcurilor, făcând-o să simtă o plăcere care-i tăia respiraţia. Păşind afară din crinolină, ea se lăsă condusă spre un scaun. Încet, lăsându-se într-un genunchi şi privind-o adânc în ochi, tânărul îi desfăcu şireturile ghetelor. Ea îşi scoase ciorapii de mătase; de sub jupoane au ieşit la iveală picioarele

lungi, cu o piele aurie. Terry a fost să fie primul bărbat care să posede şi să mângâie corpul minunat al fetei.

Terry s-a ridicat şi i-a scos tunica şi bluza. Rotunjimile feminine ale trupului ei au rămas ascunse doar de o cămăşuţă transparentă.

— Învеţi foarte repede, zise el cu glasul răguşit de dorinţă, dar fata repetă gestul acela cu degetul la buze, ca să-l facă să tacă. Apoi îşi lăsă mâna răcoroasă şi iubitoare pe pieptul lui.

— Cum îţi şerpuiesc muşchii! exclamă ea, înainte de a trece în spatele lui să-şi apese buzele pe omoplat şi să-i desfacă pantalonii.

El o ajută şi o conduse din nou în faţa lui, trăgându-i cămăşuţa peste cap. Au rămas amândoi goi, zâmbitori, privindu-se şi savurându-se unul pe altul, simţindu-se în largul lor, în ciuda inimilor care băteau furtunos, de parcă ar fi fost în Paradis şi nu într-un pavilion dintr o grădină din Charleston.

El a fost atent şi răbdător, l-a sărutat la nesfârşit buzele, ochii şi urechea ca o scoică, ţinând-o în tot acest timp lipită de el. Au stat mult timp aşa, dezmierdându-se şi desfătându-se unul pe celălalt, cu buzele împreunate, cu sânii ei calzi apăsaţi pe pieptul lui, în timp ce mâinile lui îi luau în stăpânire tot corpul. Apoi, fata l-a condus pe nişte scări înguste, către o cămăruţă de la mansardă şi s-a întins ca o leoaică blândă.pe pat; Terry i-a desfăcut picioarele şi a admirat deplin cel mai frumos trup pe care-l văzuse vreodată.

Chiar şi atunci s-a reţinut, sărutându-i doar gura şi degetele lui pricepute aţâţând-o, mângâindu-i cele mai intime ascunzişuri, până când gemetele ei întretăiate şi micile strigăte de plăcere l-au convins

că e pregătită.

Capitolul 3

— Voiam doar *să te sărut... nu altceva, spuse Terry.* Crede-mă, Susannah, insista el, n-am intenţionat să ajungem aşa departe.

Terry o privea intens, părând în acelaşi timp mulţumit şi îngrijorat.

— Cred că eu am vrut asta, răspunse Susannah calmă. Terry, nu regret ce-am făcut, odată ce m-am hotărât să o fac. De fapt, chiar mă simt... satisfăcută... de mine... şi de tine, adăugă cu voce caldă, uşor răguşită.

Într-un fel, această dezlănţuire de pasiune le potolise ardoarea şi acum se odihneau, aşteptând redeşteptarea dorinţelor. Stăteau înlănţuiţi, în camera în care Susannah petrecuse multe clipe de reverie, îmbătată de zumzetul albinelor din magnolia şi iasomia din jur, visând cu ochii deschişi la o dragoste adevărată. Şi, iată că acum era în acelaşi loc, alături de cel ce era împlinirea viselor sale, pe salteaua veche de paie, care lor le părea mai moale şi mai mătăsoasă decât puful. Fata îşi apăsă sânii de spatele lui zvelt şi musculos, neputându-se opri să nu-l mângâie, iar şi iar, pentru că nu mai văzuse un bărbat atât de perfect; de fapt nu

N-o mai văzuse un bărbat dezbrăcat până atunci. Se simţea atât de îmbătată de fericire, încât nu-i părea rău că îl aşteptase atâţia ani.

— Ce şocată ar fi frumoasa mea mamă, murmură ea. Şocată, dar nu şi surprinsă.

— De ce nu surprinsă? întrebă Terry, ridicându-şi

o sprinceană.

— ”Susannah, dragă”, oftează adesea mama, mai ales când stăm singure după-amiezele de vară, în grădină, ”fiica mea, mi-e greu să-ţi spun fată bătrână, dar refuzând curtezan după curtezan, ai lăsat să treacă prima tinereţe”, râse Susannah încetişor.

— Ai cerut mult prea mult de la frumoşii tăi admiratori, îndepărtându-i pe toţi, ca o prinţesă din poveşti, cerându-le să caute comori în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, glumi Terry.

— Dar nu erau toţi frumoşi, i-am spus-o mamei şi ţi-o spun şi ţie. Unii nu erau decât lăudăroşi, interesaţi numai de caii, câinii şi armele lor. Şi de nepreţuita lor onoare şi bărbăţie, bineînţeles. Se lăudau că fac parte dintre cavalerii Sudului. Când îi spun asta mamei, care este delicată ca un bibelou de porţelan, închide ochii şi îşi împreunează mâinile ca pentru a implora cerul să ne ajute. Încercând din răsputeri să fie severă, ceea ce nu-i punctul ei tare, mi-a spus chiar azi: ”Susannah, poate că tatăl tău are dreptate, poate că prea multă învăţătură te împiedică să te măriţi.”

Terry, captivat de mângâierea moale a accentului ei sudic, de vocea catifelată a fetei, de felul cum îşi trecea vârful limbii ei de pisicuţă peşte buzele arcuite, de licărul sfidător din ochii ei verzi, o încurajă să continue.

— Deci aceasta este părerea tatălui tău?

— Papa spune asta adesea, uneori făcându-mi cu ochiul, alteori nu. Li place să afirme că nu-i împotriva educaţiei: dar prea multă strică femeilor. În opinia lui, femeile trebuie să ştie atât cât să devină mame. Cât despre mine, consideră că sunt

pierdută pentru viaţa casnică, din cauză că am studiat prea mult – o greşeală majoră pentru o tânără lady din Sud, căci o face prea independentă. Aşa spune scumpul meu papa.

— E clar că i-ai păcălit. Şi acum ai încurcat-o cu căsătoria, nu-i aşa?

Terry văzu cum Susannah îşi strânse hotărât buzele şi i le sărută.

— Dar cum ai făcut?

— Când a refuzat să mă trimită în Nord la *Seminarul Hartford,* condus de Catherine Beecher, unde voiam să studiez limbi clasice – latina şi greaca — a pretextat că aş putea fi influenţată de yankei. Mama a găsit, însă, o soluţie de compromis: l-a convins pe papa că, pentru a evita necazurile şi pentru a mă pregăti să devin o soţie bună, supusă, cel mai potrivit loc ar fi *Institutul Patabsco,* din Maryland. Era mai aproape de casă decât cei din New England. Dar, ceea ce tata nu ştia era că unii dintre profesori studiaseră ei înşişi cu reformatori nordişti.

— Deci, unul dintre cei mai puternici ofiţeri de marină ai ţării este maleabil în mâinile fragile ale soţiei sale, cel puţin când e vorba despre frumoasa lor fiică.

— Frumuseţea fragilă a mamei este înşelătoare. Trezeşte în orice bărbat, pe o rază de o milă împrejur, dar mai ales în papa, dorinţa de a o ocroti. Chiar dacă Catherine Butier măsoară doar un metru cincizeci înălţime, este, din creştet până în tălpi, o adevărată lady, *une grande dame,* bijuteria de preţ a soţului ei. Este, de asemenea, o femeie care are grijă ca toţi copiii ei să aibă tot ce le trebuie. Aparent, cu papa, este împăciuitoare şi

supusă, dar îl convinge să-i facă pe plac întotdeauna.

— Şi tu, draga mea, eşti la fel? Pricepută să-i duci de nas pe bărbaţi? … Şi să faci cum vrei tu?

— Mama a fost crescută ca să devină o soţie fermecătoare, care să-şi mascheze sentimentele reale, însă, la fel de adevărat e că are un instinct strategic şi o înclinaţie profundă pentru loialitate şi onoare. Eu am fost crescută la fel. Dar, de cele mai multe ori, eu spun ce am de spus. De prea multe ori chiar.

— Aşa cum am auzit şi eu, râse Terry.

— Şi apoi, sunt mai înaltă decât ea, s-ar părea. Asta-i încă o deosebire între noi, râse Susannah, lipindu-se cu tot corpul de Terry.

— Cu vreo cincisprezece centimetri, răspunse el, plimbându-şi mâna pe curbele spatelui catifelat al fetei. Şi ce mai spune mama ta?

— Mai spune că marea mea problemă, vis-a-vis de căsnicie, este că sunt mult, prea romantică.

— Deşteaptă. Femeie. Îşi cunoaşte bine fiica. Dar, care-i problema aici?

— Toate fetele sudiste sunt romantice, dar eu mai mult decât toate. Cei puţin aşa consideră mama. M-aş fi căsătorit demult, dacă n-aş fi căutat perfecţiunea, un cavaler ieşit din romanele lui Walter Scott. ”Dragostea e frumoasă, Susannah”, îmi spune tot timpul, ”dar, dacă nu te poţi căsători din dragoste, cel puţin caută o partidă bună. Şi acum ai mai lăsat să-ţi scape un admirator, Will Chauvenet, bietul om. Ai avut atâtea ocazii… Ai sfărâmat prea multe inimi.”

— Chiar aşa? întrebă Terry serios, aproape grav.

— Niciodată n-am intenţionat asta, deşi poate că

unii dintre curtezanii mei ar fi putut fi soţi suportabili, dar nu pentru mine. Ca să-şi uite înfrângerea, unii au părăsit statul *sau au* plecat pe mare. Unul dintre cei mai egoişti zvăpăiaţi, Beverly Blând, care crede că este irezistibil pentru toate femeile, m-a acuzat să sunt rece, nu pentru că sunt virtuoasă, ci pentru că sunt frigidă. Nu l-am prea crezut, dar nici n-am avut cum să fiu sigură că greşeşte până astăzi. Acum mi-am dovedit contrariul, cel puţin mie însămi.

Aşteptă răspunsul lui Terry cu o urmă de zâmbet în ochi.

— Şi mie… N-am mai primit niciodată o astfel de dovadă de pasiune. Dacă ai aşteptat un compliment, l-ai căpătat.

— Sunt fericită că te-am aşteptat Terry… pentru plăcerea pe care mi-ai dăruit-o, îi spuse ea, ridicându-se dreaptă. Căci oricât am visat la acest moment, nu am bănuit că îmi poate dărui atâta fericire.

Într-un elan de dragoste, începu să sărute delicat urechea lui şi recunoscu colonia pe care el o folosea – bergamote, mosc şi lămâie – amestecată cu miros de curat şi de transpiraţie masculină.

— Vrei să-mi masezi umerii? întrebă el cu o voce deodată scăzută, de parcă s-ar fi aşteptat la un refuz, după cum interpretă Susannah.

Dar greşea, căci Terry nu se îndoia decât de reacţia lui: Ezitarea, şi-a spus în sinea lui, nu avea nimic de-a face cu femeia încântătoare pe care o ţinea în braţe, ci mai degrabă, cu soţia lui, Abigail. Era singura, absolut singura căreia îi încredinţase trupul viril pentru a fi masat cu o cremă parfumată, făcută de ea însăşi, din muguri de flori şi ulei de

lămâie. Şi acesta era doar unul dintre secretele pe care Susannah avea să le descopere despre trecutul complicat şi misterios al lui Terry…

În timp ce era condusă într-o celulă a închisorii din *Vechiul Capitoliu,* de către meticulosul comisar Baker, gândurile i se întorceau mereu spre seara de aprilie în care făcuse prima oară dragoste cu Terry.

Aerul din jur era greu de miresme, iar natura părea ajunsă pe culmile maturităţii. Eu însămi mă simţeam exact la fel; atât de fericită încât n-am mai fost atentă la simţămintele şi emoţiile lui Terry. Eram atât de fericită că scăpasem de ofilire, de virginitatea mea târzie, şi atât de impresionată de propria-mi generozitate – căci mă dăruisem unui bărbat — încât nu mi-a trecut prin minte că iubitul meu ar putea să se *preocupe şi de altceva decât de mine. Atunci, în acel trecut minunat, nu-i puteam refuza nimic acestui bărbat şi nici nu voiam s-o fac. De bună voie şi nesilită de nimeni am intrat în rândul" victimelor" lui Terry Armstrong, într-o tovărăşie destul de numeroasă. Mi-a luat destul timp până să înţeleg asta, dar îmi va lua şi mai mult, poate toată viaţa, până să mă vindec. Oricum, după ce mi-am dăruit trupul şi inima primului şi singurului bărbat pe care îl iubesc, m-am comportat ca toate femeile îndrăgostite — ca o tâmpită.*

În seara aceea, când a început totul, Terry pufăia dintr-o pipă pe care Susannah a umplut-o şi a aprins-o pentru el. Aceasta i-a făcut plăcere tânărului, era clar, deşi n-a spus-o. Şi, de asemenea, i-a masat gâtul şi umerii, cum o

rugase..

— Susannah, îi spuse privind-o intens, este extra ordinar... pentru mine... că te-am găsit. Ai înţeles asta. Şi. Fără să-ţi spun, nu-i aşa?

Zâmbi apoi, iar ea dădu din cap şi zâmbi. Fata îşi trecu degetele prin părul lui castaniu mătăsos, bucurându-se de intimitatea cu un bărbat, cu acest bărbat. El continuă să vorbească, strângându-i sânii:

— Niciunul dintre noi n-a folosit cuvântul *dragoste,* ai observat?

Nu încă, îşi spuse Susannah, aprobându-l din nou şi remarcându-i sinceritatea.

— Pentru mine, continuă Terry, trebuie s-o spun, a fost foarte profund, intens... dar nu mai cred în dragostea romantică. Crezusem că am întâlnit dragostea unică, pentru o viaţă, în soţia mea, Abigail, şi... ce am găsit a fost o boală de care nu mă voi mai vindeca. Nu cred că voi risca mai vreodată. Susannah... mă înţelegi? Vreau să mă înţelegi.

— Dacă aş fi fost în căutarea dragostei şi a căsătoriei, situaţia mea ar fi fost sumbră, căci concurenta mea ar fi memoria unei moarte, un înger sanctificat. Din fericire, tot ceea ce caut am păşit aici, în tine, în seara aceasta — pasiune şi dorinţă împlinită, minţi Susannah. Suntem amândoi adulţi, Terry, aşa că încetează să mai fii îngrijorat, adăugă ea..

— Este o uşurare pentru mine să aud asta, aprobă el.

Profund mişcată, fata îşi dădu părul ca o coamă arămie pe spate, cu o mişcare graţioasă.

— Când faci aşa, părul tău reflectă lumina lămpii,

remarcă Terry, şi-mi aminteşte de o mânză pe care am avut-o cândva.

— Interesant, papa spune la fel.

— Susannah, eu... chiar înţelegi cu adevărat ce cred despre unica iubire, care, odată pierdută, e pierdută pentru totdeauna?

— Sigur că da, murmură ea emoţionată, simţind că îl iubea dureros de mult, că el este iubirea ei unică.

Murea de dorinţa de a-i oferi consolarea şi liniştea de care avea nevoie, de a-l strânge la piept ca pe un copil lovit, de a încerca să-i dăruie măcar o clipă de fericire. Simţea că îi plesneşte inima de tandreţe şi durere şi fu gata să-i mărturisească: *Da, Terry Armstrong, te voi salva, numai să-mi dai voie! Vei iubi din nou, mă vei iubi pe mine şi vei fi salvat.* Mai târziu avea să fie aproape mândră de ea însăşi, că nu spusese aceste lucruri cu voce tare.

— Trebuia să fiu sigur că înţelegi, ca să nu apară neînţelegeri mai târziu, zâmbi el, iar expresia de băieţel lovit fu înlocuită de privirea plină de dorinţă a bărbatului matur.

Îşi puse pipa deoparte şi o trase lângă el, luându-i în stăpânire gura, în timp ce mâinile i se plimbau pe spatele ei zvelt, strângându-i şoldurile între ale lui. Susannah simţi mici furnicături de dorinţă, cea mai delicioasă durere pe care şi-o imaginase vreodată, radiind din vârful sânilor către pântec. Braţele ei îi cuprinseră gâtul, iar corpul i se arcui către al lui, în timp ce el îi desfăcea picioarele, străpungând-o, pătrunzând-o încetul cu încetul, înainte de a o penetra adânc, până în centrul dorinţelor ei.

Epuizaţi, adormiră.

Luna plină era sus pe cer, când fata s-a trezit brusc. Terry era deja îmbrăcat şi fuma aşezat în balansoar, admirând-o. Goală, cuprinsă de somn, părea foarte vulnerabilă. Tresări surprinsă şi-şi trase pătura peste ea.

— Susannah, am de gând să te cer în căsătorie, spuse Terry, iar ea reuşi, cu toată uimirea, să spună:

— Când… ai de gând… să mă ceri?

Capitolul 4

— Când ai de gând să mă ceri? întrebă din nou. De ce vrei s-o faci, dacă nu… aici avu o ezitare… dacă nu din dragoste, căci ai spus că despre asta nu poate fi vorba… între noi?

Terry o privise în timp ce dormea. Era frumoasă, din orice poziţie, din orice unghi; o făptură minunată, cu pielea aurie. Faţa îi era în formă de inimă, la fel şi gura. Când ochii ei verzi, ca de pisică, s-au deschis larg, dintr-o dată, i-au tăiat respiraţia şi n-a putut – răspunde până când expresia feţei şi tonul întrebării ei nu i-au sugerat că a călcat în străchini şi că e cazul să se explice, şi încă repede.

— Această atracţie magnetică dintre noi este un mare noroc, Susannah, pentru că eu mai aveam un motiv să te caut. Încă înainte de a-ţi şti numele, am ştiut… alte lucruri despre tine, printre altele că am nevoie de tine.

Ea tresări la aceste cuvinte.

— Apoi, înainte de a-ţi vedea pletele învăpăiate şi ochii tăi fenomenali, mi s-a spus că eşti

unionistă, poate chiar abolţioniste, dar totuşi, o fiică profund loială a Sudului. Ţara mea... ţara noastră este în război. Sunt în misiune. Am fost trimis, aici cu un scop precis, să caut un ajutor pe care numai tu poţi să mi-l dai.

— Ai fost trimis aici să faci... ceea ce noi doi... tocmai am făcut? Pentru că aveai nevoie de... ajutorul meu? Ştiam că, ai fost trimis în Charleston pentru a lucra cu tatăl meu la construirea flotei Confederate. Şi totuşi... parcă ai spus ceva despre căsătorie, locotenente?!

Susannah sfârşi indignată, cu ochii aruncând scântei şi se ridică, acoperindu-şi trupul minunat cu un cearşaf, ca o prinţesă indiană în *sari..*

— Ei?! spuse, frumoasă şi îmbujorată de mânie, stârnind din nou dorinţa în Terry.

Nu putuse niciodată să reziste în faţa unei femei sudiste mândre şi pasionate, cum fuseseră soţia şi mama lui. Fiicele sale erau pe cale să ajungă la fel.

— M-am exprimat greşit şi implor indulgenţă, spuse cu un uşor accent texan.

Asta i se întâmpla când era foarte sincer, şi ştia că doamnelor le place foarte mult asta. Sărind în picioare, el traversă cămăruţa din trei paşi.

— Probabil că am fost prea mult timp lipsit de compania gingaşă şi de sensibilitatea femeilor, şi că am devenit nesimţitor, se scuză el, încurajat de privirea mai îmblânzită a lui Susannah.

Şi ca orice fiu galant şi onorabil al Sudului, se grăbi să clarifice lucrurile:

— Ce s-a întâmplat între noi a fost... şi o luă în braţe, sărutând-o apăsat pe gură... a fost doar între noi. Nu a fost planificat, şi nici n-ar fi putut fi evitat. Şi nimic nu poate să ne ia acele momente.

Susannah reacţiona, dorindu-l la fel de mult pe cât o dorea el. Când s-a întins să-i mângâie faţa şi să-i descheie gulerul, cearşaful li căzu de pe umeri, frumuseţea ei orbindu-l din nou. Cu efort, el îi prinse mâinile şi-şi înfrână dorinţa imperioasă. Venise timpul unor chestiuni serioase; pe de altă parte, dacă ea avea să fie de acord cu planul, vor avea nenumărate ocazii, de-a lungul a luni întregi, să fie împreună. Merse şi-i adună jupoanele şi rochia, pentru că dorea s-o vadă îmbrăcată, să nu-l mai ispitească, după care îi spuse, cu un zâmbet vinovat:

— Este important pentru cauza noastră, iubito, pledă el, iar ea începu imediat să se îmbrace.

Terry Armstrong văzuse nenumărate femei dezbrăcându-se în faţa lui pentru a-i face plăcere, dar felul în care Susannah Butier îşi îmbrăca trupul a fost o experienţă de neegalat pentru el. N-a putut să se oprească să nu-şi îngroape capul în buclele ei fine ca mătasea., înainte de a i le ridica pentru a-i strânge corsetul. Îl încânta parfumul de gardenie al umerilor ei, însă trebui să. Se retragă şi să-şi aprindă o pipă.

În timp ce îşi scotea braţele graţioase prin valurile de jupoane dantelate pe care şi le aşeza pe talia îngustă, Terry făcu un mare efort pentru a nu o atinge.

Îşi trase apoi crinolina şi rochia de mătase galbenă cu dantelă. Un bărbat precum Terry, care avea două fiice şi se pricepea la femei nu putea să nu remarce toate detaliile.,

Când Susannah fu îmbrăcată, cu părul strâns într-un coc la spate, el o luă de braţ şi o conduse în grădină. Câţiva invitaţi printre care şi Simeon

Butier, jucau cricket sub clar de lună. Băiatul dezbrăcase uniforma de marină a Statelor Unite, şi, până ce uniforma Confederată avea să fie gata, purta una de cadet, cea pe care o avusese înainte de a se înscrie la Annapolis; nu se cădea să fie în civil în aceste momente de avânt patriotic. El îi strigă pe cei doi şi le făcu din mână, însă ei rămăseseră la distantă, plimbându-se pe cărarea care ducea în grădină.

— Susannah, începu Terry, trebuie să-ţi spun câteva lucruri despre mine. Căci vei auzi destule de la alţii. Deja tatăl tău a făcut câteva aluzii că aş fi un fel de Don Juan.

Ea îl privi întrebător, însă nu spuse nimic, căci cunoştea valoarea strategică pe care o avea uneori tăcerea.

Terry continuă:

— Ceea ce s-a întâmplat între noi nu are nimic de-a face cu frivolitatea mea. Sentimentele mele pentru tine sunt sincere, dar chiar şi aşa. Nu pot uita că am o datorie de împlinit pentru ţara mea.

— Aşa şi trebuie. Nicio femeie din Carolina n-ar tolera un laş. Dar trebuie să-ţi spun, locotenente, că, deşi nu mă bucură şi nici n-o merit, şi eu am o reputaţie de" zdrobitoare de inimi".

Tonul ei era glumeţ, voit nepăsător, aşa că Terry decise să nu se mai ascundă după deget.

— Mi s-a spus... şi am aflat din proprie experienţă „zâmbi el, sărutându-i mâna, că bărbaţii te găsesc atrăgătoare, Dar eu mai ştiu o mulţime de altfel de lucruri despre tine.

— Chiar?! Ai un dosar despre mine? Ce pasionant. Spune-mi tot ce conţine, dacă vrei să nu mor de curiozitate! spuse ea, încercând să-şi

păstreze nonşalanţa.

— Iată ce ştiu despre tine: eşti fiica unui plantator de origine scoţiano-irlandeză. Comandorul, ofiţer energic şi mare patriot este înrudit cu generalul Pierce Butier care a condus războiul din Mexic şi care, mai târziu, a fost guvernatorul statului. Mama ta, gazdă graţioasă şi ospitalieră, are educaţia aleasă a clanului Colleton, una dintre cele mai aristocratice familii din stat, de origine engleză, deţinând întinse plantaţii de orez. Tu şi fratele tău veţi moşteni toate acestea într-o bună zi. Ceea ce deja ai moştenit este frumuseţea şi înclinaţiile artistice ale mamei tale, hotărârea tatălui tău

Şi mândria ambilor.

— Îţi mulţumesc domnule pentru complimente şi pentru interesul faţă de… ei bine, familia noastră. Dar având în vedere toate aceste informaţii, ajung să mă întreb dacă nu eşti *cumva vânător de zestre. Nimic din* ce mi-ai spus nu este un secret, locotenente, tot ce mi-ai relatat e ştiut de toată lumea. De la cine ai aflat aceste lucruri? întrebă ea dezaprobator, râzând uşor şi alipindu-se uşor de el din mers.

— Una din sursele mele de informare a fost States Rights. Gist, din Charleston. Ne-am cunoscut la Harward.

— Îl ştii pe Stacey, dar nu foarte bine. Tatăl său, Senatorul Gist militează pentru secesiune încă de acum treizeci de ani..

— Cred, dacă a fost în stare să-i dea un astfel de nume fiului său. Tânărul Gist a fost şi el unul dintre băieţii încălziţi care ţi-au făcut curte?

Ea nu-i răspunse şi el continuă să vorbească

despre ea, ştiind din experienţă că celor mai multe femei ie place să fie subiectul principal într-o discuţie. Susannah însă, avea el să-şi dea seama, nu era ca celelalte.

— Faptul că nu te-ai măritat a dat naştere la multe discuţii — Susannah Butier este prea mândră... sau prea frumoasă... sau prea răsfăţată, sau toate la un loc, ca să-şi dăruiască inima şi mâna unui bărbat.

Când Terry spuse asta, atent să folosească un ton. Neutru, ea se întoarse spre el şi-l opri din mers, furioasă:

— Faptul că nu m-am măritat pare să fie în ochii tăi un fel de maladie, precum hidropizia sau alcoolismul, răbufni ea..

Şi, în timp ce continuă să-şi dezlănţuie mânia, prea mult timp înăbuşită, ochii ei aruncau flăcări:

— Da, ştiu prea bine ce se bârfeşte pe la spate! Că mi-ar trebui un bărbat, că spun prea multe şi că le fac pe toate după capul meu deoarece nu am un soţ care să mă strunească. Dacă aş avea n-aş mai alerga atâta la vânătoare de vulpi, nici n-aş mai citi atâtea cărţi, nici... n-aş face alte lucruri pe care le fac. Dar acum, locotenente, am un bărbat. Te am pe tine, râse ea, iar revolta i se transformă în bună dispoziţie. Acum am un bărbat care m-a făcut femeie şi apoi m-a anunţat că are de gând să-mi ceară mâna. Ordinea ar fi trebuit să fie inversă, dar dacă aş accepta să mă mărit cu tine, toate aceste bârfe ar înceta, nu-i aşa?

— Nu şi dacă ai să-ţi continui activităţile ilegale şi ai să-ţi păstrezi prietenii nepotriviţi.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, Grace Ellison, răspunse Terry.

Cu această” bombă” Terry intenţiona să testeze capacitatea lui Susannah de a face faţă neprevăzutului. Ea trecu examenul cu brio. Cu multă stăpânire de sine, aproape că-l înşelă pe Terry spunându-i:

— Grace? Dar ea nu îmi este” prietenă”. Este coafeza mea, prostuţule! Vine în fiecare dimineaţă să-mi aranjeze părul.’

Deşi Susannah râse fermecător, Terry ştiu că ea se pusese în gardă, cu toate că trăncăni mai departe:

— Grace a fost pretutindeni, şi a învăţat arta coafurii în serviciul unei contese, în Franţa. Este fantastic de talentată.

— Cred asta numai privindu-te pe tine, iubito. Este, de asemenea, o negresă liberă care face mai mult decât să te pieptene, când vine la tine. Voi amândouă sunteţi profesoare. Elevii voştri se furişează în pavilionul din grădină la lăsarea întunericului, iar unii merg până în Cincinnati… Boston… chiar în Canada pentru - contrabandă. Eu ştiu ceva ce mulţi din Charleston nu ştiu: Grace Ellison a fost închisă pentru încălcarea legii în cazul sclavilor fugari.

Susannah, cu o privire prudentă şi îmbujorată, sări în ajutorul prietenei sale:

— Grace n-a făcut altceva decât să-l ajute pe iubitul ei să devină un om liber. Aceasta nu-i o crimă. În locul ei aş fi făcut la fel, declară Susannah, fără nicio urmă de frivolitate în glas.

— Aha, deci tolerezi încălcarea legii în numele dragostei? întrebă Terry, impresionat de opinia ei şi de modul în care o susţinea.

Terry nu considera, ca majoritatea bărbaţilor, că

sexul slab este înzestrat eu mai puţină minte. Îi plăceau femeile, Chiar dacă, uneori, îl nedumereau. Avea un mare respect pentru intelectul feminin, dar se părea că Susannah era încă mai vrednică de acesta din mai multe privinţe. Era nu numai curajos de sinceră, de adevărată şi de frumoasă, ci şi minunat de nebună. Era prea perfectă ca să fie adevărată, avea să gândească Terry, mai târziu. Ar fi trebuit să ştie asta, şi să se pună în gardă. Dar ea l-a dezarmat şi el nu s-a dumirit nici când, privind-o, i-a văzut ochii verzi devenind tăioşi ca sticla.

Capitolul 5

— Cine te-a trimis aici? îl întrebă Susannah cu ochii strălucitori, privindu-l suspicios.

Terry începu să vorbească repede.

— Înainte de a răspunde la întrebare, împrejurările cer să-ţi spun eu ţie câteva lucruri.

Ajunseseră lângă o bancă de fier forjat, pe malul unui lac ce părea negru ca noaptea din cauza rădăcinilor chiparoşilor, traversat de un podeţ alb, argintat de razele lunii. Decorul era încântător, iar aerul, gândi Terry, era parfumat ca o piersică din Georgia, proaspăt decojită. Îi era greu să-şi concentreze atenţia asupra chestiunilor serioase.

— Ce fel de ”împrejurări” cer ca tu să mă chestionezi? Şi dacă refuz să-ţi răspund? dori ea să ştie. Sau, dacă răspunsurile mele nu-ţi sunt pe plac? Atunci?

Se lăsă tăcere. Într-un târziu Terry spuse cu îndoială:

— Dacă răspunsurile nu sunt cele aşteptate, îmi

voi lua rămas bun de la tine. Voi pleca în zori şi între noi nu va mai fi nimic până la sfârşitul războiului…

— Hai, întreabă, la dracu, şi să nu ne mai ascundem după deget, îl întrerupse cu semeţie, căzând apoi într-o tăcere îmbufnată.

În această luptă a nervilor, Terry cedă primul, după numai jumătate din intervalul de tăcere pe care şi-l impusese.

— Susannah, mă voi margini la a afla doar un singur lucru, oftă el. Nu-mi face plăcere să te întreb, dar se vorbesc atâtea despre tine, Când îţi voi explica, sper că vei înţelege. Te rog să nu te simţi jignită. N-aş vrea să te rănesc în niciun fel, niciodată.

În acel moment era chiar sincer, iar Susannah părea să-l creadă. Ea râse şi se. Trase mai aproape de el, îi luă mâna şi îl privi în ochi. În clipa aceea, locotenentul ar fi crezut orice i-ar fi spus tânăra, chiar dacă diavolul însuşi ar fi stat pe umărul ei şi ar fi rânjit către el.

— Eşti unionistă, cum am auzit, sau eşti atât de loială Confederaţiei, astfel încât ai sacrifica orice, ai renunţa la tot ce ai, chiar la viaţă, pentru viitorul patriei noastre?

Susannah dădu din cap cu solemnitatea unui copil înţelept:

— Am fost Unionistă, spuse ea. Ca mulţi din cei crescuţi la sud de linia *Mason-Dixie,* cred profund că Statele trebuie să rămână unite. Chiar guvernatorul tău din Texas, Sam Huston, a avut şi are aceeaşi opinie. La fel şi colonelul Robert E. Lee, până când propriul său stat, Virginia, s-a alăturat rebeliunii. Eu, ca şi colonelul Lee, şi ca mulţi alţii,

ştiu cui trebuie să mă devotez — statului meu natal. Ştiu, de asemenea, că Sudul va lupta pentru idealurile sale, chiar dacă vor curge râuri de sânge, iar oasele fraţilor noştri vor albi pe câmpurile de bătălie.

Terry a fost profund mişcat de cuvintele ei şi de modul în care le rostise, cu hotărâre, dar şi cu tristeţe şi resemnare, de parcă, la fel ca oracolele din vechime, inima şi sufletul ei ar fi fost pătrunse de o clarviziune a durerilor războiului.

— Dar te-am întrebat dacă ţi-ai risca viaţa, replică el încetişor.

— În mod sigur, există femei sudiste care, deşi îngrozite de război, îşi păstrează sfaturile pentru ele însele. Celelalte însă, cuprinse de frenezie, susţin că orice bărbat care nu-şi apără familia şi pământul sacru al patriei ar trebui spânzurat. Cred că acelaşi lucru ar trebui făcut şi cu femeile care nu-şi sprijină bărbații. Sunt profund indignată că poţi să pui sub semnul întrebării loialitatea viitoarei tale soţii, locotenente, spuse ea cu o pretinsă disperare.

Terry ridică din umeri, neştiind ce să mai spună la auzul cuvântului ”soţie”. Susannah era, fie cea mai talentată actriţă pe care o cunoscuse vreodată — şi cunoscuse destule – fie o femeie absolut sinceră, cum văzuse extrem de puţine în viaţa lui. Când se încruntă nedumerit, sărutul ei scurt, catifelat şi dulce ca ploaia de vară, îi potoli îndoielile.

— Mi-a fost frică, a continuat ea, că ai de gând să încerci să mă foloseşti la cine ştie ce acţiune în foiosul yankeilor. Voi da acum un răspuns răspicat la întrebarea ta: da, voi risca *totul,* chiar şi *via ţa*

mea, pentru Confederaţie.

Terry o crezu; oricine ar fi făcut la fel, aşa că începu să-i prezinte planul său:

— Poţi să te prefaci, ca mine, că eşti o trădătoare deci, că abandonezi cauza studiată pentru a mă însoţi la Washinahton şi New York? Convingerile tale şi activităţile din trecut, precum şi educaţia mea nordistă şi originea yankee a tatălui meu, Dumnezeu să-l ierte, vor face totul mai credibil. Nu-i un simplu joc ceea ce-ţi propun. Vei fi dispreţuită şi dete. Stată de către prieteni şi rude, chiar şi de duşmani. Însă informaţiile pe care le vom culege despre mişcările de trufie, despre tranzacţiile comerciale, despre transportul aurului californian, despre. Localizarea vaselor de pescuit şi de război, pot fi cruciale pentru succesul cauzei noastre.

— Şi nu putem spune adevărul nimănui? întrebă ea rugător. Tatei, fratelui meu, sau…?

— Nimănui, şi mai ales nu lui Grace..

— De ce o bagi pe Grace?

— Ştii că orice doamnă, când călătoreşte, trebuie să aibă cu ea o cameristă. Apoi, după ce îmi voi lua fetiţele şi vom pleca împreună în nord şi ele vor avea nevoie de o bonă. Aceasta ar putea fi Grace, dar ea trebuie să aibă încredere în noi. Ba chiar ne-ar putea ajuta auzind întâmplător tot felul de bârfe şi secrete de la alte cameriste sau de la femeile nordiste.

— Nu ştiu dacă am să pot s-o mint pe Grace, nici măcar pentru binele Confederaţiei, clătină Susannah tristă din cap.

— Acest plan va merge numai dacă vom pune la punct toate detaliile. De aceea… şi Terry se opri

puţin... de aceea am sugerat călătoria. Ar fi convenabil, vreau să spun că n-ar bate la ochi să apărem ca soţ şi soţie în timpul călătoriei, în hoteluri şi în oraşul unde ne vom stabili.

”Experienţa” noastră de azi dovedeşte că nu ne va fi greu să împărţim acelaşi pat, spuse el, sărutând-o uşor. Această întorsătură a lucrurilor este favorabilă planului şi, după cele deja întâmplate între noi, cine ştie? S-ar putea să dorim să fim împreună mult timp de acum înainte, folosi el un ton voit neutru.

— Vrei să ne căsătorim, locotenente, sau numai să ne facem? întrebă calmă şi reţinută.

Stăteau pe bancă, unul lângă celălalt, ţinându-se de mână. Din depărtare se auzeau râsete, loviturile mingilor de cricket şi aplauze slabe.

— Nu am de gând să mă căsătoresc din nou, niciodată, spuse el.

Îşi dădu seama imediat că nu era diplomatic să recunoască asta în împrejurările de faţă, însă cuvintele îi scăpaseră fără să-şi dea seama, căci nu era în stare s-o mintă.

— Dar, Susannah, ştirea căsătoriei noastre se va împrăştia pretutindeni, şi în Nord şi în Sud. Ar mai fi un impediment: am auzit că eşti logodită cu altcineva.

Ce tânăr soldat rebel a primit o astfel de răsplată, precum mânata?

— Nu-i nici rebel, nici tânăr soldat, ci un bărbat adevărat, William Chauvenet. El a fost logodnicul meu, însă, chiar dacă e yankeu, el posedă multe calităţi, spuse Susannah cu aprindere.

Acest bărbat o folosea, îşi dădea bine seama, în mai multe feluri, vrând doar să pară căsătoriţi

după tot ce se întâmplase între ei.

Terry îşi simţi mânia abia atunci, dar neînţelegându-i cauza, gândi că i se pare. Mai târziu avea să-şi dea seama că nu judecase corect considerând-o pe Susannah proprietatea lui. Era gelos pe Will Chauvenet.

— Aşa deci! Bietul tău logodnic te-a părăsit, râse el sarcastic. Voi proteja întotdeauna onoarea unei doamne abandonate, mai ales dacă e şi frumoasă.

— Domnule! Onoarea mea nu are nevoie de protecţie, exclamă Susannah, de-a dreptul furioasă acum. Şi dacă ar avea, n-aş apela la un străin, mai ales la unul care este din neam de piraţi şi yankei. Adu-ţi aminte că m-am informat în privinţa ta.

— Tu şi bietul Will! exclamă el cu o pretinsă compătimire, clătinând capul a neîncredere, ignorându-i afirmaţiile.

— Will este modest, încrezător şi curajos. Are: maniere alese, este calm şi îndeajuns de gentleman pentru a mă elibera de înţelegerea noastră până la: încheierea războiului. Înţelege perfect profunzimea dragostei mele pentru familie, casă şi pentru Carolina de Sud.

Protestele ei sunt prea vehemente, gândi Terry, deşi! era el însuşi şocat de faptul că se simţea invidios pe Will.

— Chauvenet e prea bătrân, cu douăzeci de ani mai bătrân ca tine, prea studios, prea” apretat” pentru o femeie atât de tânără şi plină de viață.

Când Susannah deschise gura ca să-l apere din nou pe Will, Terry îi cuprinse mijlocul şi o trase spre el. Îi acoperi buzele cu ale lui şi îi mângâie sânii până le simţi sfârcurile întărindu-se. Nu-i păsa absolut deloc ce era ea – yankee, rebelă,

sufragetă, abolиţionistă sau orice altceva.

— Căsătoreşte-te cu mine, căsătoreşte-te cu mine, şopti el, cu vocea tremurându-i de emoţie… pentru binele Confederaţiei.

— Nu pot accepta o astfel de propunere din partea unui… necunoscut, doar pentru că are nevoie de ajutor, oricât de mult mi-ar place acesta, rănind astfel un om pe care-l respect.

— Deci asta simţi pentru Chauvenet – respect!

Răspunse Terry, fără a-şi putea ascunde uşurarea, am observat totuşi ce rămas bun cald ţi-ai luat de la el în Annapolis.

Deşi obrajii lui Susannah luară foc, ea nu-şi feri privirea. Dimpotrivă, îl fixă intens, spunând:

— Will n-a rupt logodna din lipsă de afecţiune, ci din cauză convingerilor noastre opuse, ale mele pentru Confederaţie, ale lui pentru Uniune. El întruchipează în ochii mei idealul de bărbat, şi am o mare afecţiune şi respect pentru el. Este…

— Ar fi câteva lucruri care ar lipsi din căsătoria voastră, iubito. Distracţia este unul din ele.

— Şi celelalte? nu se putu împiedica să întrebe.

— Dragostea, un cuvânt pe. Care nu l-ai menţionat niciodată. Şi pasiunea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Terry auzi râsul scăzut, afectuos al fetei.

— Sună cel puţin ciudat din partea ta să spui asta, după ce mi-ai cerut să accept o căsătorie nu numai fără dragoste, ci chiar de-a dreptul falsă. Aşa că, spune-mi, cum se împacă una cu alta?

— Colonelul Wigfall din Texas, un bun prieten de-al meu, este din întâmplare în oraş. El este preot, sau cel puţin aşa pretinde, şi ar face orice pentru cauza sudistă. Ne va uni printr-o legătură… să-i

spunem… nu foarte strânsă.

— Te gândeşti la toate, nu-i aşa domnule? spuse Susannah, cu capul uşor înclinat pe-o parte, cu o umbră de admiraţie în glas. Ştii Terry, văzându-mă pe mine şi pe tine împreună doar timp de câteva minute, ai înţeles ceva pentru care mie mi-au trebuit câteva luni: că nu voiam să mă mărit cu domnul Chauvenet. Când am fost separaţi de război, m-am simţit uşurată că mi-am recăpătat independenţa, cel puţin pentru un timp. Poate că ne vom căsători cândva, dar nu e acum momentul cel mai potrivit.

— Nu, acum e momentul cel mai potrivit pentru noi,

Iubito. Eşti o femeie deosebită, căreia nu-i place să se autoamăgească. Asta-i bine, căci pot să-ţi vorbesc fără ocolişuri, cum aş vorbi cu un bărbat. Nu-ţi pot oferi dragostea şi căsătoria pe care le-ai merita şi le doreşti. În orice caz nu acum, adăugă Terry pentru a: contracara efectul sincerităţii jignitoare de mai devreme, şi pentru a-i da speranţe.

În prostia sa egoistă, avea el să-şi dea seama mai târziu, era deja sigur că fata îl iubeşte şi că perspectiva căsătoriei lor ar încuraja-o să-l ajute.

— Pot să-ţi promit două-trei lucruri, dacă vei fi de acord să mi te alături.

— Ce fel de lucruri? întrebă Susannah uşor amuzată, ridicându-şi bărbia către el.

— *Aventură, pasiune şi glorie.* Lucruri pe care doar puţine femei le trăiesc cu adevărat, zâmbi Terry. Este ceva special, unic. Care e răspunsul tău?

— Este da, bineînţeles, răspunse Susannah,

conducându-l pe Terry din nou către pavilion. Mă alătur pentru a servi Confederaţia, mă înţelegi. În plus, niciodată n-am putut rezista unei aventuri. Îmi vei spune mai multe despre planul tău... mai târziu, oftă ea. Acum doresc partea de pasiune a înţelegerii noastre.

Aşa a început povestea lui Terry şi a lui Susannah, dar cum se va sfârşi ea, numai zeii puteau şti.

Cervantes scria că dragostea şi războiul sunt unul şi acelaşi lucru, iar strategiile folosite sunt la fel. Cu alte cuvinte „Totul este acceptat în dragoste şi în război”.

Capitolul 6

Celibatul lui Susannah, fie că se mărita cu adevărat sau hu, luase sfârşit, întregul Charleston a fost martor la căsătoria ei cu frumosul ofiţer, bărbatul pe care, în sfârşit, îl iubea.

— Bineînţeles Terry nu ştia (aşa credea fata) că ea îl iubeşte, şi era sigură că el n-o iubeşte cel puţin încă nu, dar o va face — putea să jure — până la sfârşitul acţiunii lor.

Avea să vină o zi când Susannah va simţi că nu fusese niciodată aşa fericită ca în” noaptea nunţii” lor, şi nu se aştepta să mai fie vreodată la fel ca atunci. Sărbătorirea lor a produs aproape la fel de multă bucurie ca şi *Ordinul de Secesiune* proclamat de *Convenţia Populară* a statului Palmetto.

— Uniunea existenţă între Carolina de Sud şi alte State, sub numele de ”Statele Unite ale Americii ”este de acum înainte dizolvată. Imediat după proclamarea acestui *Ordin,* îi povestea Susannah

lui Terry, s-au tras clopotele şi se auzeau lovituri de tun. Au fost aprinse focuri şi artificiile au brăzdat noaptea. Cea mai des auzită urare în cârciumi era *La dracu cu yankeii!* iar străzile erau pline de oameni care sărbătoreau. ”Vai, avem încă atât de multe de învăţat”, avea să-şi spună Susannah mai târziu, dar nu în acea primă zi de mai, când clopotele băteau pentru ea şi Terry, iar sentimentele lor erau la fel de minunate ca şi noaptea Secesiunii.

Recepţia dată în cinstea lor a fost doar cu puţin mai liniştită, deşi whiskey-ul scoţian şi vinul de Porto au curs ca apa.

Susannah îşi nota toate acestea în jurnal, în timp ce încă aştepta să înceapă interogatoriul, în Vechiul Capitoliu.

Tata adusese vinul şi whiskey-ul din Europa, întreaga sa rezervă era aproape epuizată în zorii zilei de 2 mai. Comandorul Butier nu era omul care să se răzgândească, mai ales nu în ziua nuntii fiicei sale, deşi ar li păstrat ceva din rezervele sale, dacă ar fi ştiut că vor fi atât de puţine expedieri de mărfuri din Anglia, vreme de mulţi ani. Nu ne-am aşteptat, în acele prime zile ale optimismului războinic, la blocada laş. A a yankeilor asupra porturilor noastre, nici la pierderea insulelor Carolinei, nici la asedierea şi bombardarea, care aveau să distrugă frumosul nostru oraş.

Cu mult timp înainte ne-am fi lipsit de multe altele, în afară de vin şi whiskey. Când blocada ne-a lăsat fără zahăr, am folosit mierea. Am băut o aşa-zisă cafea din secară, grâu şi cartofi dulci. Am obţinut sare curăţând podelele afumătorilor şi

purificând sarea care picurase pe jos.

Dar pământul n-avea să ne mai dea înapoi morţii noştri. Războiul urma să ia vieţile atâtora dintre fiii, fraţii şi soţii noştri, încât o generaţie întreagă de femei sudiste au fost destinate singurătăţii celibatului.

Însă, în acea zi, Susannah nu avea niciun fel de gânduri morbide, începând să afle tot mai multe despre frumosul şi neîmblânzitul străin cu care se ”măritase”. Unul dintre acestea era că soţul ei — întotdeauna îi plăcea să se gândească astfel la Terry. – Era la fel de priceput la dans ca şi la… dragoste. Între valsuri, orchestra cânta dixie. Băieţii fluturau steagul texan şi pe cel albastru al rebelilor, care avea o stea la mijloc, pentru Carolina de Sud, primul stat confederat.

— Fata mea, sunt fericit că am trăit să văd clipa asta, îi spuse Stephen Butier, în timpul unui vals foarte la modă, Frumosul visător. De acum, eşti problema altui bărbat, o tachina comandorul.

Devenind serios, adăugă:

— Susannah, ştii că tu eşti lumina vieţii mele şi că aş fi preferat să te măriţi cu un bărbat din Carolina sau chiar cu prietenul meu, Willie Chauvenet. Dacă n-ar fi fost războiul şi vârsta ta, n-aş fi fost niciodată de acord cu o căsătorie atât de grăbită cu un fiu de yankeu afurisit, din neam de piraţi. Acum, dacă acest om nu se poartă cu tine cum trebuie…

— Povesteşte-mi despre pirat, papa! se rugă Susannah, murind de curiozitate, atentă să nu greşească paşii la dans.

Din fericire, era un vals lent.

— După mamă, Armstrong este strănepotul lui Jean

Lafitte, un lup de mare prădalnic, care a fost alungat din Golful Bataria şi de pe coasta Louisianei! Astăzi, familia Armstrong se laudă că ar fi fost corsar, de parcă ar fi avut o profesie respectabilă. De aceea, Terry are marea în sânge. Un alt motiv este tatăl lui, bogat armator din Noua Anglie şi comerciant yankeu, care a investit în comerţul din Galveston, Fata mea, poţi spune că te-ai măritat cu un bărbat foarte bogat.

— Şi eu cafe credeam că e vânător de zestre, chicoti Susannah. Sunt aşa de bucuroasă că nu-i aşa.

— Te-ai măritat, cu un bărbat despre care nu ştii nimic şi pe care şi eu îl cunosc puţin. Sper că toate surprizele în ceea ce-l priveşte sunt la fel de plăcute ca asta. Ei, acum ştii că e bogat şi că e legat da mare prin obârşie. Bineînţeles, şi eu şi fraţii mei pescari din Cape Fear suntem neam de marinari, aşa că nepoţii mei vor fi adevăraţi oameni ai mării, nu? Ca unchiul George şi…

— Ştiu tot despre tine şi despre rudele noastre, papa, spuse ea, schimbând subiectul. Descendenţa lui Terry mă interesează acum.

Dar Comandorul Butier nu apucă să mai spună nimic, căci un invitat, Beverly Blând, se apropie de tată şi fiică clătinându-se. El îi întrerupse cu o reverenţă:

— Până astăzi, domnule Comandor Butier, nu mi-am… pierdut… hâc… speranţa, sughiţă Beverly, legănându-se pe picioare, părând gata să izbucnească în plâns… că într-o zi m-aţi putea considera demn de fiica dumneavoastră.

— Hei, linişteşte-te! ţine-ţi firea, fiule. Eşti o ruşine pentru Carolina şi pentru Confederaţie, ca să nu mai vorbesc de răbdătoarea ta mamă, răcni colonelul înainte de a se îndepărta furios.

Niciodată hu putuse suporta proştii.

Dacă Susannah nu l-ar fi susţinut, Beverly ar fi căzut cu faţa în jos, printre dansatori. N-ar fi fost pentru prima oară, însă oricât de puţin l-ar fi respectat Susannah, îl cunoştea dintotdeauna şi mai avea o rămăşiţă de afecţiune pentru băiatul care fusese înainte de moartea tatălui său, care lăsase datorii imense. Beverly Blând decăzuse mult, după ce-şi vânduse jumătate din sclavi, ca să-şi păstreze poziţia socială. Susannah nu-l putea lăsa să se facă de râs din nou, mai ales nu la nunta ei, aşa că dansă cu el, dacă se putea numi dans modul în care băiatul o călca pe picioare, ascultându-l cum se plângea că s-a căsătorit cu altul, că el o iubea pe ea şi numai pe ea.

— Instruiesc şi aprovizionez pe cheltuiala mea o companie de voluntari în onoarea ta, domnişoară Sue. Voi lupta doar pentru tine. Se va chema *Compania Omorâtorilor de yankei din Charleston.* Simeon Butier mi-a spus că s-ar înrola, dacă n-ar fi ofiţer de marină. Vrei să cosi un steag de luptă pentru noi, Susannah? o imploră el.

— Ea nu putu să-l refuze.

— Da, Beverly, răspunse ea, iar el continuă să vorbească despre dorinţa lui de a auzi vuietul luptei şi de a se întoarce victorios cu steagul ei. Apoi ceva din cuvintele lui atrase atenţia lui Susannah.

— Sunt îngrijorat pentru tine. Acest Armstrong o face pe cavalerul, iar doamnele cad ca muştele în

jurul lui... dar sub acest fizic fermecător, este un ticălos, un misogin... aşa i se spune, căci este furios pe sexul-frumos şi pe soarta care l-a lipsit de dragoste. Când soţia lui i-a părăsit, a fost rănit profund, spune el, încât nu va lăsa nicio altă femeie să-i stăpânească inima. Ştiu asta de la o biată femeie părăsită şi zdrobită, decăzută... oftă Blând... pe care-am cunoscut-o într-un bordel din Washington.

Clătinând energic din cap, Susannah îl contrazise pe Blând:

— Încetează cu prostiile astea, Beverly. Terry mi-a povestit deja despre soţia lui. Ea nu l-a părăsit în felul în care spui tu. Biata de ea a murit.

— Interesant, eu credeam... altfel. Eşti sigură că ai înţeles bine? Se poate să fi înţeles greşit ce a spus micuţa Floride.

— Beverly clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să scape de ceaţa ce îi acoperea ochii..

— Susannah, iubirea mea, mi-e inima zdrobită, dar conştiinţa mi-e curată. Te-am prevenit în legătură cu Armstrong, să nu uiţi.

Mai târziu Susannah avea să-şi amintească cuvintele lui Blând, că pe o revelaţie. Atunci însă, la recepţie, nu făcu altceva decât să-i facă morală tânărului.

— Domnule Blând, încetează să-mi plângi pe umăr de propria-ţi milă. Găseşte-ţi altă fată pentru care să lupţi, şi care să-ţi coase steagul şi să-ţi asculte văicărelile. Eu m-am simţit obligată să-mi urmez chemarea inimii pentru a uşura singurătatea lui Terry Armstrong şi pentru a deveni mama adoptivă a copiilor lui. Am înţeles că trebuia să-mi urmez destinul, înainte de a fi prea târziu, şi

acelaşi lucru ar trebui să-l faci şi tu. Eşti un. Bărbat destul de atrăgător.

Studie timp de câteva clipe. Avea o faţă îngustă, cu ochii de culoarea whiskey-ului diluat, cu o bărbie moale, cu o gură şovăielnică. Era palid ca o fantomă, căci bea în fiecare noapte, culcându-se în zori şi nevăzând niciodată lumina zilei.

— Nu te mai îmbăta de fiecare dată când al vreo problemă, îi ordonă lui Blând.

Îşi dădea seama că se poartă ca o scorpie, dar ajunsese să o exaspereze. Din fericire, o salvă fratele ei, care îi solicită următorul dans.

Simeon, la cei douăzeci şi doi de ani ai lui, era un bărbat frumos, de talie mijlocie, lat în umeri, cu păr negru şi ondulat, cum fusese al tatălui său. Ca şi acesta, era un adevărat gurmand. Avea trăsături puternice, plăcute. Toate fetele îl iubeau pe Simeon.

— Am auzit că o curtezi pe Louly Mecord, îl luă ea repede.

Ştia că, la fel ca tatăl lor, el se va simţi obligat să-i dea sfaturi în legătură cu proaspătul ei soţ.

— La fel şi Beverly Blând, Sue. Ai grijă, nu vă luaţi la bătaie pentru ea, cel puţin până nu decide ea pe care-l vrea dintre voi.

Băiatul îşi privi sora cu ochii lui gri-verzui, sclipind amuzaţi.

— Unde auzi tu toate bârfele, Susie, la Grace. Ellison? Grace o coafează uneori şi pe Louly, şi ştie că e ca şi tine. Nici ea nu are nimic de-a face cu Blând, care este un om de nimic.

Susannah observă ceva ciudat în zâmbetul lui Simeon; încă de mic copil, Simeon ştia că o anumită privire a surorii lui însemna că ea

bănuieşte încercarea lui de a-i ascunde ceva. Datorită diferenţei de vârstă dintre ei, el se comporta nu ca un frate ci, mai degrabă, ca un fiu. Iar dacă exista ceva ce Susannah nu admitea, era ca el să aibă secrete faţă de ea.

— Scumpa mea soră, trebuie să-ţi spun ceva minunat şi... şi important! Ştii, războiul te face să te gândeşti la lucruri importante ale vieţii — moștenitori care să-ţi ducă numele mai departe şi femeia potrivită. Pentru mine, aceasta-i Louly. Dintotdeauna a fost. Aşa că... ne-am căsătorit. Am făcut-o în taină, nu ca tine şi Terry, chiar ieri. Numai cu mama ei şi preotul metodist, domnul Suteliffe, domnişoară Ştie-tot!

Simeon râse şi o învârti repede-repede pe sora lui, încercând s-o ameţească.

— Se spune că toate miresele sunt frumoase, îi zâmbi Terry, când o avu din nou în braţe, însă dumneata, domnişoară Armstrong, eşti cea mai minunată mireasă pe care am văzut-o vreodată.

— Mai este încă o mireasă aici, astăzi. Fratele meu şi Louly Mecord s-au căsătorit. Dar e un secret, îi şopti ea la ureche, în timp ce el o trase mai aproape.

— Am valsat mai devreme cu Louly, spuse el. Este o fată plină de viaţă, iar astăzi e cu adevărat drăguţă. Abia acum înţeleg de ce. Am cunoscut femei extrem de frumoase, ca tine, Susannah, ca... altele, care ir ori pot fi de-a dreptul respingătoare. Cred că Simeon.. Făcut bine.

Când Terry se referi la femeile frumoase cu atât de puţină amabilitate, Susannah îşi aminti remarcile lui Beverly Blapd, care. Spusese că It. Armstrong nu are încredere în femei. Însă

îngrijorarea sa dură numai până când privirea i se adânci din nou în ochii lui cenuşii, blânzi şi mângâietori.

— Mama nu va fi de aceeaşi părere, căci a căpătat o aversiune faţă de Louly, imediat ce iubitul ei fiu s-a îndrăgostit de aceasta. Mama este cu adevărat preocupată de unicul ei fiu şi o consideră pe Louly o femeie de nimic, iar familia Mecord, o adunătură de indivizi fără importantă. La fel crede despre toţi cei din nordul Carolinei de Sud, cu excepţia tatei. El este excepţia care confirmă regula mamei: că din nord nu vine nimic bun. Ah, şi încă un lucru despre Louly: cel de-al treilea frate al ei, Calvin, este avocat, cu studii făcute la Yale şi cu convingeri unioniste. Când a refuzat să se alăture bravilor noştri soldaţi sudişti, ştii ce-au făcut oamenii?

— Îmi pot da seama, spuse Terry, cu o figură impenetrabilă, cu vocea scăzută.

— Totuşi o să-ţi spun. Pentru faptul că s-a dovedit nehotărât şi slab l-au izgonit din oraş, aşa că astăzi el trăieşte în nord, în Philadelphia, logodit cu fiica unui aboliţionist. Calvin a refuzat să lupte pentru Carolina de Sud şi pentru Confederaţie, fapt care în mod sigur nu îmbunătăţeşte atitudinea mamei faţă de familia McCord.

— Însă asta ne-ar putea ajuta pe noi. Am putea să avem mare nevoie de un motiv pentru a intra în acel oraş nordist, fără a stârni suspiciunile yankeilor. O vizită la un cumnat, care mai este şi unionist pe deasupra, este exact pretextul de care avem nevoie.

— Numai la asta de gândeşti, Terry? La spionaj? întrebă Susannah râzând uşor.

Nu dorea ca întrebarea ei să pară prea serioasă, însă el înţelese şi începu să valseze cu ea către terasa care dădea în grădină, spre adăpostul umbros oferit de o salcie plângătoare, unde odată ajunşi, începu s-o sărute.

— Mă gândesc la multe altele, doamnă Armstrong, murmură el, dar nimic atât de important ca..

— Ca să mă strângi pe mine în braţe? oftă ea, agăţându-se de el, încântată de atenţia pe care i-o oferea el.

Vocea ei, cum şi-o auzea, era estompată de dorinţă nedisimulată. Chiar în acel moment se crăpă cerul de la un capăt la altul şi un fulger strălucitor fu urmat imediat de un tunet asurzitor şi de o rafală de ploaie. Dar ei se sărutară din nou şi nu dădeau nici o atenţie picăturilor din ce în ce mai dese. Flacăra dorinţei, foamea unuia de celălalt erau nepotolite. Hainele li se lipiseră de trupuri, făcând mai vizibile toate formele şi mai accesibile: Terry îşi dădu peste cap părul ud, întunecat de ploaie, apoi îşi scoase haina şi o înfăşură în jurul umerilor lui Susannah. Râsul ei încântat, deşi gestul era total inutil, fu acoperit de încă un tunet. Apoi

ii desfăcu gulerul şi-i scoase cămaşa, umplându-şi ochii cu imaginea torsului lui gol, musculos şi strălucind ca bronzul în lumina fulgerelor.

Tarry nici nu se mai obosi să dezlege legăturile rochiei de mireasă, sfâşiindu-i pur şi simplu corsajul de la gât până la talie. Acum buzele lui ude puteau să-i atingă sfârcurile înmugurite. Culegea cu limba picăturile de ploaie de pe sinii dezveliţi.

Şi-au îndreptat paşii spre pavilion, prin ploaia deasă, oprindu-se pentru a se săruta, a ridă şi a se mângâia, lăsându-şi în urmă hainele, pe măsură ce şi le scoteau de pe trupurile lucind de apa.

Intenţionam ca aceea să fie ultima oară când eu şi Terry împărţeam această plăcere, scria Susannah în jurnalul ei, *ultima oară când tandreţea, pasiunea, şi trupul meu îi vor* sta *la îndemână, ultima ocazie din viitorul previzibil, în care să împărțim plăcerea şi satisfacţia. Dacă această căsătorie începută aşa de ciudat avea să meargă vreodată, şi eu voiam asta din tot sufletul, era necesar să-l fac pe Terry Armstrong să se îndrăgostească de mine, încetul cu încetul, şi să ne căsătorim — din nou — din proprie iniţiativă. Scuza mea, după primele nopţi de pasiune dezlănțuită, pentru ari tine departe de patul meu, era evidentă, cel puţin pentru mine. Reverendul Wigfall, în ochii lui Terry, era un prieten, un aliat care ne ajuta să-i înşelăm pe ceilalţi. Noi nu eram căsătoriţi cu adevărat, aşa că am hotărât că nu este înţelept, ba chiar era periculos să continuăm să amestecăm plăcerea cu misiunea noastră îndeajuns de periculoasă. Cei puţin asta i-am spus lui Terry, dar mă întrebam atunci dacă a auzit măcar un cuvânt din ce-am spus.*

Capitolul 7

Fără îndoială că Grace Ellison n-avea s-o părăsească la nevoie pe cea mai dragă prietenă, Susannah Butier Armstrong. Deşi temnicerii nu o lăsaseră pe negresă să vorbească cu prizoniera,

Grace şi copiii, cei doi ai ei şi fetiţele lui Terry, erau hotărâţi să nu se clintească din faţa Vechiului Capitoliu, până când nu li se va da drumul înăuntru. Copiii cei mai mici se jucau împreună pe stradă, în timp ce Grace şi Veneţia stăteau tăcute, cufundate în gânduri. Cea dintâi îşi oprise amintirile la ultimele şase luni, de când Susannah îl întâlnise pe Terry Armstrong.

Grace îşi amintea bine de nunta lor, căci fusese implicată în toate pregătirile. Fiind una din cele mai căutate coafeze, era chemată la cele mai nobile doamne albe, care vorbeau liber faţă de ea despre bucuriile şi necazurile lor, astfel că negresa era la curent cu tragediile, plăcerile şi păcatele lor.

Când doamna ei preferată, chiar prietena ei dragă, Susannah Butler, care la douăzeci şi şase de ani era regina frumuseţii din Charleston, s-a căsătorit, spre uşurarea familiei sale, Grace şi-a dat seama că aceasta era cu adevărat îndrăgostită, l-o spusese direct, deşi nici nu mai era nevoie, căci era evident pentru oricine. Cât despre mire, locotenentul Armstrong, ofiţer în Marina Confederaţiei, Grace nu ştia mai mult decât putea vedea: că era un. Texan frumos, înalt şi suplu, care-şi păzea cu stricteţe secretele. Unul din acestea era dragostea lui pentru proaspăta lui soţie, deşi negase asta faţă de Susannah. Însă negresa era o fină observatoare a naturii umane şi presupunea că el însuşi nu era conştient de acest sentiment..

Se auziseră destule despre tânărul locotenent: că era cam afemeiat şi că făcuse nenumărate cuceriri. Numai peste câteva luni, când a avut loc tragedia, Grace avea să aibă remuşcări că nu a dat

importanţă acestor zvonuri, însă nu voise să-i umbrească bucuria cu ceva ce-ar fi putut fi o simplă bârfă.

Deşi ”Miss Susannah” şi ”domnul Terry”, cum le spunea Grace, se cunoscuseră numai cu zece zile înainte de nuntă, păreau să ştie bine ce fac. Începea războiul şi nu aveau timp de pierdut. Nunta a fost pregătită peste noapte, dar, chiar şi aşa, a fost un eveniment deosebit Doamna Butler, mama miresei, ţinuse foarte mult la asta, pentru unica ei fiică.

Susannah a purtat toaleta argintie cu dantelă *point de Espagne* a mamei sale, la care trei croitorese au lucrat din zori şi până în noapte, pentru a face modificările necesare. Mirele a purtat uniforma gri a Confederaţiei, cu două rânduri de nasturi şi cu epoleţi strălucitori. A avut doisprezece domnişoare de onoare frumuşele, coafate a *la Francaise* de Grace, şi doisprezece cavaleri de onoare, cu rozete de satin alb în piept. Servitorii, caii şi trăsurile, chiar şi calul favorit al miresei, Alcantara – toţi erau împodobiţi cu panglici de satin alb, care fluturau vesel în bătaia brizei. Slujba a ţinut-o, în minunata grădină a doamnei Butier, un prieten de-al mirelui, un aşa-zis colonel şi, după părerea lui Grace, o persoană cam dubioasă, cu o figură fioroasă, plină de cicatrici, pe nume L.C.Wigfall, care pretindea că este şi preot. În mod sigur fusese senator de Texas al Statelor Unite.

Când invitaţii se întoarseră acasă după turul oraşului, au fost aşteptaţi de un dineu de gală şi de o armată de bucătari şi de chelneri. Dansul a durat toată noaptea. Grace i-a urmărit pe miri de după cortinele sălii de bal cum dansau: Terry o ţinea pe

Susannah de talia zveltă, în timp ce mâna ei se sprijinea graţios pe umărul locotenentului. Şiragurile aurii din parul ei se aplecau pentru a-i şopti câte ceva la ureche. Încântarea nedisimulată din ochii amândurora a convins-o pe Grace că sunt îndrăgostiţi până peste cap unul de celălalt.

Miss Susannah era cea mai minunată mireasă pe care o văzuse negresa — şi văzuse destule, dat fiind căutarea de care se bucura măiestria el în aranjarea părului. Şi, deşi era solicitată zilnic să facă pieptănături pentru baluri, nunţi sau călătorii, şi, deşi cunoscuse foarte multe doamne, de niciuna nu se apropiase şi pe niciuna n-o îndrăgise ca pe Susannah Butier.

Se spunea că Jeff Davis personal îi dăduse concediu locotenentului pentru ca mirii să plece în luna de miere, însă era numai în parte adevărat. Terry avea şi misiunea de a recruta voluntari sudişti, băieţi de la ţară, care niciodată nu fuseseră mai departe de cinci mile. De» casă. Mai mult, el trebuia să pregătească un. Raport pentru preşedintele Davis — sau cel puţin aşa afirma el. Mai târziu, Grace bănui că raportul era de fapt pentru preşedintele Lincoln.

Pe 3 mai 1861, Terry Armstrong, Susannah şi Grace au părăsit Charlestonul, îndreptându-se spre Garveston, unde se aflau copiii locotenentului. Grace era de-a dreptul fericită să-i însoţească şi, în plus, după cum spunea adesea, îi plăcea să călătorească şi putea s-o facă, fiind liberă, deşi era de culoare.

— Tatăl meu şi bunicul vostru, repeta mereu Grace copiilor ei, este unul din cei mai de vază cetăţeni ai comunităţii negre din Charleston, un

meşteşugar priceput, care are propriul atelier de pălărier. El şi-a câştigat libertatea, apoi a răscumpărat-o pe mama când eu aveam doisprezece ani. Au muncit amândoi din greu şi m-au răscumpărat şi pe mine la paisprezece ani, dar n-au putut plăti niciodată preţul imens cerut pentru frăţiorul vostru, Alexander. El este încă sclav, pentru că eu, mama lui, eram sclavă când l-am născut pe el. Ştiţi, noi toţi am fost proprietatea doamnei Butler şi a Comandorului şi, deşi eu şi Susannah am fost foarte apropiate toată viaţa, tatăl meu nu are o prea mare consideraţie pentru Comandor, de când ne-a cumpărat pe mama şi pe mine şi de când a încercat să-l răscumpere pe Alexander.

Grace nu-l prea iubea pe Comandor, lucru care l-ar fi uimit pe acesta, dacă ar fi ştiut, căci era dintre acei proprietari de sclavi care considerau că, pentru negri, sclavia era preferabilă libertăţii. Pe Catherine o îndrăgea oarecum, deşi şi ea avea aceleaşi principii în problema sclaviei. Cel mai mult o iubea pe Susannah, care o învăţase să-şi ţină gura şi să-şi controleze temperamentul aprins, în felul acesta salvându-şi de multe ori viaţa. Tot ea o învăţase să citească.

Când Susannah o rugase pe Grace s-o însoţească în călătoria prin Texas, s-a temut la început că şi-ar putea pierde libertatea cu greu câştigată. A refuzat să plece, însă locotenentul a convins-o.

— Credeam şi încă mai cred despre el că este un om de onoare, spuse ea copiilor, orice ar fi făcut în acest război, ca să-i ajute fie pe confederaţi, fie pe unionişti. Ei aveau de gând să nu-mi spună despre activitatea lor pentru Confederaţie, dar Susannah a

refuzat să mă înşele; s-a simţit obligată să-mi spună adevărul şi dl. Terry a fost de acord. A fost chiar convingător, când mi-a explicat că eu nu voi ajuta Confederaţia, făcându-mă astfel să iau parte la călătoria lor, clătină Grace tristă din cap.

De asemenea, se gândise atunci că acea călătorie i-ar putea da posibilitatea să ajut» Uniunea, în care credea din motive întemeiate. Grace mai dorea ceva: să-şi găsească soţul, care mai era încă sclav, vândut undeva în Sud de stăpânii lui, şi fiul, care fugise şi acum era vânat ca o fiară.

— Din Galveston, explică ea, urma să plecăm cu toţii în Nord, imediat ce aveam să le luăm pe fetiţele lui Terry. În New York, urma să ne despărţim, să mergem fiecare în drumul lui, cu mica obligaţie de a păstra secretul" acţiunii" lor. Ceea ce eu am şi făcut, deşi ne-a trădat cineva.

Sigur că Grace nu s-a despărţit de Susannah în New York, ci i-a însoţit pe tineri la Washington, unde, nu mult după sosirea lor, un yankeu pe nume Pinkerton, care pretindea că e comisar, a pătruns în casa lor, făcându-l pe Terry să părăsească locuinţa pe o fereastră din spate. Susannah a rămas să înfrunte singură poliţia nordistă.

Capitolul 8

A doua zi după nuntă, Stephen Butler, fără să piardă timpul, plecă spre Europa, la bordul vasului englez *Trent.* Susannah plânse ia despărţire, ceea ce nu-i stătea în fire, şi asta îi surprinse pe. Amândoi.

— Fata mea! Uşurel! Voi fi acasă poate chiar înaintea ta, şi te voi aştepta cu braţele deschise. Aşa va fi, chiar dacă yankeii ar reuşi să blocheze Charlestonul, după cum ne ameninţă. Îţi cunoşti doar bătrânul tată, spusese Comandorul, făcându-şi vânt cu pălăria şi cerând ajutor din priviri soţiei sale. Catherine! exclamă el, cred că această căsătorie are deja un efect ciudat asupra temperamentului fiicei noastre. Dintr-o tânără. Raţională şi imperturbabilă s-a transformat peste. Noapte într-o sentimentală!

— Am spus dintotdeauna că fiica ta are capul pe umeri, ba chiar e încăpăţânată. Dar şi, că sub aparenţa aceasta, bate cea mai romantică inimă, cea mai bună ţintă pentru săgeţile lui Cupidon, victima posibilă pentru un *coup de foudre,* explică Catherine Butler.

Susannah ştia că adesea scumpa ei mamă foloseşte prea multe cuvinte, când ar fi fost suficiente doar câteva, dar Catherine era adorată de întreaga familie, în ciuda micilor ei slăbiciuni.

Era îmbrăcată cu grijă, ca de obicei, cum îi plăcea soţului ei, iar talia, strânsă în corset, era doar cu doi-trei centimetri mai plină decât a fiicei sale. Coroana de păr argintat trecuse prin ani, de la galben auriu la nuanţa caisei coapte. Strecurându-şi mâna sub braţul lui Susannah şi făcându-i semn lui Terry să se apropie, ea îşi trecuse privirea peste cei adunaţi pe docuri.

— Dacă aş socoti toate situaţiile în care mi-am luat rămas bun de la tatăl tău, neştiind pentru cât timp lipseşte, eu aş fi cea care ar trebui să plâng, îi spusese ea lui Susannah matern. Tu, fata mea, ar trebui să fii numai zâmbet, să visezi la călătoria de

nuntă cu frumosul tău mire, care, sunt sigură, se va dovedi un soţ bun, un mare luptător, un erou pentru cauza Confederaţiei.

— Am de gând să mă devotez fericirii fiicei dumneavoastră, spuse Terry, sărutându-şi soţia pe tâmplă.

La aceste cuvinte, Susannah scoase o batistă de dantelă din mânecă, prevăzând un nou puhoi de lacrimi.

— La uită-te, Susannah, spuse Catherine, indicând direcţia cu bărbia, încercând să-i distragă atenţia, cum făcea când fiica sa era mică. În felul acesta voia să-şi dea seama dacă tristeţea proaspetei mirese era importantă sau era nesemnificativă, la fel ca genunchii zgâriați şi pisoii pierduţi în copilărie. E fata aceea, Mecord. Uită-te acolo, acea Louly, alergând după Simeon al nostru, îi spuse Catherine soţului ei. Gândeşte-te la soţul tău şi la familia Mecord.

— D-ra Mecord este sincer devotată lui Simeon. Iar aceasta este o calitate de invidiat la o soţie... sau viitoare soţie, replică Terry.

— Ai face bine să accepţi, Catherine, că fiul tău pleacă la război, cu sau fără Louly, interveni Comandorul, în timp ce James Moir, căpitarâul vasului britanic *Trent,* chema echipajul pe punte.

Steagul era ridicat pe catarg, ceea ce însemna că totul era pregătit de plecare şi că nu avea să aştepte pe nimeni, nici-măcar pe Comandorul Butler. Acesta îşi luă geanta, care conţinea documente importante pentru Confederaţie. Soţia sa se, apropie, scăpând un suspin uşor. Nu şi-ar fi permis niciodată vreo manifestare a emoţiilor în public, dar dragostea şi afecţiunea lor profundă era

evidentă din orice gest pe care-l făceau. Susannah nu mai realizase până atunci că ceea ce mama şi tatăl său creaseră între ei era ceea; e visase şi aşteptase toată viaţa ei.

Privind-o pe Catherine în ochi, Stephen şopti:

— Mai avem ceva din anii tinereţii în noi, nu-i aşa, Cath? Ascultă-mă înainte de a pleca: Simeon e băiatul tău, Cath, şi nu e un prost. El înţelege valoarea pe care o are educaţia pentru un ofiţer şi un gentleman, dar nici nu va lâncezi deasupra unor cărţi, lăsându-i pe alţii să lupte în locul lui.

— Ştiu, Stephen, nici nu i-aş cere asta, dar...

— Încearcă doar să-l ţii aici, până va putea fi sub comanda mea, sau cu noul său frate, Terry, pe o navă rapidă. Fă toate eforturile să-l opreşti să plece odată cu primii voluntari. Deja o mulţime de băieţi curajoşi luptă sub comanda unor conducători nepotriviţi. Ofiţerii căliţi în bătălie ştiu să facă diferenţa între... vru să spună" viaţă şi moarte", dar spuse... victorie şi înfrângere. Disciplina militară nu-i uşoară pentru amatori, nu, Terry?

— Nu, domnule! răspunse Terry, privind-o pe Susannah care, înţelegând că şi ea, şi fratele ei îşi înşelau părinţii – el în legătură cu Louly, ea cu Terry — fu zguduită de un nou acces de plâns, oricât încercă să se stăpânească..

— Dacă ai fi fost căsătorită de câteva săptămâni, aş fi atribuit starea ta hiperemotivă unei... posibilităţi fericite.

— L-am spus încă de ieri, Catherine, că amândoi suntem pregătiţi pentru primul nostru nepot.

— Sau o nepoată, spuse Catherine.

Terry îşi drese glasul:

— Cred că ceea ce-o tulbură pe Susannah, spuse

el, este nesiguranţa acestor timpuri şi faptul că se căsătoreşte în ajunul războiului.

Susannah dădu aprobator din cap, neavând curajul să vorbească, uşurată că Terry o scosese din încurcătură. Nimic nu părea să-l tulbure pe acest bărbat, gândi ea.

— Ia-ţi rămas bun de la comandor şi apoi, Terrence. Invită-ţi soţia la o partidă de călărie, îi sugeră doamna Butier ginerelui său..

De fapt, nu era tocmai o sugestie, căci oricât de. Delicat ar fi vorbit, Catherine întotdeauna comanda. Însă pentru că ştia cât este de înţelegătoare şi de generoasă în adâncul sufletului mama sa, Susannah o iubea, cu toată această atitudine autocratică. Aparent, pe soţul ei nu-l deranja deloc. Dimpotrivă, el părea s-a considere pe Catherine înţeleaptă şi demnă de a fi îndrăgită.

Terry, ca şi Gath Butier, era" pasăre de noapte", căci, în acea noapte, niciunul dintre ei nu a dormit, ci au stat de vorbă mult timp după ce Susannah adormi.

— Cred că doamna Butier mă acceptă ca ginere, spuse Terry miresei sale dimineaţa. Ea mi te-a dat în grijă fără strângeri de inimă.

Spunând asta, Terry îi zâmbi soţiei lui peste masă, şi atunci gravitatea situaţiei sale o izbi pe Susannah cu o forţă sporită. Înţelese din nou că era legată de un străin, poate chiar de unul răuvoitor, de care era atrasă irezistibil şi cu care avea să străbată ţara,

Părăsindu-şi casa, familia şi prietenii.

În acea noapte, Terry se întorsese în patul ei abia în zori, împrăştiindu-i visurile cu îmbrăţişări. *Cât* de lin îi stârnise dorinţa! Buzele lui pe ceafa ei,

mâinile lui pricepute şi mângâietoare, toate au făcut-o să răspundă cu intensitate, neavând în acel moment nici puterea şi nici dorinţa de a-i aminti de hotărârea din noaptea trecută.

S-au trezit târziu, dornici unul de altul şi înfometaţi. Angie, bucătăreasa, le-a servit un adevărat meniu a *la Carolina,* alcătuit din orez fiert, *cureau* tocat, prepeliţă friptă şi câteva feluri de prăjituri delicioase din făină. De porumb. Terry arăta extrem de atrăgător şi relaxat în pantaloni de călărie, cu cămaşa descheiată, ungându-şi prăjitură cu unt. Făcea asta foarte precis, mişcându-şi cuţitul de la o margine la alta, ca un zugrav care vopseşte un perete. El îşi ridică privirea, o văzu uitându-se la el şi li luă mâna peste masă. Ea îl lăsă, căci voia să-l studieze mai mult la lumina zilei. Începea să-l cunoască, văzându-l cum se scula, cum se bărbierea şi se îmbrăca, totul fără grabă şi degajat. Îi plăcea o baie fierbinte noaptea, un şuvoi de apă rece dimineaţa, un masaj cu ulei de santal. Pe jumătate îmbrăcat, lenevea nepăsător pe pat, urmărind-o cum face baie, apoi se apropia pentru a o săpuni încet pe spate şi pe umeri, urmărind cum îi curge apa pe sâni, cu ochii şi cu… vârful degetelor.

— Venus a mea ridicându-se perfectă din mare, îi şopti el când ea stătea dreaptă, într-o aureolă de picături strălucind în toate culorile curcubeului.

O înveli apoi în prosop şi o duse din nou în pat. Şi era minunat ce ştia să-i facă, repede, cu mângâieri precise, cu gura lui conturându-i trupul.

Lihniţi şi de o altfel de foame; nu au întârziat în pat, însă plăcerea intensă a dragostei lor arzătoare nu a fost cu nimic mai prejos decât cea din alte

dăţi. Ce, ea ce făcuse el corpului ei însetat de dragoste o schimbase pe Susannah pentru totdeauna. Şi avea să urmeze încă multă fericire. Încă mai avea multe minuni de experimentat. Îi promise Terry. Erau abia la început.

El refuză s-o lase să-şi cheme camerista şi o ajută el însuşi să se îmbrace, strângându-i corsetul şi jupoanele; îi perie chiar părul. Când sosi Grace pentru a o coafa, părăsi camera cu părere de rău, lăsând-o în mâinile pricepute ale negresei.

Şi astfel s-au despărţit pentru o oră, pentru a se întâlni din nou la masă. Angie, bucătăreasa, era o adevărată expertă. Ea le făcuse tortul de nuntă şi le aduse fiecăruia câte o feliuţă la micul dejun şi câte un pahar din berea ei specială de *persimon.* Deşi tortul avusese patru picioare înălţime, nu mai rămăsese din el decât ceea ce păstrase pentru proaspătul cuplu, ca să le poarte noroc.

— Sunt bucuroasă că domnul Armstrong este cel pe care l-aţi aşteptat atât, domnişoară, spuse Angie cu timiditate, neridicându-şi ochii spre Terry.

Ea prefera să stea la bucătărie, să gătească, decât să servească la masă, dar pentru micul dejun al lui Susannah ea şi-a părăsit" poziţiile" ca să se asigure că totul era făcut perfect. Acesta era cadoul ei. Şi mai avea încă unul.

— V-am făcut *benne brittle,* ca să luaţi cu voi, îi spuse Angie lui Susannah, punând un pachet pe masă.

Apoi plecă sprintenă spre sanctuarul ei.

— S-ar putea să-i spuneţi" susan" în Texas. Seminţele sunt aduse din Africa. Negrii o mai plantează aici în Carolina de Sud. Angie le fierbe cu suc de lămâie şi cu zahăr, toarnă apoi amestecul

pe o masă de marmură, îl taie pătrăţele, îl lasă să se răcească apoi îl sfarmă în bucăţele. Era desertul meu preferat când eram mică. Probabil că-i placi într-adevăr, căci nu mi-a mai făcut această prăjitură de ani de zile.

Toate femeile păreau să-l placă pe Terry. El deja câştigase inimile a trei din cele la care Susannah ţinea foarte mult: Catherine, Grace şi Angie.

— Va fi o călătorie agreabilă, iubito. Ai împachetat totul? întrebă Terry, întinzându-se leneş.

În acel moment, în care a amintit de plecare, ea realiză din nou importanţa momentului.” Doamne, ce-am făcut?” gândi ea, şi-şi trase mâna dintr-a lui, ridicându-se brusc în picioare.

— Dacă nu vom pleca şi noi mai repede, nu vom ajunge la Port Royal astăzi. Dar nu-mi pasă, spuse Terry şi se ridică şi el, venind lângă ea.

Ea îi evită privirea.

— Cred, iubito, că ne vom opri deseară devreme, la Beaufort. Acolo este un han unde au un vin bun şi paturi cu saltele de puf.

— N-ai ascultat niciun cuvânt din ce ţi-am spus aseară, Terry.

— Despre… ce? Ai spus mai multe, îi răspunse el zâmbitor.

Ea roşi şi spuse:

— Exact cum am bănuit! Nu mă crezi. Ascultă-mă acum, te rog, domnule. În problema… relaţiei noastre. De acum înainte, este strict de afaceri.

— N-ai să spui că ai vorbit serios. Adică luna noastră de miere se va termina când încă n-a început bine? După numai două nopţi de fericire? Au fost nopţi extraordinare, Susannah, după cum

ţi-am spus deja cel puţin o dată. N-ai de gând să pui capăt unei astfel de… potriviri?

El avea dreptate şi tonul vocii lui îi stârnea atâtea simţăminte încât nu era uşor să-şi păstreze hotărârea. Dar chiar în momentul când îşi dădea seama că va trebui să-şi adune întreaga tărie pentru a-i rezista lui Terry, ea începu să se îndoiască dacă ceea ce simţea e dragoste. Era, într-adevăr, un bărbat bine făcut, frumos, care-i stârnea pasiunea, dar oare dragostea asta înseamnă? Inima ei spunea" da", dar raţiunea, ca de obicei, o sfătuia să aibă grijă. Dacă era îndrăgostită, atunci era cel mai bine să stea departe de el şi de patul lui, cel puţin în momentul de faţă. Susannah încercă să fie sinceră în privinţa motivelor ei, să nu-l respingă pur şi simplu, ci să-l ţină la distanţă.

— Bineînţeles că şi eu te doresc. Niciodată… nu mi-aş fi putut imagina astfel de… ei bine… plăceri ca cele pe care mi le-ai arătat şi pe care le-am împărtăşit cu tine, dar… e timpul să încetăm să mai fim amanţi şi să devenim prieteni, spuse ea încet. Vrea să spun că ajungi să subapreciezi ceea ce ai la îndemână şi obţii prea uşor.

— Îţi apreciez sinceritatea, Susannah, şi spontaneitatea şi faptul că nu apelezi la subterfugii.

El vorbi pe un ton aşezat, deschis, încât aproape îl crezu. Până la urmă, ea experimentase deja, ştia să-şi mişte corpul pentru a-i oferi plăcere şi ştia modurile în care putea să i-o ofere. Dar asta era tot ceea ce ştia cu adevărat şi nu era destul pentru a construi un viitor şi o viaţă în comun.

— Sincer, nu m-aş fi aşteptat la asta de la tine,

spuse el, încruntându-se uşor. Este o regulă în şah, *piece touchee, piece jouee.* Dacă atingi o piesă, trebuie să o muţi. Noi doi ne-am atins. De ce să nu jucăm partida şi să vedem unde ne duc mutările noastre? Niciunul din noi nu mai este foarte tânăr. Tu ai aproape treizeci de ani.

— Douăzeci şi şase, îl întrerupse ea.

— Eu sunt cu câţiva ani mai mare decât tine, cu cinci, că să fiu mai precis, râse el. Susannah! Am început un lucru bun şi avem o sarcină grea împreună. Am sperat că am putea-o face agreabilă pentru amândoi.

— Agreabilă? Aşa vezi tu relaţia noastră? ciripi ea ca o vrabie înfuriată, apoi se stăpâni şi continuă. Dacă nu poţi rezista tentaţiei, dacă a te stăpâni în compania mea, zi şi noapte e mai mult decât poţi realiza, atunci poţi să-ţi iei gândul de la acţiunea noastră.

— Susannah, nu-i prea târziu să te răzgândeşti. Poţi rămâne acasă, să împleteşti şi să coşi pentru armată şi, dacă eşti în stare, pentru a îngriji răniţi. Vor fi mulţi în curând, care vor avea nevoie mai mult decât mine.

Terry îi puse o mână pe umăr şi cu cealaltă îi ridică bărbia pentru a o face să-l privească în ochi.

— Dacă am fi căsătoriţi cu adevărat, totul ar putea fi altfel. Nu ţi-aş mai oferi posibilitatea unei alternative, dar aşa…

El ridică dintr-o sprânceană, zâmbind.

— Touche, locotenente Armstrong! zise ea, încercând să pară indiferentă.

Susannah intenţionase să-l atragă într-o simplă discuţie, dar în loc de asta, muşcase din. Momeală. Spumega de indignare, căci vedea că el nu avea

nevoie de ea mai mult decât oricine altcineva, aşa că replică:

— Vei învăţa, domnule, că eu nu mă eschivez niciodată. Întotdeauna îmi ţin promisiunile şi o voi face şi de astă dată, dacă nu cumva vei crede că ai să faci o treabă mai bună spionând cu o altă femeie drept consoartă. Trebuie doar să spui, şi eu voi găsi un alt mod de a servi cauza sudistă. Şi asta fără păreri de rău.

Susannah brava. Nu avea de gând să renunţe la el aşa uşor. Terry izbucni într-un râs sănătos, neliniştitor, care o făcu şi pe ea să zâmbească.

— O, draga mea Susannah! murmură cu o voce scăzută, care o înfioră. Dacă tu poţi să fii clipă de clipă lângă mine şi să nu... mă doreşti... să nu mă atingi... să-mi dai... atunci fii sigură că şi eu pot. Tot ce poţi tu face, pot şi eu, domnişoară. Dar spune, eşti cu adevărat sigură că aşa vrei să ne începem călătoria de nuntă?

Ea dădu din cap, zâmbind larg:

— S-o începem şi s-o terminăm aşa, da!

Aşa că, în mijlocul incertitudinilor războiului, ei şi-au trasat propriile linii de bătaie.

Dar dacă le va slăbi voinţa şi le vor încălca din când în când? Ei bine, sunt şi ei simpli muritori, în cele din urmă.

Capitolul 9

”Să nu amestecăm afacerile cu plăcerile”! declarase Susannah. Terry simţea că va urma o teribilă încleştare, un război al voinţelor. Trebuia să-şi ţină mâinile... şi buzele... şi totul departe de ea, dacă voia să continue să se bucure de

compania ei fermecătoare, şi să-şi folosească resursele în folosul Confederaţiei. Altfel, *adios amigo*

Ea îl provocase, fiind sigură — aşa gândea el — că este atât de fermecat de ea, încât avea să se târască cerşindu-i favorurile. Nu avea de gând s-o facă. Niciodată în viaţa lui nu refuzase o provocare şi începu imediat să se gândească la un plan prin care să poate evita interdicţiile puse de ea. Unicul mod era să o oblige să-i permită – sau şi mai bine să ceară – excepţii de la propriile reguli.

La două ore după plecarea Comandorului, când Terry şi mireasa lui au plecat spre Galveston, planul lui de a o recâştiga era deja făcut: avea s-o facă să i se strecoare noaptea în pat, ziua înflăcărându-i pasiunea şi stârnindu-i dorinţele. Va fi atât de demonstrativ şi afectuos în public cât îi vor permite împrejurările. Va fi discret, furându-i sărutări şi mângâind-o, astfel încât seara va fi pregătită, dorindu-l înflăcărat.

Se credea că Jeff Davis în persoană îi dăduse lui Terry învoire pentru călătoria de nuntă şi că el şi Susannah călătoreau prin ţinut pentru a lua pe fetiţele lui, înainte să plece să lupte pe mare pentru Confederaţie. De fapt, preşedintele confederat îi ceruse lui Terry să evalueze numărul voluntarilor din oraşele şi satele prin care avea să treacă în drum spre Texas. Mai mult, el trebuia să aleagă dintre foştii colegi de navă un echipaj. De luptă complet, de la ofiţeri la marinari simpli, care să navigheze pe un vas de război special şi foarte important pentru cauza confederată.

Susannah părea să călătorească fără alte instrucţiuni decât cele dictate de inima ei, care se

răcise faţă de el — sau cel puţin aşa pretindea ea. Îndoielile lui Terry crescură văzându-le pe Susannah şi pe doamna ei de companie, Grace Ellison, şoptind şi râzând împreună, cu acel aer conspirativ pe care tinerele îl au adesea. Însă îi plăcea sunetul vocilor lor împletite şi rareori se ostenea să le asculte cuvintele, călărind la mică distantă după trăsură. Grace, ca şi Susannah, avea şi ea o minte pătrunzătoare şi era şi foarte frumoasă, cu un corp statuar şi cu o piele de un cafeniu cald. Amândouă făceau o pereche de un exotic izbitor.

Proaspăta doamnă Armstrong, pregătită pentru orice" ocazie" socială ce ar fi putut să apară, făcea turul Sudului cu trei cufere mari pline cu toalete şi cu o avere de monezi de aur.

Se împrăştiase zvonul că socrul lui Terry, Comandorul Butier, fusese trimis în Anglia pentru a obţine recunoaşterea Confederaţiei drept ţară independentă.

Susannah ştia şi celălalt motiv al călătoriei tatălui ei; acela de a ajunge la o înţelegere cu un şantier naval britanic pentru construirea celui mai rapid vas de luptă care se făcuse până atunci. Ducea cu el schiţele proiectului, iar Susannah — aurul ce urma să fie trimis în Anglia, pentru a plăti cheltuielile pentru vas.

Cea mai mare parte a timpului, Grace conducea trăsura, dar, pentru ca statutul ei de sclavă să pară mai autentic, când grupul se apropia de vreun oraş sau de vreo plantaţie, ea mergea pe jos sau în trăsura care ducea bagajele şi proviziile.

— Mă simt ca Regina Elizabeth în călătoria anuală, vizitând castel după castel în drumul său, îi

puse Susannah lui Terry, după câteva zile de drum.

Fuseseră primiţi călduros la cele mai mari proprietăţi din Carolina de Sud, petrecuseră o noapte şi la *Colleton,* plantaţia familiei Butler, una din cele mai mari şi mai bine organizate din ţinut. Acolo, Susannah a fost întâmpinată ca o regină de către servitori, dintre care mulţi o cunoşteau de când se născuse, şi de către o negresă foarte bătrână, ştirbă şi chircită, ce-i fu prezentată lui Terry drept mătuşa Bessie.

Femeia noduroasă şi împovărată de ani fusese doica lui Catherine.

— Aici este locul de care aparţii, îi spuse Terry soţiei sale, în salonul cu ferestre rotunde, sorbind din şampania franţuzească. Această casă, aşezată pe malurile şerpuitoare ale râului Ashely, ti se potriveşte cu adevărat, Susannah.

— Primii Colletoni au" importat" un arhitect englez care să se ocupe de construirea casei şi de aranjarea grădinii. Te voi conduce prin labirintul de cărări din grădină mai târziu, dacă vei vrea.

— Altădată ai fi renunţat lă cină, ca să fii singură cu mine, comentă Terry, pe un ton caustic, căci vinul îi dezgheţase limba. Dar oriunde vei merge – la culcare sau în grădină — te voi urma, doamna mea.

Îşi umplu din nou paharul, apoi îl goli. Susannah, urmărindu-l atent, sorbi şi mai încet din al ei.

— Acestea sunt cuvintele pe care biblica Ruth i le-a spus prietenei ei, Naomi, zâmbi Susannah uşor ironic.

Terry râse.

— Asta-i ceea ce devenim noi — prieteni, nu-i aşa?

— Exact!

Susannah îşi ridică paharul spre el, iar ochii ei verzi străluciră de după buza paharului când îl duse la buze.

— Colleton e ca tine, Susannah: patriciană, şlefuită… civilizată şi, totuşi, nu te lasă să uiţi de sălbăticia nedomolită de dincolo. Va fi plimbarea noastră prin grădină la fel ca prima?

— Cred că ar fi bine să amânăm plimbarea din această seară. Poate că data viitoare când vom fi la Colleton mă voi simţi mai… plină de energie, zâmbi ea rece.

Susannah dormi bine în acea noapte în patul din vechea ei cameră, văruită în acelaşi roz pal. Terry, într-o somptuoasă cameră de oaspeţi, într-un pat lat, cu saltea de puf şi cu o sticlă de brandy pe noptieră, nu dormi aproape deloc.

Susannah şi Terry parcurgeau mare parte a drumului călare, dar din când în când, ca să mai lase caii să se odihnească, îi legau de trăsurică. În aceste momente, Grace, discretă, îi lăsa singuri. Terry nu putea păstra distanţa faţă de Susannah, oricât ar fi vrut. Trebuia să stea alături, coapsă lângă coapsă, şi denivelările drumului le ofereau pretexte pentru contacte ceva mai” materiale”. Dacă se întâmpla ca braţul lui să fie întins pe speteaza banchetei, era foarte folositor, căci se prefăcea că nu observă că o mângâie subtil pe coapsă sau pe sâni. Când se întorcea ca să caute plosca cu apă, o făcea să-i simtă respiraţia caldă pe ceafă.. Ea se înroşea şi-l privea dezaprobator pe sub genele dese, în timp ce bărbatul îşi păstra, pe cât posibil, un aer de inocentă angelică. Uneori, el fluiera *Lorena,* cel mai popular cântec al zilei, sau

una din ariile sentimentale ale lui Stephen Foster.

În arşiţa soarelui sudic, treceau prin orășelele prăfuite, prin răscruci marcate de semne în care era încrustat grosolan numele localităţii — *Wentworth* sau *Bluffton* sau alt nume de orăşel adormit. Deşi aerul era dens ca bumbacul şi umed, Susannah fu străbătută de un fior. Terry reacţionă conform instinctelor protectoare masculine, înconjurând-o cu braţul iar ea se trase mai aproape de el, când văzu o ceată de bărbaţi ieşind din pădure. Atunci şi acolo, Terry realiză că strategului pentru a o recuceri pe Susannah avea să dea rezultate.

— Mergeam spre Virginia, domnule, spuse conducătorului grupului, salutând neregulamentar. El se distingea de ceilalţi numai prin vârsta puţin mai coaptă şi prin înălţimea şi slăbiciunea exagerate.

— Tu eşti, Ben Speed? întrebă Susannah, tresărind. Omul veni mai aproape, părând un ogar ce adulmecă, capul său lunguieţ mişcându-se dintr-o parte în alta. Ochii săi negrii străluciră când Susannah ieşi din umbra trăsurii. El aprobă din cap.

— Mda, eu mi-s, doamnă, răspunse el, scoţându-şi şapca.

— Ben Franklin Speed, cel mai bun vânător şi trăgător din Carolina, ţi-l prezint pe... ea ezită câteva clipe... pe soţul meu, locotenentul T. Armstrong din Marina Confederată, zâmbi ea, amintind de un pisoi drăguţ care ar fi prins un canar.

El o găsi adorabilă.

— Mda, am auzit că în sfârşit ţi-ai găsit un soţ, spuse Ben Speed cu un zâmbet ştrengăresc,

făcându-se apoi că ar fi făcut o gafă, deşi era clar pentru toţi că Susannah ar fi putut avea orice bărbat ar fi dorit. Lui Terry fi plăcu umorul lui Ben Speed. Susannah, uşor descumpănită, se lăsă pe spate, iar tinerii fermieri se adunară în jurul ei încet, privind-o timid.

Frumuseţea ei, după cum Terry remarcase deja, îi uimea şi pe cei mai rafinaţi bărbaţi. Aceşti băieţi, rătăcind pe drumurile Carolinei, erau de-a dreptul bucuroşi că scăpau de coarnele plugului. Ei au fost orbiţi imediat şi intimidaţi de frumuseţea şi eleganţa lui Susannah, însă ea îi făcu imediat să se simtă în largul lor.

— Văd că aveţi ceva mâncare de-acasă, băieţi, spuse ea. Vreţi să mâncăm împreună?

Ea vorbi în dialectul Gullah, folosit mai ales de negrii din sud şi era cunoscut tuturor celor ce trăiau acolo, inclusiv" soldaţilor" plugari. Aceştia acceptară imediat, şi începură uşuraţi să-şi aşeze tabăra.

În răcoarea serii, se traseră lângă foc, vorbind despre ce i-ar putea aştepta mai încolo.

— Când îţi sună ceasul, te duci oricum, aprobă Ben Speed, cu ochii pierduţi în zare, de parcă vedea ceva în întuneric..

Îi amintea lui Terry de un lup cenuşiu, suplu, împovărat de ani, întotdeauna la pândă.

— Fiecare glonte îşi are destinatarul, aşa se spune. Dar eu nu mă aştept să fiu ucis. Nu toţi cei care merg la război sunt ucişi. De ce n-aş fi printre cei care scapă? Şi dacă voi muri, ce altă moarte mai glorioasă mi-aş putea dori?

Un murmur aprobativ străbătu adunarea. Susannah, trăgându-se mai aproape de Terry, îi

privea îngrijorată şi încordată.

— Să dea ciuma în yankei, spuse unul din băieţi, care nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani.

— Sper ca un glonte sau o baionetă să străpungă inima fiecărui soldat nordist care invadează sudul, adăugă un altul, de vreo douăzeci de ani.

Ben Speed scuipă în foc.

— Când ne vom apropia de ei, veţi vedea că va fi de parcă ne-am uita în oglindă, doar că ei vor purta uniforme-albastre şi vor vorbi cu accent ciudat. Beţi-vă porţia de alcool, bravi soldaţi ai sudului, apoi treceţi în ţara visurilor. Deja m-am săturat să fiu doica voastră, şi nu suntem împreună decât de-o zi.

În acea noapte, Susannah dormi în trăsură, iar Terry dedesubt. El încercă s-o urmeze după ce o conduse, ţinându-se de mână, sub cerul înstelat. Cu părul desfăcut în valuri pe umeri, ea îl sărută o singură dată, adânc, cu corpul lipit de-al lui, cu sinii ei pietroşi înălţaţi şi cu braţele înconjurându-i gâtul. Terry o dori cu disperare, cum nu dorise pe nimeni înainte, dar îi dădu drumul imediat ce-i spuse ea. Sub trăsură, el se zvârcoli toată noaptea, neînchizând un ochi. Se îndoia că ea dormise, însă lucrul acesta nu-i prea uşura situaţia.

Următoarea dimineaţă el îi îndreptă pe băieţi spre Sea Island Coast, dându-le şi nişte ordine scrise pentru a raporta ofiţerului de serviciu al generalului Beauregard la Beaufort.

— Insulele vor avea nevoie de apărători, căci sunt vulnerabile la asaltul dinspre mare. Să le arătaţi acelor yankei încăpăţânaţi oţelul sudist! le spuse Terry nebănuind că Beaufort va cădea atât

de repede şi cu preţul atâtor vieţi de ambele părţi.

Deşi Ben Speed nu fusese niciodată pe mare, Terry, cu ajutorul lui Susannah îl convinse să devină ofiţer şi trăgător principal pe un vas care încă nu era construit. Se hotărâse după ce trăseseră amândoi la ţintă şi trebuise să admită că Speed era cel mai bun ţintaş din Carolina de Sud.

— Cu ce se ocupă de obicei? întrebă Terry pe Susannah. Vânător de fermieri? ...

Ei înşeuau caii şi Strângeau tabăra, căci Terry se grăbea să ajungă la Savannah pentru a petrece o noapte într-un hotel bun. Cu ajutorul linei cine bune, a unui vin şi a luminii lumânărilor, era încrezător că Susannah i se va dărui din nou.

— Ben F. Speed a făcut o mulţime de lucruri, răspunse Susannah, privind un fluture care se aşezase, ca o bijuterie tremurătoare, pe reverul costumului ei de călărie. Este din Carolina de Nord, ca şi tatăl meu. A stat în vest o vreme, apoi s-a întors pentru a conduce emigranţii către zăcămintele aurifere din Colorado.

— Cu ce se ocupă acum? Adică înainte de a conduce băieţii? întrebă Terry, privind-o încântat pe Susannah cum se uita la fluture.

Susannah era o privelişte minunată dimineaţa. Când faţa îi era încă îmbujorată de somn, ochii săi verzi erau şi mai provocatori sub pleoapele grele, iar mişcările şi mai languroase. Părul lung, cârlionţat, îi dădea aerul unei nimfe. Însă curând, chiar prea curând dup gustul lui, ea era complet trează, scăpărând de nerăbdarea de a trăi aventurile noii zile.

— Din câte ştiu, îi întrerupse reveria, ultima sa slujbă a fost de vânător de sclavi.

Terry fu şocat, însă nu spuse nimic.

Capitolul 10

— Ştii, doamnă Armstrong, este ceva cu omul cu care te-ai măritat, îi spuse Ben lui Susannah, după câteva zile de călătorie împreună.

— Da, aşa e, aprobă Susannah râzând. Are un ascendent şi asupra mea. Pe tine nu te-a cucerit? întrebă ea, roşind uşor, amintindu-şi cum fusese ea” convinsă”.

— L-am *spus:*” Generale, dacă soarta îmi va fi potrivnică, ai să mă duci acasă pentru a fi îngropat în Great Dismal?” M-a corectat.” Vrei să spui locotenente şi răspunsul e da, numai dacă nu vom fi pe mare”. I-am spus” E-n ordine, generalei” Cred că merită acest grad. Am dorit să-l urmez. Ştii, doamnă Armstrong, eu sunt un singuratic. În ţinutul meu se spune” Bea-ţi whiskey-ul cu apă proaspătă de izvor, la umbră ”şi, de asemenea,” Să nu trăieşti niciodată atât de aproape de vecinul tău, încât să-i auzi câinele lătrând”. Am respectat întotdeauna aceste maxime, mai ales pe a doua, însă, într-un fel sau altul, vreau să-mi cunosc semenii, cu toate necazurile şi triumfurile lor. Cred că oamenilor le place să-mi vorbească deoarece sunt foarte tăcut. Cum şi sunt de obicei. Nu ca acum. Acum simt nevoia să vorbesc.

— Despre ce? Hai, vorbeşte, îl invită Susannah.

— Ia-o, de exemplu, pe această negresă care călătoreşte cu noi.

— Ce vrei să spui despre ea? Este prietena mea cea mai bună, aşa că să nu spui ceva rău despre ea.

— Eu? Ceva rău? întrebă Ben cu mirare, prefăcută sau nu, Susannah nu-şi dădu seama.

— Ascultă, continuă el. Grace are pielea cafeniu deschis. Îmi place asta. Şi are un chip frumos şi un aspect îngrijit. A venit la mine într-o noapte. Mi-a spus că are ceva bani, şi m-a întrebat dacă aş lucra pentru ea. Da, i-am spus. Am mai lucrat pentru negrii. Negrii liberi. Bărbaţi. Niciodată pentru o femeie. Proprietari de sclavi, albi şi negri, mă angajează mereu. Urmăresc negri fugari, pentru proprietari negri şi albi la acelaşi preţ, aşa că de ce n-aş face-o pentru Grace, cită vreme mă plăteşte? Susannah… ezită el, te-ar deranja să-ţi spun pe numele mic, acum că eşti măritată? Aşa ţi-am spus totdeauna.

Ea clătină din cap.

— Bineînţeles că nu. Continuă.

” Stai cu mine puţin?” am întrebat-o când s-a întors să plece. Ea a înţeles ce doresc şi, acum că eşti măritată, înţelegi şi tu. — Când s-a întâmplat asta, între tine şi Grace? întrebă Susannah preocupată. Nu mi-a spus nimic…

— Nu s-a întâmplat nimic. Ea mi-a răspuns înţepată:” Când ai să-ţi vezi ceafa”, adică niciodată. Asta s-a întâmplat când ne opriserăm pentru noapte ia marginea câmpiei aceleia de bumbac, îţi aminteşti, alb ca zăpada în lumina lunii. Tu şi generalul, Terence, eraţi într-o casă mare I» masă, cu nişte tipi sus puşi. Am fost într-o mulţime de locuri şi n-am păstrat prea multe amintiri de acolo.

Ben se cufundă în tăcere. Căsătorită sau nu, Susannah era femeie, o adevărată lady.

— Îmi place cu adevărat să mângâi o femeie, dar

nu s-o spun cu voce tare. Unora le place... de mine, continuă el, dar până acum n-am găsit o femeie, sau vreun alt suflet, cu care să doresc să-mi petrec zilele, în afară de câinele meu Bobby, şi mi s-a zdrobit inima când a murit. Mi-am luat alţi câini, dar am învăţat lecţia. Acum păstrez distanta. Asta-i ce va fi între mine şi Grace – afaceri. Nu-mi pasă cine ştie ce. Doar că am să încerc.

Se lăsă din nou tăcerea. Susannah aşteptă răbdătoare.

— Trebuie să fii atentă, îi spuse Ben lui Grace. Dacă nu vrei mere, nu scutura copacul omului, venind la el în lumina lunii. Pe cine vrei să-ţi găsesc?

— Pe soţul meu, răspunse ea. Şi pe fiul meu. Poate. Încă nu m-am hotărât să pun un vânător de sclavi pe urmele lor. Nu ştiu dacă pot avea încredere în tine..

— Îi voi găsi pentru tine, dacă plăteşti, afirmă Ben. O plăcea. O şi spusese: îmi placi, Grace. Te cunosc. Amândoi ne-am croit drum prin sudoarea frunţii. Tatăl meu a fost unul dintre cei aduşi din Irlanda ca să sape şanţuri pentru orez. Sclavii negri erau valoroşi pentru a fi puşi la o astfel de muncă ucigătoare. Spune-mi despre...

— Soţul meu? Marcus al meu era în proprietatea familiei Blând, din Charleston. Am încercat să-l ajut să fugă în Canada cu mine şi cu cei doi copii. Am fost prinşi în Cincinnati, Ohio, stat liber, în care însă era încă în vigoare Legea sclavilor fugari. Am fost trimişi în Kentucky unde am petrecut patru luni în închisoare.

Grace *se* dăduse câţiva paşi mai încolo de lângă Ben, cu mâinile strânse în jurul corpului, iar el o

dorise mai mult decât admisese fată Susannah, şi chiar faţă de el însuşi.

— Când i-au dat drumul, Beverly Blând îl vânduse deja pe Marcus în sud. Aş fi dorit să mor, atât de rău mă durea inima. Tăria mea de caracter pierise, şi minia mă surprinsese ca o flacără.

Atâta durere şi tristeţe erau pe faţa lui Grace, încât Ben îşi feri privirea..

— De ce ţi-au dat drumul? întrebă el.

— Ea ezită şi oftă adânc.

— Ascultă şi vei afla. Susannah m-a salvat atunci. A aranjat să merg *cu* ea în Franţa şi cu doamna Mecord. Eu am mai rămas în Franţa după ce ele au plecat spre casă şi am învăţat acolo meseria. Am fost bine tratată de doamnele franţuzoaice şi mi-a revenit pofta de viaţă. M-am hotărât să mă întorc şi să-mi găsesc soţul şi fiul, pa Alexander, cu voia lui Dumnezeu. Poate că el m-a îndreptat spre tine.

— Mda, răspunse Ben. Deci ţi-ai pierdut şi copilul?

— Nu. Susannah i-a trimis pe cei doi mai mari în Maryland, la o profesoară care o educase şi pe ea. Susannah o admiră profund pe domnişoara Daisy Ballard care este aboliţionistă, sufragetă şi prohibiţionistă.

— Mi se spune” alb sărac” şi niciodată n-am avut niciun sclav, şi nici nu voi avea vreodată. Dar îi urăsc pe aboliţionişti, spuse Ben cu voce scăzută. Cred că sufletele lor sunt destinate flăcărilor iadului, căci încearcă să înjosească Sudul luându-i drepturile statelor lui şi ale oamenilor din el.

Ben le desconsidera total pe femeile care doreau să obţină dreptul la vot. Ajunsese pe atunci să

creadă că este parte din complotul Nordului împotriva Sudului.

— Domnişoara Bailard este o persoană drăguţă, Ben, continuă Susannah. Şi nu sunt multe virtuoase ca ea, care nu-şi doresc bunăstarea proprie, hotărâte în convingeri şi neobosite în ceea ce tac.

— Este sau, în orice caz, a fost, până când a început acest război aducând încălcarea legii şi practicarea contrabandei, răspunse el..

— Slavă Domnului, noi nu încălcăm nicio lege! şuieră Grace. Nu că Miss Ballard ori Susannah ar avea vreun scrupul să o facă. Înţelegi, deşi Marcus e sclav, copii săi sunt liberi deoarece eu sunt şi am fost liberă când i-am născut.

Ben, în felul său laconic, fusese şocat de răspunsul şi de purtarea ei când declarase aceasta.

— Eşti rudă cu William Ellison, fabricantul de maşini de agrenat bumbac de la High Hills din Santee? Are şaizeci de sclavi, sau mai mult. Am lucrat o dată sau de două ori pentru eh

— E cel mai bogat om de culoare din Carolina de Sud. Însă n-am să recunosc niciun proprietar de sclavi ca rudă. Oh, Mr. Speed…

Ben văzu, în timp ce Grace se ridica grăbită, că. Aceasta avea o privire speriată.

— Împărtăşindu-ţi secretul meu, că sunt o femeie liberă, îmi risc libertatea. Te implor, nu spune nimic la nimeni. S „

Ştia de ce e atât de speriată. În Sud exista puternica dorinţă ca nicio persoană de culoare să nu rămână liberă. Mulţi dintre cei eliberaţi părăsiseră deja Charleston-ul, plecaseră în Haiti ori într-un loc din Africa numit Liberia.

— N-am să-ţi fac niciun rău, Grace, spuse Ben.

Când el dădu din cap, ea ştiu că spune adevărul.

Ştia că semnul său din cap avea tot atâta valoare ca şi o strângere de mână ori” X”-ul său pe un document.

— La ce te gândeşti atât de adânc, Ben? întrebă Susannah, într-un sfârşit, chemându-l la realitate.

Legal. Se îndepărtă grăbită, lăsându-l singur, să se minuneze, ca de obicei, de căile acestei lumi.

”La cum a putut un singuratic ca mine să se apropie atât de mult de Grace, de tine şi de Terrence…”, era exact la ce se gândea Ben dar nu-i mărturisi, aşa cum faci când vrei ca celălalt să-ţi ghicească gândul din privire.

— Probabil m-am ataşat. De voi pentru că Terrence este un bărbat adevărat. Îţi spune direct ce are de spus, dar cu graţia unui poet. Mi-aduc aminte cum vorbea despre vapoare. Spunea că sunt ca femeile frumoase: încăpăţânate, provocatoare, însă ascultătoare, dacă te porţi cu blândeţe.

— Care-i genul pe care-l preferă? întrebă

Susannah.

— N-a spus, răspunse Ben. Ceea ce a mărturisit a fost că marea sărată şi sălbatică e o parte din lumea pe care trebuie s-o exploreze. Mă atingea direct în suflet când îmi vorbea de apusuri şi seri liniştite, nebătute de vânturi, de furtunile ce aduceau escadroane de nori deasupra valurilor şi despre dârele lungi de ploaie ce coborau din cer ca nişte lănci de argint.

— Ben Speed, nu eşti singurul impresionat atât de mult de Terry Armstrong, suspină Susannah.

— Jerrence încântă oamenii pretutindeni, nu-i

aşa?

— În special pe femei, comentă Susannah.

— Observasem, pe când călătoream spre. Sud cum îl întâmpinau oamenii, cu căldură şi plăcere. Îl priveau cu respect. Erau întotdeauna şi câţiva care nu-şi puteau reţine invidia bolnăvicioasă.

Ben îşi reţinu celelalte gânduri. Şi asta din cauza ei; era o femeie pentru care un bărbat merita să sacrifice orice, chiar şi viaţa.

Dar era ceva interesant de aflat despre Terrence şi Susannah, reflectă Ben. Păreau atât de apropiaţi — vorbeau, râdeau şi se amuzau toată ziua, dar era ceva, ca un zid, care se ridica între ei. Erau adevărate sălbăticiuni când era vorba de dragoste. Orice prost ar fi putut observa asta. Dar nu aici era problema. Era ca şi cum, fiecare ar fi tăinuit ceva faţă de celălalt şi fiecare ar fi vrut exact ceea ce celălalt nu dorea să dezvăluie.

— Ben, îl strigă Terry pe când călărea, în ziua următoare. O cunoşti pe Susannah de când era copil. Spune-mi ceva despre asta.

Părea foarte hotărât şi serios.

Ben aprobă din priviri, întrebându-se însă dacă ar fi trebuit să vorbească despre ea, în faţa soţului, ca despre doamna Susannah sau doamna Armstrong. Se gândi s-o numească pur şi simplu Susannah.

— O cunosc într-adevăr de când era mică şi alerga desculţă cu Bobby, clinele meu. Moţăiau împreună pe căldura zilei, în vârful hambarului de pe plantaţia Colleton cu aproape douăzeci de pisici mai mari şi mai mici în jurul lor. Ben se decise să-i povestească prietenului său, Terrence, despre vremea când una din pisicile acelea jigărite

prinsese de una singură o pasăre rară, *o chickadus.*

— Era o ciudăţenie de mâţă, mare, costelivă cu blana albă şi neagră, dar, un bun vânător.

— Parc-ar fi vorba de tine, îl tachină Terry. Continuă.

— A mozolit penele păsării, dar n-a omorât-o. Susannah îi purta de grijă acelei păsări, li dădea să mănânce din palmă. *Chickadus* sunt păsări curajoase, nişte lucruri mici, drăgălaşe care-şi construiesc cuiburi trainice. Sunt amuzante dacă le priveşti cum se leagănă pe picioruşe sau cum se caţără în copaci. Susannah o salvează pe cea de care ţi-am pomenit, o vindecă, dar îi dă drumul, grăbind-o să se întoarcă în văzduh, înapoi la libertate. A ascultat apoi mereu cele şase note pe care le cânta pasărea. Orice tril scotea pasărea *chickadus,* ea ne amintea că-i pasărea ei şi că acel cântec e pentru ea.

Terry zâmbi auzind această ultimă afirmaţie.

— Va fi o mamă bună pentru copii mei, cred, spuse el.

Ben aprobă, întrebându-se de ce Terrence nu se gândise la asta înainte de-a se căsători cu fata, şi o face abia acum.

După câteva zile, Susannah a fost cea care l-a rugat pe Ben să facă o plimbare cu ea cu trăsura, ținea frâiele în mâinile înmănuşate, odihnindu-şi vârfurile picioarelor pe marginea trăsurii. Pe părul ei auriu stătea o şăpcuţă soldăţească de pe marginea căreia cobora o eşarfă care-i înfăşură gâtul.

— E o şapcă în genul celor purtate de unii generali englezi care-au luptat în deşert.

Terry strânse hăţurile şi merse la galop pe Ungă ei vreme de un minut.

— E originală, nu-i aşa Ben? întrebă mândru.

Îşi puse mâna pe umărul ei şi apoi porni în direcţie opusă.

— Hei! strigă Ben, dar Terry nu-i mai auzi.

Susannah însă fusese atentă.

— Ben, întotdeauna ai ştiut că acţionez după cum îmi trece prin cap, aşa-i?

Ben aprobă.

— N-am de gând să intru într-o poveste unde rolul meu e deja scris de alţii.

— Care alţii? întrebă Ben, nefiind sigur c-a înţeles ce vruse să spună.

— Oh, mama, tata, soţul meu... sau ceea ce intenţionează el să fie. Am intenţia cea mai clară să-mi trăiesc viaţa ca pe-o poveste a cărei autoare sunt eu însămi.

— Aha, spuse Ben.

Crezuse că ştia acum ce vruse Susannah să spună. Va face numai ce voia cu adevărat să facă, şi nu ce i-ar fi impus altcineva. Şi el ar fi simţit la fel.

— Asta a fost până ne-am întâlnit... generalul. Clipi discret din ochi către Ben. Apoi, tot ce mi-am dorit a fost ceea ce fiecare femeie îşi doreşte: lucrurile vieţii de familie şi. Copii cu bărbatul pe care-l iubeşte. E o poveste veche, veche, bineînţeles. Dar versiunea mea este oarecum ciudată. Sunt îngrijorată, Ben. Fetele lui Terry sunt un prilej de a-i aminti de soţia lui. Văzându-le, pot să-mi dau seama de dorul de mama lor pe care-l simte Terry. Poate chiar simte că o înşală pe Abigail. O adora, ştii. Ce se-ntâmplă dacă nu pot

face faţă amintirii ei, dragostei ce i-a purtat-o Abigail lui şi celorlalţi? — Acum, pe tine te adoră. Ce gândeşte Grace despre asta?

Ben era tulburat.

— Grace spune să lăsăm morţii în somnul lor de veci. Mai bine m-aş gândi la femeia în viaţă care creşte fetele. Mama lui, nu a lor. Am auzit că e magnifică, o femeie formidabilă. Când vom pleca cu nepoatele, va rămâne în întregime singură, în bătaia vânturilor turbate din insula Galveston. Şi-ar putea dori să ţină fetele lângă ea.

— Nu sunt ale ei ca să facă asta, spuse Ben. Sunt ale lui.

Ben ştia că mai erau multe de spus, dar se resemnă gândindu-se că era primul care-şi dădea seama cât de mult se îndoia Susannah de ea însăşi.

Erau şi alte lucruri pe care Ben nu le înţelegea la Armstrong. În special faptul că nu i-a auzit vorbind despre copii şi despre cine îi va creşte. Ea şi Terry călăreau atât de aproape, incit n-ai fi putut strecura un ac între ei. Ar fi stat toată ziua la palavre, ca prietenii; câteodată scriind câte ceva în cartea pe care o avea ea, ceva ca un jurnal, cu o copertă de catifea verde şi încuietoare de aur. Ţinea cheia pe o panglică în jurul gâtului şi el făcuse o pasiune pentru gestul cu care i-o scotea. Ben nu era genul care-şi vâra nasul peste tot, dar, pur şi simplu, nu se putea abţine să nu observe acele suspine, zâmbete şi strângeri de mână. După o zi întreagă petrecută astfel, tensiunea între un bărbat şi o femeie ar trebuie să crească. Dar, odată cu venirea nopţii, ei păşeau în direcţii diferite, neputând fi împreună cât erau vânaţi de

privirile celorlalţi. Nici nu urcau scările împreună – observase Grace. La marele conac erau deseori înconjuraţi de musafiri — tineri domni pasionaţi, care abia puteau fi ţinuţi în frâu când era vorba de lupta cu yankeii; clădind vise de vitejie şi glorie.

Capitolul 11

— Soţia mea preferă să aibe propriul loc de odihnă, dar cu atât de mulţi musafiri în casa dumneavoastră, poate fi de acord să împartă o cameră cu mine, la noapte.

Terry luă mâna lui Susannah şi aproape că-i zâmbi; unul din colturile gurii sale schiţă iluzia unui înţeles ce nu putea fi prins de toată lumea. Văzând aceasta, Susannah ştiu că atunci, aştepta ceva anume de la ea. Acum, îi făcu din ochi, să-i arate că a luat cunoştinţă de mica lui victorie. Josephine Izzard, proprietara de la Oglethorpe Hali se uită de la Terry la Susannah şi invers, nefăcând un secret din curiozitatea ce-i fusese stârnită de cuplu.

— Soţul dumneavoastră şi cu mine, doamnă Armstrong suntem buni prieteni de multă vreme. Ai fost o mireasă atât de drăguţă! Ca invitată la nunta ta, draga mea, am fost atât de bine tratată la Charleston, încât n-aş vrea să te simţi câtuşi de puţin stingherită, cu ocazia primei tale veniri la Oglethorpe Hali. Voi avea grijă să aveţi fiecare propriile voastre camere..

Când îi strânse mâna, Susannah simţi că intenţiile femeii erau, în cel mai bun caz, suspecte.

Această doamnă, Izzard, nu era o frumuseţe, observase Susannah. Avea cel mai obişnuit păr castaniu, trăsături ascuţite, o faţă mică, şireată şi

dinţi proeminenţi. Dar Susannah nu ştia ascunzişurile cele mai importante ale problemei. Ce-i spusese Grace, prima ei sursă privind bârfele, se dovedise a fi adevărat. Doamna Izzard avea un magnetism special. Se spunea că avea un farmec indiscutabil, un talent anume de a atrage bărbaţii. Sursa lui Grace fusese un servitor al doamnei, senatorul Clay din Alabama, care pasase această ştire savuroasă printre ceilalţi, în timpul nunţii. Grace, mai apoi, o transmise, fără nicio strângere de inimă lui Susannah, pe măsură ce călătorii se apropiau de Oglethorpe Hali.

— Am deseori sentimentul că deţii o magazie uriaşă de zvonuri şi bârfe, din care-mi serveşti puţin câte puţin, exact cât e necesar ca să mă amărăşti, se plânse Susannah. Ar trebui să mai aflu şi altceva acum? adăugă cu o privire îmbufnată, în timp ce trăsura se apropia de reşedinţa familie Izzard.

— Am auzit că această Josie a avut întotdeauna o slăbiciune pentru domnul Terry.

— Aşa după cum li s-a întâmplat la jumătate din femeile din sudul liniei Mason-Dixon. Dar… hai s-o dăm naibii, Grace, pe femeia asta, pentru numele lui Dumnezeu. Uite-o că vine, spuse Susannah grăbindu-se să-şi fabrice un zâmbet pe buze.

— Terry Armstrong şi doamna Izzard, sau mai bine zis chelneriţa Josie O’Malley. S-a aflat despre. Afacerile dubioase în care se încurcaseră, nu cu mult timp în urmă, la Washington, înainte ca Josephine să se căsătorească cu Oglethorpe Izzard. El e mai tânăr cu zece ani decât ea.

Apoi adăugă:

— Şi, pe deasupra, este singurul moştenitor al

bogătaşului Izzard de Pensacola. Căsătoria asta a produs un scandal monstruos. Mă fascinează femeia.

— Doamnă Izzard! îşi întâmpină Susannah gazda, coborând. Ce plăcere să vă văd din nou!

Dar plăcerea se evaporase pe măsură ce remarca interesul pronunţat pe care-l manifesta Josie faţă de Terry.

— Soţul meu şi cu mine voiam camere alăturate, zâmbi Susannah, întâi către doamna Izzard şi apoi către Terry. Dacă nu e posibil…

— Josie, draga mea. Spune-mi Josie, o întrerupse. Mi-e teamă că nu am posibilitatea să vă găzduiesc în camere separate. De fapt, şi acum zâmbi către Terry, nu am camere disponibile nici măcar la acelaşi etaj, deci… dar draga mea, v-aţi adus toată casa în bagajele astea? exclamă Josie când servitorii luaseră cu asalt genţile uriaşe.

— Cadouri pentru mama lui Terry şi fete, spuse grăbită Susannah. Ce putem face, Josie? Soţul meu şi cu mine vom supravieţui pentru o noapte sau două într-o singură cameră dacă asta e situaţia, spuse Susannah, imaginându-se stând în patul confortabil, cu privirile lăsate în gol asupra locotenentului Armstrong, adormit în scaunul său, legănându-şi picioarele lungi.

Josie îi privea fals îndurerată. Terry, cu o impasibilitate absolută întipărită pe chip, înclină capul aprobator şi-şi încolăci braţul în jurul taliei lui Susannah.

— Vom depăşi momentul, Josie. Şi în afară de asta, trebuie să împaci pretenţiile la jumătate din oficialităţile Confederaţiei guvernamentale, care au sosit aici pentru întâlnirea care are loc în seara

aceasta. Toţi trebuie să facem unele sacrificii. Nu-i aşa iubitule? întrebă Susannah.

Nu-şi dăduse seama dacă Josie observase împunsătura discretă de cot cu care-l atenţionase pe Terry.

Bineînţeles, el nu reacționă în niciun fel, până când Josephine Izzard le arătă camerele. La scurt timp răsuflă uşurat amuzându-se de privirea holbată cu care-i urmărise în timp ce urcau.

— Deci, încă una din femeile tale care sunt parcă anume făcute să mă sufoce, izbucni Susannah scoţându-şi agrafele din părul arămiu, lăsând să i se desfacă pe umeri coama bogată.

— Parcă te-am avertizat despre felul meu de a fi, spuse Terry ridicând din umeri şi zâmbind silit.

După cum o avertizase, cunoştea o mulţime de femei, toate din genul celor care aleargă când îl văd, ca albinele la stup. Susannah n-ar fi putut să le învinovăţească din toată inima, dar exista o categorie, cea din care făcea parte şi Josephine Izzard, care se anunţau singure, lăsând clar să se vadă că sunt disponibile, chiar când soţia se află lângă el.

— Dar Josie Izzard este mai rea decât toate, hotărî Susannah. Este, bineînţeles – ceea ce va fi totdeauna — o frumuseţe recunoscută a sudului, maestră a flirtului de mare clasă, la modă, o creatură încă în stare să scoată nişte sunete rudimentare la pian şi să vorbească superficial limba franceză când i se cere. Multe din aşa-zisele frumuseţi de felul acesta sunt pure ornamente, vampe care au în minte doar cochetăria. Vrând să-şi scoată în evidenţă personalitatea, frumuseţea sau amândouă, chiar când nu e necesar, adună în

final o grămadă de admiratori. Se ştie că bărbaţii tineri sau mai puţin tineri o urmează pretutindeni şi-i sorb fiecare cuvânt. Asta e mentalitatea de pe-aici, o tradiţie veche a cavalerului statornic şi a doamnei virtuoase. Însă de la tine mă aşteptam la mai mult, Terry Armstrong.

— Bine, dar de la început am spus, începu Terry în timp ce-şi dezmorţea leneş încheieturile, întinzându-se pe spătarul scaunului, ştiind în acel moment la ce-ar trebui să se aştepte — continuarea discursului lui Susannah.

— Dealtminteri, deşi femeile astea au căsătorii reuşite şi nu poţi să te îndoieşti de asta, nu încetează niciodată să-şi încurajeze admiratorii. Continuă să tachineze, să flirteze şi să zdrobească inimi. Pentru aceste fermecătoare doamne măritate există un neîntrerupt joc inocent de şuşoteli, oftaturi şi chicoteli. Dar pentru altele, ca Josie a ta, e mai mult decât un joc…

— Josie a mea? Terry îşi ridică ochii în tavan. N-a fost niciodată aşa, iar acum e măritată şi cred că nu e nicio îndoială că…

— Căsătoria nu contează nici cât negru sub unghie pentru aceste frumuseţi. Bineînţeles că femeile cu experienţă sunt capabile de mai mult decât de o pălăvrăgeală şi Josephine Izzard, se spune, e una din acestea. Dacă tu, Terry ai fi descurajat-o pe ea sau pe altă femeie, aş fi observat. Dar, dimpotrivă, pare să-ţi facă o reală plăcere şi chiar inviţi, prin felul tău de-a fi, femeile în jurul tău. Pe toate femeile. Asculţi cu atâta atenţie ce spun, de bună-seamă lucruri insipide. Observi cele mai mici detalii ale corpului, ale coafurii, inclusiv cum le sunt aranjate danteluţele.

Cu zâmbetul tău minunat, şi privirea adâncă a ochilor tăi negri tânjeşti după farmecele lor ofilite. Admiri copilăriile lor şi eşti mai mult decât curtenitor şi atent când îţi sunt prezentate diverse gâsculiţe... câteva de care nu ţi-ar face plăcere să-ţi amintesc că ţi-au câştigat admiraţia. Iar altele, puicuţe frumoase, te urmăresc cu privirile, printre genele fluturânde, luptându-se pentru a-ţi smulge, o secundă măcar, atenţia sau un zâmbet...

— Destul! strigă Terry, în parte glumind.

Străbătu camera până ajunse în dreptul lui

Susannah şi-şi puse mâinile pe umerii ei..

— Dacă eşti aşa geloasă nu mai spun nimic. Închid ochii şi-ți dau voie să mă ţii ca pe un câine în lesă.

Susannah îşi îndreptă ţinuta şi-i întâlni privirea..

— Gelozia nu are nimic de-a face cu asta. E vorba de discreţie, răspunse Susannah, controlându-se imediat. Fă ce doreşti, dar fii prudent. Pur şi simplu nu vreau să-mi fie ruşine de aceste femei... fără minte, care zâmbesc prosteşte neîncetat, în timp ce se presupune că eu sunt micuţa, neînsemnata ta soţie, de care îşi pot bate joc cu uşurinţă, domnule.

— Deci ăsta-i reproşul! Când e vorba de vanitate, faci din ţânţar armăsar, domnişoară Butier, spuse Terry râzând cu un râs îngheţat, înainte de a o săruta. Iar acum minţi. Tocmai ţi-ai trădat gândurile. Eşti geloasă, mai spuse înainte de-a ieşi cu paşi mari, apăsaţi din cameră..

Susannah era profund dezamăgită să-l vadă plecând.

Şi aşa, în prima lor seară la Pensacola, având

grijă de propriile interese, nu-şi dezlipi ochii de pe Terry. În acelaşi timp, pentru a-i atrage atenţia, îşi propuse să arate bine, amintindu-şi de perfecţiunea la care ajunsese cu ceva timp în urmă, şi care atunci o plictisise îngrozitor. Cu toate acestea putea face senzaţie, când dorea, admise în sinea ei. Şi, în acea seară, avu succes chiar la Primul Senator de Mississippi, ajuns Preşedintele Confederaţiei.

Jefferson Davis avea reputaţia unui individ rece, arogant, greu de mulţumit. La balul dat în cinstea lui, jucase rolul unui individ curtenitor, dar rece, cerându-i două dansuri lui Susannah, unul la care preferase să renunţe, savurând în schimb băutura din cupe mici de argint şi stând de vorbă.

— Tu, draga mea, eşti o persoană pentru care merită să lupţi. Reputaţia dumneavoastră, doamnă este un exemplu al femeii din Sud căreia merită să i se facă dreptate. Locotenentul este de invidiat, spuse dl. Davis.

Deasupra unei crinoline enorme, tivită cu fir de aur, purta un şal de mătase, ce lucea în ape verzui. Îşi pusese smaraldele mamei, un cadou primit de aceasta când se măritase. Susannah ştia că arăta bine. Mulţumi domnului Davis pentru compliment cu oarecare reţinere şi conduse discuţia către subiectul care o interesa cel mai mult.

— Domnule, începu, am auzit că aţi absolvit Colegiul de la West Point şi că sunteţi un erou al războiului din Mexic.

Davis încuviinţă cu un aer susceptibil.

— Cum credeţi că va continua bătălia? Unde vor fi date primele, câţi oameni…?

El se încruntă pentru câteva secunde.

— Doamnă Armstrong, o femeie n-are prea multe şanse să discute despre război şi politică, decât dacă ar fi într-un campus al armatei sau chiar pe câmpul bătăliei. Vă răspund, totuşi, pentru că vă respect inteligenţa şi pentru că îndrăgiţi visul nostru curajos privind o nouă Confederaţie a Bumbacului. Plănuim să-i îndepărtăm pe federalii din Washington, până vor ajunge în spatele baricadelor, să-i determinăm s-ajungă în Virginia, cel puţin tot atât de departe pe cât este Bull Run Creell şi să-i prindem acolo. Fiţi atentă la ce vă spun, doamnă Armstrong, Washington-ul va fi capitala Confederaţiei.

— Mama spune că un oraş nu e locul potrivit pentru o capitală, aşa cum nici templele greceşti nu se potrivesc cu sălbăticia naturii unde se află şi cu locurile din preajma lor, de fapt nişte mlaştini. Atât în ce priveşte femeile cât şi politica, soţul meu n-ar fi de acord cu dumneavoastră, domnule Preşedinte, deşi tatăl meu ar accepta ideea. Femeile decorative şi pălăvrăgeala prostească sunt o combinaţie mai acceptabilă pentru dumneavoastră? Deci, aţi putea să-mi spuneţi, este adevărat că atunci când aţi părăsit Washington-ul, în viaţa socială era un adevărat măcel?

— Washington-ul este o adunătură de sclavi eliberaţi, republicani şi feministe convinse. Iar biroul Preşedintelui SUA nu mai este locul potrivit pentru un gentleman, râse J. Davis clătinând din cap şi ţuguindu-şi buzele într-o grimasă de dezgust.

— Mă îndoiesc că Abe Lincoln a dat vreodată unui copilaş o pereche de mănuşi înainte de a fi numit Preşedinte. Individul ăsta este un mocofan.

Vorbeşte în parabole şi este lipsit cu totul de dărui elocinţei. Iar excentricitatea soţiei lui este de nedescris.

— Doamna Davis şi eu, împreună cu alţi patrioţi am părăsit oraşul în grabă. Casele rămăseseră în întuneric, caii noştri pur sânge goneau pe străzi. În haosul pe care-l provocau zăngănitul vagoanelor încărcate cu bagaje, ce se încrucişau prin oraş, am uitat de micul meu câine japonez. Am zdrobit inima nevestei pierzându-l. Umerii d-lui Davis se cutremurară din cauza amintirilor. Orchestra începu un cadril iar ea se uită după Terry pe care se aşteptase să-l găsească lângă umărul ei.

— Ambasadorii Japoniei" de la Tycoonate au vizitat Washington-ul nu cu mult timp în urmă, spuse, încercând să prelungească discuţia.

— Au făcut senzaţie, sper că eşti de acord dom nule Davis, cu evantaiele şi robele lor brodate. Imaginează-ţi, Susannah, că poartă două săbii şi dau drept cadou căţei – asta pe oriunde călătoresc, interveni Terry.

— Te referi la rangul Shogunului, iubitule. Tycoonate este doar un titlu, îl corectă Susannah pe Terry gândind satisfăcută — acum cine-i gelos?

— Vor da orientalii atenţie Confederaţiei, ce crezi, domnule Preşedinte? Sunt mulţi cei din nord sau străini care simpatizează cu cauza noastră? întrebă ea.

— Dumneavoastră şi soţul dumneavoastră veţi primi curând răspuns la această întrebare şi; abia atunci mă veţi putea informa dacă veţi acorda sprijinul vostru yankeilor, aşa cum tatăl dumneavoastră îi sprijină pe englezii care au nevoie cu disperare de bumbacul nostru.

Jeff Davis făcu o pauză şi se uită ţintă la ea spunând:

— V-aş cere o favoare personală, de dragul doamnei Davis. Vedeţi dacă puteţi găsi câinele acela când ajungeţi la Washington şi aduceţi-l la Richmond. Locotenente, umplene te rog paharele, ceru Davis.

Văzându-l pe Terry trimis la plimbare din nou, îi spuse lui Susannah:.

— Am o admiraţie deosebită pentru soţul dumneavoastră şi o mare simpatie. Amândoi ne-am pierdut primele soţii, pe care le-am iubit, el pe Abigail după vreo câţiva ani. Eu pe fiica lui Zach Taylor la numai trei luni după ce m-am căsătorit. Dar, acum, şi Terry şi eu am găsit femei extraordinare care să fie lângă noi la nevoie.

— Dar unde este doamna Davis, domnule? întrebă Susannah, uitându-se în jur.

— La Richmond. N-ar pune piciorul în această casă. Şi nici vreo altă doamnă din anturajul ei. O găsesc pe Josie O'Molley vulgară. Femeia e un exemplar al canoanelor. Probabil ţi-a povestit Terry.

— Am. Participat la serata pe care a organizat-o, chiar şi în condiţiile astea. După cum ştii, pentru mine, acesta e mai mult decât un eveniment social. Mă simt ca un soldat la datorie în slujba Confederaţiei..

Jefferson Davis zâmbi şi înclină din cap înţelegător când Susannah observă cum Terry o invită la dans pe femeia aceea oribilă, Izzard. Domnul Davis îşi oferi braţul.

Se iviră şi alţi parteneri de dans pentru Terry şi Susannah înainte de sfârşitul serii. Toţi se

îndrăgosteau în acel Sud romantic, dar al efemerităţii, care ar fi putut fi prezentat prin cuvintele: îmi dau viaţa pentru tine în clipa asta, dar probabil că peste o oră n-o mai fac. Era de aşteptat. Viaţa, de felul acesta devenea o parte integrantă a petrecerii.. La fel se comportau şi ceilalţi prieteni ai lui Terry. Între timp, Terry îi ceru lui Susannah să-i acorde un singur vals, ultimul din seara respectivă – timp în care amândoi se simţeau iritaţi de flirturile celuilalt, de succesul pe care l-au avut în societate şi nu în cele din urma erau puţin geloşi, consecinţe pe care Susannah nu ie prevăzuse.

— De ce nu-i în seara asta şi doamna Davis împreună cu toate prietenele ei? îl întrebă pe Terry când o învârtea în timpul dansului.

— Pentru că Oglethorpe Izzard s-a însurat cu o femeie seducătoare, cu experienţă, care este femeia a încă vreo doisprezece bărbaţi, îi explică el.

— Şi a ta, Terry? Pare foarte-foarte îndrăgostită de tine.

Susannah îşi propuse să întrebe pe un ton voit indiferent. Terry avusese dreptate. A înţeles că era, într-adevăr, geloasă. Dar acum era bucuroasă. Îi arătase lui Terry Armstrong că Josie Izzard a lui nu era cu nimic superioară când era vorba de flirt, în ciuda anilor ei de experienţă şi a duzinii de iubiţi.

— Deci, a fost a ta? îl provocă Susannah.

— Domnii nu sărută şi nu bârfesc, Susannah, asta-i regula, spuse el cu un zâmbet abia schiţat.

Apoi o sărută cu pasiune pe gură, acolo, în faţa tuturor, făcând să dispară distanţa formală dintre ei, trăgând-o aproape de el, înlănţuindu-i spatele

astfel încât buzele ei să rămână strâns lipite de ale lui.

Susannah îşi dădu seama cât de mult îi lipsise atingerea, gustul şi căldura buzelor lui. Dorise atât de mult să fie în braţele lui, încât ar fi vrut să nu-l lase să mai piece niciodată. Îi întoarse sărutul şi ar mai fi continuat să-l sărute dacă muzica nu s-ar fi oprit. Pluteau prin aer încercând să simtă că sunt singuri în mijlocul sălii de bal şi nu înconjuraţi de indivizi care se uitau la ei plini de uimire, unii zâmbind, alţii nu.

— Sărurile, daţi-mi sărurile aromate înainte să leşin! se auzi glasul hodorogit al unei bătrâne ţicnite care sparse tăcerea cu surprinzător de mare putere.

O parte se înveseliră, unele fete chicotiră iar un individ cu ochi albaştri, răutăcioşi, vru să afle dacă era Vorba de un dans nou ceea ce făceau ei, iar dacă era aşa, să-l invite şi pe el să participe. Terry n-ar fi fost atât de nepoliticos să-l refuze.

— Priveşte ce mi-ai făcut, doamnă Armstrong, îi şopti lui Susannah. Am încălcat legile acestei proprietăţi.

— Ce ţi-am făcut? întrebă ea surâzătoare. De fapt nu-i păsa deloc. De bătrânii troglodiţi, şocaţi de ce văzuseră, iar de legile proprietăţii respective, nici atât. Cum aş fi putut să-ţi fac ceva?

— Incitându-mă pe mine şi pe fiecare bărbat din această încăpere, m-ai făcut să uit bunele maniere, făcu el haz de necaz. De zile, săptămâni, mă aţâţi călcându-mi în picioare drepturile de soţ.

— Ce drepturi? râse ea. Uiţi de realitate sau vrei să-ţi schimbi ideile despre dragoste şi căsătorie?

Terry nu mai apucă să răspundă pentru că

muzica se auzi din nou. Mâinile lui Susannah se odihnea uşor pe umerii lui, mâinile lui îi înconjurau talia. Se uitau unul în ochii celuilalt, plini de dorinţă pe măsură ce valsau tot mai repede şi mai repede până când ea simţi că-şi pierde răsuflarea, se îmbujorează şi râde într-o stare de excitaţie.

Îşi înăbuşiră cu greu dorinţa până ajunseră în cameră. Acolo pasiunea izbucni din partea amândurora ca o furtună sălbatică. Se sărutară din nou, de data asta cu violenţă, şoptind înăbuşit, strivindu-şi buzele. Susannah încerca încă să reziste dorinţei, îndepărtând mâinile lui Terry. Îl împinse uşor şi-şi scoase mănuşile deget cu deget, întâi cea de la o mână, apoi cealaltă, lăsându-le să cadă pe covor cu un gest moale. Îşi desfăcu părul, scoţându-şi uşor agrafele şi pieptenele de baga, punându-le cu grijă în caseta cu bijuterii. Pletele se răspândiră într-o cascadă de bucle pe umeri; întâlni privirea lui Terry în oglindă. Se afla în apropierea ferestrei, uitându-se la ea, ţinând între buze o ţigară încă neaprinsă. Ochii lor se întâlniră, privirea ei era a unei păsări care încearcă să fugă de furtună. Ştiu că nu mai putea lupta nici cu el, nici împotriva ei însăşi. Se descălţă de papucii de damasc, îşi descheie rochia în faţă atât cât să-şi strecoare afară mâinile din mâneci şi s-o lase să alunece pe podea, cu gestul păsării care se grăbeşte să iasă din colivie. Tremura de dorinţă. Rămase doar în lenjeria intimă, căutând cu gesturi nesigure să desfacă o agrafă cu smaralde în care i se încurcase părul. Era gata să-şi piardă cumpătul şi să renunţe, lăsând să alunece pietrele bijuteriei în cele patru colţuri ale camerei când îşi aţinti din nou privirea asupra lui Terry. El stătea în

continuare nemişcat.

— Ajută-mă, te rog, îi spuse, punând în cuvinte mai multă căldură decât îşi dorise.

Cu acea umbră de surâs care-o fermeca, Terry se apropie de ea, lăsând să-i cadă jacheta când ajunse la jumătatea camerei, apoi cravata, cămaşa. Când ea se trezi în braţele lui îi putu mângâia pieptul gol cu mâinile şi buzele şi în curând cu vârfurile întărite ale sinilor.

Când deschise ochii în dimineaţa următoare, Terry dormea lângă ea şi nu în *chaise-longue.* Încă mai avea agrafă cu smaralde în păr şi un cercel în ureche. Asta fusese totul.

Încercând să facă să iasă lucrurile bine, căldura pasiunii îi. Zăpăcise inima şi mintea, îi răvăşise trupul şi. Pentru prima dată în viaţa ei, Susannah începu să se întrebe dacă femeile nu sunt numite sexul slab pentru motive întemeiate.

Capitolul 12

Susannah era îndrăgostită şi ar fi vrut să aibă propriul ei copil. Simțea nevoia să fie mamă şi spera că Terry în ciuda grijilor pe care şi le făcea în privinţa lor, va dori într-o zi, să aibă cu ea un copil. De îndată ce-i văzuse fețele se simți brusc, mama lor. Şi-ar fi dorit să ce o mamă bună. Cel mai mare obstacol, după cum prevăzuse Grace, era s-o înlocuiască pe mama lui Terry.

Susannah o văzuse prima dată pe Adella Lafitte Armstrong şi pe fiicele ei vitrege de la o distanţă considerabilă, printr-un binoclu, după o călătorie cu trăsura şi trenul. Au mers prin nordul Floridei, la Alabama, cu opriri în Tallahassee; apoi navigaseră

de-a lungul golfului spre New Orleans. Oraşul era în mâinile Confederaţiei, situaţie care. Avea să se schimbe înainte ca anul să se încheie. În acest timp călătorii încă mai puteau arbora steagul cu stele şi dungi al Confederaţiei; steag care-l înlocuise pe cel vechi, acesta din urmă, albastru, fiind acum steagul oficial al Sudului. Insula se lăfăia în mijlocul mării ca o balenă gata să se scufunde.

Când se aflau la oarecare distanţă de ţărm, Susannah îşi îndreptă atenţia asupra femeilor din familia Armstrong, care aşteptau pe chei. Le privi pe fiecare în parte prin binoclu remarcând detaliile pe care le scapi din vedere atunci când te afli pentru prima dată faţă în faţă cu cineva.

Fetiţele stăteau nemişcate – ciudat, gândi ea, pentru nişte copii — nebătând din picioare, nerăbdătoare că-şi vor vedea tatăl, neîntorcându-şi măcar capul în direcţia unde se afla el. Erau îmbrăcate cu şorţuleţe albe, imaculate, scrobite şi cu pantofiori de lac. Aveau codiţe lungi, blonde, legate cu funde rozii ale căror panglici le atârnau pe umeri. Codiţele erau strâns împletite, subliniind frumuseţea părului şi, în acelaşi timp, grija cu care fuseseră aranjate. Nicio umbră de interes nu trecu pe faţa lor, niciun zâmbet. Inima ei se strânse de îngrijorare...

Bunica lor stătea, de asemenea, încremenită, cu ochii negri, pătrunzători, aţintiţi la vasul care se apropia. Susannah avu un sentiment ciudat — că femeia ştia că este privită şi nu-i plăcea deloc lucrul acesta. Adella Armstrong avea o faţă cu trăsături aspre, o gură ce părea că n-a zâmbit niciodată şi o bărbie pronunţată, deşi sprâncenele

aveau o formă care o făceau să semene cu o fetiţă. Părul, de culoarea oţelului argintiu, era strâns într-o coadă subţire, încolăcit pe cap ca o coroană. Se puteau vedea riduri fine în jurul ochilor, pe care Susannah le-ar fi identificat pe oricare altă faţă, cu linii ale unei persoane care a zâmbit mult dar care, pe al ei, apăreau drept cute dure, creând impresia unei măşti. Mai erau şi nişte linii verticale, datorate soarelui sau vântului, sau poate necazurilor, scoţând în evidenţă pometii obrajilor şi maxilarul. Prima impresie a lui Susannah fu aceea a unei frumuseţi trecute, cu urme de amărăciune gravate pe faţă odată pentru totdeauna.

Fetiţa de cinci ani, Baby Seidee avea o faţă rotundă şi ochi căprui, blânzi, care aruncau priviri curioase şi lipsite de apărare ca ale unei pisicuţe. Sora ei mai mare, ca şi bunica lor, părea să fie o fiinţă austeră, care abia îşi reţinea dispreţul.

Totuşi, spre deosebire de Adella, Veneţia, la cei treisprezece ani, avea o frumuseţe care binedispunea, nu una îngheţată ca a bunicii sale.

— Care din fete seamănă mai mult cu mama lor? îl întrebă Susannah pe Terry, hotărând să înfrunte curajoasă situaţia în care se afla.

— Neprimind niciun răspuns, lăsă deoparte binoclul, îl văzu plimbându-se pe punte, neprivind înspre ţărm ci înspre mare, ca un pescăruş care ai zbura cât de departe l-ar ţine puterile. Susannah schimbă priviri semnificative cu Grace căreia îi dădu binoclul.

— Aceste fetiţe, fără mamă, sunt flămânde de dragoste, hotărî Grace. De fapt, toate trei. Toate trei. Cele două, femeia şi fata mai mare, încearcă să-şi ascundă necazurile în dosul privirilor trufaşe.

— Grace, întotdeauna scoţi adevărul la iveală, se minună Susannah.

— *Isla de las Culibras,* aşa numesc spaniolii Glavestonul —*Insula Şerpilor.* Sunt o mulţime aici.

— Locul, mai este numit şi *Malhado* sau *Nenorocire,* adăugă Ben. N-aş sta pe aici prea mult.

Faţa lui Ben căpătase o culoare bolnăvicioasă, verzuie. Impresia că stomacul îi urcă şi coboară o avusese pe aproape toată durata călătoriei pe mare. Acum ieşise pe punte să vadă cum se apropiau de Galvestone.

Susannah observă că, atunci când vasul ancoră şi Terry se îndreptă spre copii, aceştia nu alergară către impozantul lor tată. Bineînţeles că ar fi vrut însă să-l întâmpine. Ea îi observă cum se străduiau să-şi controleze fiecare gest sau reacţie a corpurilor lor tinere pentru a nu da frâu liber dorinţei de a alerga către Terry şi de a-i sări în braţe. Nu se clintiră din loc până când Adella Armstrong nu le dădu încuviinţarea cu o mişcare abia perceptibilă a capului. Până atunci nu îndrăzniră să sară de bucurie şi să strige fericite, cu naivitatea şi comicul vârstei lor. Se aruncară în braţele tatălui Ier. Terry se lăsă într-un genunchi cu braţele deschise.

Susannah era înduioşată, aproape gata să plângă, când îi văzu împreună cu copiii. Ochii lui negri plini, de bucurie şi de tristeţe se opreau cu aviditate şi recunoştinţă asupra fiecăreia din fetiţe. Le strânse la pieptul său ca şi cum ar fi. Vrut să nu le mai lase să piece niciodată. Susannah era fericită să le vadă, le adora; lipsiseră anul trecut când vizitase Glavestonul şi nu le întâlnise.

Însă, chiar în momentul acela, se ivi o oarecare răceală din partea lui care înlocui pe dată valul de iubire.

Felul rece de a se purta, mohoreala care-i întunecase chipul încă din timpul nopţii petrecute înainte de a ajunge la Glaveston erau evidente acum, când ţinea strâns fetiţele de mână şi se îndrepta către Adella, care nu făcuse niciun pas înspre el. Susannah simţea că începe să înţeleagă cauza schimbării lui.

— Domnă Armstrong, o întâmpină căpitanul vasului, Kells. Aş putea spune despre locotenent cuvintele pe care le-a scris Byron despre Don Juan:

Era cea *mai blândă şi mai educată persoană,*
/care a condus un vas sau a tăiat o beregată.

Jon Kells, un tânăr din Virginia, cu înfăţişare atrăgătoare, cu o coamă de păr de culoarea griului copt şi ochi mari strălucitori, albaştri, era proprietarul unuia din cele şaptesprezece vase de capacitate mică ce făceau parte din marina Confederaţiei, nu departe de a fi la înălţimea de a face faţă celor *două sute* de vase de luptă yankee. Era la prima lui comandă.

În cea de a doua noapte petrecută pe vasul *Helen,* departe de New Orleans, el şi Susannah aşteptau întâlnirea cu ceilalţi ofiţeri în cabină. Ea bău vin roşu, Iar căpitanul, ca un adevărat sudist, bău whiskey de Tennesse. În golf continua să bată un vânt slab, răcoros, ceea ce o făcu pe Susannah să-şi înfăşoare umerii într-un şal negru, dantelat, de caşmir, pus peste rochia din tafta verde pe care o purtase la prânz.

— Nu ştiu ce mă interesează mai mult, domnule: faptul că-l apreciaţi pe soţul meu drept un tăietor

de capete sau drept un Don Juan? râse, tachinându-şi tânărul companion. Spune-mi, crezi că vina lui e lipsa de scrupule?

Kells o privi printre gene şi ridică din umeri surprins:

— Mă grăbesc să vă asigur că n-am vrut să spun aşa ceva, doamnă. Am navigat cu Terry Armstrong în Columbia, făcând parte dintr-un escadron african. Este omul pentru care n-aş putea avea nimic altceva decât admiraţie. Este *un* marinar de primă clasă, doamnă Armstrong, simţindu-se în largul mării ca peştele în apă. N-am mai cunoscut pe nimeni ca el, în stare să mânuiască un vas în centrul golfului, acolo unde este – împărăţia furtunilor, cimitirul Atlanticului. Singurele vase care se încumetă să treacă pe acolo, îşi flutură steagurile cu cranii şi oase încrucişate – sunt ale piraţilor. Sper că în curând va veni de hac vaselor yankee cu repeziciunea de care. E în stare. Aşa cum i se întâmplă şi cu doamnele — îi scăpară câteva cuvinte aproape instantaneu lui Kells. De fapt n-am vrut să spun că este tipul Don Juan-ului. Nu este om mai atent… mai galant… şi acum căsătoria dumneavoastră… el căsătorit… Kells bâigui câteva cuvinte. Şi-a iubit soţia… prima soţie, am vrut să spun, domnişoara Abigail, atât de mult încât… şi… de fapt nu voiam să spun că n-ar fi în stare să vă iubească şi pe dumneavoastră dar…

Săracul om se încâlcea din ce în ce mai mult în propriile cuvinte, şi, deşi numele lui Abigail o întristase pe Susannah, aceasta se simţi obligată să salveze discuţia.

— Glumeam doar, căpitane. Zâmbi. Şi eu îmi admir foarte mult soţul.

— Poţi să-l necăjeşti pe căpitan, Susannah. Individului ăstuia, un tip grozav de altfel, îi lipseşte simţul umorului, explică Terry în timp ce cobora la popotă. Când vom vedea pământul Galvestonului la orizont, căpitane?

Ca întotdeauna, Susannah era mai mult decât încântată să-l vadă pe Terry. Îmbujorându-se şi simţind că: se încălzesc obrajii, puse şalul alături şi-i luă în: grabă braţul. Stătuseră despărţiţi pentru numai treizeci de minute dar, cine i-ar fi privit ar fi crezut că era vorba! de are. Zile chiar săptămâni. Lui Susannah însă nu-i păsa. Voia să-şi dăruiască dragostea în modul absolut. Era evident cât de mult îi făcea plăcere să se lipească de corpul lui Terry, lucru căruia încetase să-i mai reziste. Zâmbetul lui o umplea de toată fericirea care exista pe lume, iar sunetul vocii lui era un elixir al dragostei.

— Mâine după-amiză, răspunse Kells întrebării lui Terry, vom vedea insula şi vom debarca foarte curând.

— Oh, seducătoarea mea mireasă, îi spuse Terry lui Susannah când aceasta se apropiase de el. Trebuie să ne bucurăm toţi de rafinamentul farmecelor feminine, acum cât mai putem, căpitane Kells. Nu mai durează mult până când noi, bărbaţii, vom rămâne să înfruntăm duşmanul, singuri. Cuvintele pe care le pronunţase, tonul vocii, şi privirea aceea străină pe care o aveau ochii lui, o făcură pe Susannah să-şi dea seama că ceva nu mergea între ei şi inima i se strânse de durere. Mai târziu, pe măsură ce se apropiau de Galveston înţelese felul ciudat de a fi a lui Terry din acea perioadă.

Terry nu era cu nimic mai puţin fermecător şi, ca întotdeauna, se menţinea strălucitor într-o conversaţie. Dar, uneori avea momente de uitare şi de înstrăinare, alteori devenea brusc foarte sensibil la vederea copiilor, a animalelor şi a lui Susannah, mai ales când nu era îmbrăcată. Atunci devenea sclava lui. Fără îmbrăcăminte, fără bijuterii dorea intens atingerea lui, iar când o căpăta era ca şi cum dimineaţa împrumuta strălucirea unei picături de rouă.. În pofida jurămintelor pe care şi le făcuse în privinţa castităţii, de când căzuse în braţele lui la Oglethorpe, nu trecură mai mult de două nopţi de când nu se mai întâlniră în întunericul nopţii. Câteodată nici n-aveau răbdare să aştepte coborârea întunericului. Şi plecau departe de ceilalţi, în păduri sau pe câmpie să facă dragoste în mijlocul naturii sălbatice.

Primăvara este numită anotimpul dragostei. Şi aşa fusese cu siguranţă, pentru Susannah şi Terry. Îşi simţeau sufletele calde, leneşe şi senzuale. Văzduhul din jurul lor vibra de cântările greierilor şi vântul cald era adesea prea indolent ca să ridice vreo frunză. Aşa încât toată rezistenţa ei ajunsese o parte a trecutului. Vara, care era pe cale să vină şi Terry formau două încântări gemene pentru Susannah, dar luna de miere n-a durat atât de mult pe cât ar fi vrut – n-a fost veşnică.

Adella Lapitte Armstrong îşi întâmpină fiul cu un zâmbet abia schiţat. Lui Susannah nu-i zâmbi deloc şi nu-i adresă niciun cuvânt de bunvenit, doar o privire scrutătoare şi o strângere de mână formală. Apoi strânse fetele în jurul ei cu un gest grăbit, una la dreapta, alta la stânga şi-şi puse mâinile pe căpşoarele lor aurii.

— Am venit împreună cu soţia să luăm copii, mamă, spuse Terry sărutând-o rapid pe obraz.

— Aşa? spuse Adella. Soţia ta, spui, şi-i aruncă lui Terry o privire rapidă, tăioasă. Cât trăiesc, aceste fete nu vor avea o mamă vitregă.

— N-aş chinui pe niciunul din copiii lui Terry, pe niciun copil din lume! exclamă Susannah nepregătită să reacţioneze la veninul femeii..

— Nu te grăbi, îi răspunse. Va trebui să: mi dovedeşti asta şi mie şi fetelor.

Înainte de a le lăsa să plece, adăugă, trăgând fetele tot mai aproape de ea:

— Lumea e plină de Cenuşărese.

— Mamă! începu Terry, n-ai niciun drept să spui lucrurile astea şi noi…

Susannah aşează o mână liniştitoare pe braţul lui Terry.

— Iubitule ai toate drepturile să-ţi iei copii de aici şi nu trebuie să dovedesc nimic mamei tale, dar o voi face pentru Veneţia şi pentru Saidee. D-nă Armstrong dacă fetele vor să rămână cu noi, dacă le câştig încrederea şi, poate şi pe a dumneavoastră, le vei lăsa să piece?

Susannah întrebă întinzând braţele către umerii copiilor. Dar ochii ei se întâlniră cu ai d-nei Armstrong care-i spuseră, mai clar decât ar fi putut s-o facă vorbele: ”Niciodată nu-i vei putea lua de lângă mine!” Atunci Susannah realiză că ea şi Adella Lapitte Armstrong erau menite să fie duşmance, aşa cum destinul ei şi a lui Terry era ca ei să se iubească. Dar, cel puţin realitatea lor nu devenise o bombă gata să explodeze. Aşa îi plăcea lui Susannah să creadă şi-şi propuse să participe la întrecere aşa cum credea ea de cuviinţă, nu cu

tertipuri și prefăcătorii care ar fi provocat durere copiilor.

Semnalul de începere a războiului fusese dat și toată lumea, inclusiv fetele, își dădură seama de asta.

Capitolul 13

— Trebuie să ai o inimă de piatră, doamnă Lafitte, ca să te porţi în felul acesta cu fiul tău şi cu soţia lui, o auzi Susannah pe Grace când trecea pe lângă camera Adellei Armstrong.

Era a treia zi de când se afla la Gaiveston şi tocmai era pe cale să fixeze o ieşire în larg cu fetele şi Terry, înainte de cină.

Curioasă, Susannah se opri să tragă cu urechea. Soacrei îi displăcea să i se spună Adella şi cerea să i se spună Lafitte. Grace se conformase. Susannah încă nu fusese nevoită să-i adreseze niciun cuvânt.

— Iar tu Grace ai nesimţirea de a mă critica pe mine, pe faţă, răspunse Lafitte cu vocea groasă, guturală, care se potrivea perfect cu fata ei de mârţoagă.

Amândouă adorau discuţiile de felul acesta, amândouă erau femei practice şi amatoare de intrigi. În altă situaţie, Susannah s-ar fi împrietenit cu Lafitte aşa cum încerca Grace să facă. Ascultând, înţelese că Grace, deja, câştigase teren în inima doamnei Lafitte; dacă nu încrederea cel puţin stimularea unei camaraderii. Această femeie dificilă, care trăise atât de mult timp singură, doar cu cele două fetiţe mici, îndurerate şi ele de pierderea marnei, în ţinutul acela bătut de vânturi, de o mare sălbăticie, la mile întregi distanţă de

oraş — această femeie trebuie să fi *f*ost cumplit de singură şi dornică de o companie feminina sau masculină.

— Ăsta-i felul meu de a fi, doarmă Lafitte. Ai mau şi al doamnei Susannah, spuse Grace — de a fi sincere, în tinereţe eram insolentă. Întotdeauna am avut necazuri, până când Susannah Butler m-a ajutat să-mi stăpânesc gesturile şi limba.

— Va să zică te-a învăţat să câștigi până la urmă ce vrei, spuse Lafitte muşcătoare.

— N-am de câştigat nimic doamnă. Sunt pur şi simplu cinstită, ca Susannah. Dar aş putea îi prea cinstită uneori, sfârşind prin a fi rănită. Susannah e mai… blândă şi mai înţelegătoare. Iubeşte copii şi-l iubeşte pe fiul dumneavoastră.

— Am băgat de seamă toate astea, mulţumesc

Grace, răspunse Lafitte, pronunţând cuvintele cu exagerată claritate. — Atunci de ce te porţi în halul ăsta cu ei? izbucni Grace atât de înverşunată, încât uită că n-ar trebui să vorbească pe un ton atât de înalt, cum o învăţase cu atâta grijă Susannah.

Deşi *Terry* încercase în repetate rânduri să discute cu mama lui, nu schimbaseră în ultimile trei zile mai mult de zece cuvinte. Iar Susannah, *pui* şi simplu părea să nu existe în ochii doamnei Lafitte, atitudine pe care o avea de când o întâlnise...

— Nu cred în primele impresii, Grace, şi, în ceea ce priveşte fiul meu şi stăpâna ta, spui lucrurile astea din pură ignoranţă. Nu-i cazul să-mi spui cât de corectă e Susannah Butler. Asta trebuie s-o dovedească ea.

— Bine, dar n-a spus că exact aşa se va întâmpla?

Femeie bătrână, nu ai de gând să-i dai nicio şansă?

Grace era foarte aproape de miezul problemei.

— Fiul meu nu şi-a revenit de când a pierdut-o pe Abigail. Imediat după ce ea a… s-a întâmplat, Terry a jurat că nu se mai însoară niciodată, pentru că altfel ar simţi c-o trădează pe Abigail. Ce l-a făcut să-şi schimbe hotărârea, nu pot să-mi închipui, spuse Lafitte bombănind.

— Dragostea, bineînţeles, a fost replica lui Grace.

Susannah ar fi vrut să năvălească înăuntru şi s-o strângă în braţe ce fericire.

— S-au îndrăgostit în primăvară şi şi-au dat seama de asta imediat. Toţi ne-am dat seama.

— Primăvara e anotimpul dragostei, Grace, Dar, în cădere găseşti vindecarea. Numai uitându-se la fetiţele astea şi a fost prea dureros pentru Terry să suporte.

De aceea le-a lăsat aici în grija mea când mama *lor* a murit şi nu s-a mai întors mai devreme de un an. A *călătorit* pa *mare,* la New York, s-a aruncat în braţele femeilor stricate oriunde ca să încerce să uita. Şi apoi, dintr-o dată, se căsătoreşte în câteva zile? Nu, nu, Grace, nu pot să pun nicio bază pe ce-mi spui.

— Domnişoara Susannah nu e o stricată! spuse Grace şi apoi urmă o exclamaţie din partea doamne.’ Armstrong.

Comportamentul lui Grace ameninţa să devină din ce în ce mai violent şi Lafitte, care aparent îşi dădea seama de asta, o aţâţa să continue doar ca să vadă *ce-o să* se mai întâmple. Hotărât lucru doamna Lafitte era cât se poate de arţăgoasă..

— Susannah îl iubeşte pe Terry, insistă Grace.

— O, nu-i nevoie să-mi spui asta. E doar o aparenţă. Dar, arată el ca un bărbat îndrăgostit? Pentru că nu este. Vezi cât de deprimat este aici, unde ei şi Abigail au fost atât de fericiţi împreună! Mintea lui e încă slăbită, dar a mea nu. Şi aş fi o tâmpită să las o femeie disparată şi încăpăţânată să se folosească de nepoatele mele ca să-şi urzească iţele pentru a ajunge la inima tatălui lor.

În vocea doamnei Lafitte se simţea un tremur care pornea dintr-o indignare de bună credinţă, era ca şi cum ea însăşi încerca să se convingă de ceea ce spune. Dacă era sau nu adevărat raţionamentul ei, asta nu mai conta pentru Susannah. Înţelese că Adella Lafitte Armstrong trebuia câştigată într-un fel, şi asta numai prin puterea pe care ar fi avut-o asupra fiului ei. Trebuia să găsească cea mai bună soluţie pentru asta.

— Doamnă Lafitte, te lupţi cu morile de vânt. Nu ştiu nimic despre Abigail, dar îţi spun că Susannah n-ar face niciun rău copiilor. Ultimul lucru de care ai putea s-o acuzi pe Susannah este prefăcătoria. Ai putea să-ţi dai seama de asta dacă i-ai acorda măcar jumătate de şansă.

— Nu mai suport să ascult la uşă, spuse Susannah. Intrând în camera care era la fel de austeră Ea şi ocupanta ei.

Era mobilată cu un pat simplu, un cuier, o masă şi un scaun negru cu spătar, toate făcute din acelaşi lemn de abanos, din nord. Singura excentritate era o oglindă imensă, înrămată cu un lemn încrustat în bronz, având la capătul picioarelor care-o susţineau capete de Sfinx,. Cu ochii adânciţi în orbite.

— Vezi, doamnă Lafitte, Susannah e o doamnă

cinstită, spuse Grace sentenţios, uitându-se plină de importanţă peste capul doamnei Lafitte. Ar fi putut sta la uşă să asculte dar n-a făcut-o. Acum uite-te în oglindă, nu arăţi bine.

Musafirii erau aşteptaţi şi Grace se grăbea să termine coafura doamnei Lafitte. Astăzi o aranjase după moda franceză. Seara trecută, Grace crease un coc impozant ca o coroană, prins cu ace de argint şi aur. Cu talentul ei cosmetic şi bogăţia imensă de poveşti şi bârfe pe care ştia să le spună într-un fel inegalabil, poveşti necunoscute încă de Lafitte, Grace avea o poziţie privilegiată în budoarul femeii. Promisese lui Susannah o-o va ţine de vorbă ore întregi, timp în care Susannah s-ar fi putut apropia mai mult de fete.

— Grace, lasă-ne acum te rog! spuse Susannah. E timpul ca cele două doamne Armstrong să se cunoască mai bine. Deşi se pare că pierdem timpul de pomană. Sunt aici de trei zile, n-a mai rămas decât una şi n-am de gând să plec fără fete... sau fără să-l aud pe fiul tău spunând cu glas tare că mă iubeşte – gândi Susannah, fiind sigură că trebuia să acţioneze de urgenţă într-un fel sau altul, în scurtul timp cât mai avea de petrecut la *Maison Rouge.*

Părăsiseră portul şi pluteau pe cărările schimbătoare ale apelor *din Buffalo Bayou,* încercând să ţină linia sudului înspre trecătoarea San Luis, unde, nu cu mult timp în urmă, se ivise o porţiune pe unde ar fi putut trece către bariera îngustă a insulei. Acolo marea înainta şi se retrăgea liniştită, urmând cursul fluxului şi refluxului, până când un uragan recent făcuse spărtura aceea între maluri, trecătoarea prin care

mau să se strecoare.

Casa doamnei Lafitte Armstrong, pe care o construise singură după moartea soţului ei, primise numele strămoşului ei pierit, a cărui fantomă bântuia încă insula, văzută de beţivi şi uneori de căutătorii de comori cina căutau averi săpând pe întuneric. Casa *ara* vopsită — aşa *cum* şi-ar *fi* dorit şi Jean Lafitte — în roşu, un roşu sângeriu care căpăta o strălucire aparte prin ceaţa lăsată seara. Pentru Susannah, casa era asemeni unui miraj plutind într-o ceaţă roşiatică. Nu era nicio lumină, nici măcar un semnal de lanternă care să arate în întuneric că s-a sfârşit călătoria.

— Sclavii, servitorii şi copiii, spuse Terry. Le aşteptăm întoarcerea în amurg.

Dar noaptea aceea la Maison *Rouge* şi următoarele aveau să fie diferite. Când micul cortegiu de trăsuri opri în faţa casei, uşa era deschisă şi se mişca uşor.

O singură lumânare se vedea aprinsă în întuneric. Una câte una, se aprinseră lumânările de la acea luminiţă până când feţele zâmbitoare albe. Şi negre fură luminate de cincizeci de flăcări mici; jucăuşe. Fără să ezite, cu faţa luminată de un zâmbet larg, Terry coborî din trăsură cu Saidee în braţe, care adormise pe umărul său cu buclele aurii înconjurându-i gâtul. O dădu femeii înalte de abanos care-i zâmbea cu tot atâta generozitate pe cât o făcea el.

— Slavă Domnului că te văd zâmbind, bine-ai venit, spuse aceasta, în timp ce Terry o ajuta pe Susannah şi pe Veneţia să coboare. Doamna Lafitte nu-l lăsă s-o ajute.

— Jack, strigă doamna Lafitte, orice-ar însemna

bufoneria asta, te va costa. Acum treci odată şi mă ajută să duc lucrurile astea.

— Noi pregătisem o surpriză pentru fiul dumneavoastră, doamnă, dar n-am avut nevoie de nimic din cămara dumneavoastră. Am pescuit creveţi şi păstrăvi aşteptând să vă întoarceţi. Am pus şi nişte pui la frigare, iar verdeţurile sunt şi ele pregătite. Şi doamnei lui Terry îi plac petrecerile, n-am dreptate?

— Iar lui îi plac sosurile şi pateurile. Am făcut câteva, spuse o femeie uriaşa, Annie, zâmbind.

— Nu-mi spune mie ce-i place şi ce nu-i place nevestei lui Terry, o auzi Susannah pe doamna Lafitte plângându-se, în timp ce Jack aducea o lanternă şi ducea trăsura în şopron, dispărând apoi în întuneric.

— Veniţi înapoi, Jack! Vreau ca tu şi Annie s-o cunoaşteţi pe… Terry o luă pe Susannah de mână şi zâmbi… Vreau s-o cunoaşteţi pe domnişoara Susannah, soţia mea. E din Carolina.

Petrecerea din acea noapte a fost cea mai reuşită dintre toate la care participase Susannah vreodată; mâncarea cea mai bună pe care-o gustase vreodată, oamenii cei mai drăguţi, copiii au fost şi ei grozavi, iar muzica ameţitoare. A doua noapte lucrurile părură să fie chiar mai frumoase. Atunci învăţă un dans texan şi dansul porumbelului.

— Dansează ca şi cum ar fi fost crescută aici, în Texas, îl auzi pe unul din partenerii ei de dans spunându-i lui Terry, în timp ce ea se pregătea să danseze cu Joe John Riley.

Jack făcea gesturi discrete înspre Terry iar Susannah îl auzi spunându-i:

— Cel mai bine ar fi să *vii cu* mine domnule Terry. Trebuie să-ţi arăt ceva acum…

— Restul spuselor lui se amestecară în cascada de sunete ce se revărsa peste tot şi Susannah nu mai auzi ce adăugase negrul.

— Aştept să veniţi domnule Terry. Trebuie să veniţi cu mine, domnule!

Noul ei partener de dans o învârtea şi o răsucea cu destulă brutalitate, răsuflând din greu. De înălţime mică, dar de o constituţie robustă, cu părul negru, crescut sălbatic ca al irlandezilor, începu să-i vorbească cu răsuflarea întretăiată despre ţărmul de la Galveston:

— În locul acesta, unde vă aflaţi acum… îşi ţinu apoi răsuflarea pentru o mişcare mai rapidă a dansului, au fost furtuni, care făceau nesigură… circulaţia vapoarelor. Deci, dansăm acest *fandago*? întrebă respirând cu greu.

Dar orchestra, care n-avea decât un singur interpret la vioară şi un altul care bătea ritmul, se opri şi Riley îşi încruntă sprâncenele.

— Nu te prea poţi obişnui aici, domnule Riley? îl întrebă Susannah căutându-l din priviri pe Terry.

Se îndreptă spre casă iar Riley o urmă:

— Sunt destul de bogat ca să nu mă plâng de nimic. Dacă-i vorba de obişnuinţă, Texasul trebuie să-l accepţi aşa cum e. Din fericire sunt al naibii de norocos când e vorba să prezic preţul bumbacului, mai degrabă decât vremea de aici; numai proştii şi străinii încearcă să facă asta – să prezică vremea în statul texan. Vânturile din nord vin diabolice şi înşelătoare ca sânii reci ai vrăjitoarelor.

Faţa lui Riley se înroşise deja, trăsăturile i se crispară la amintirea indecenţei care-i scăpase fără

voie. Continuă:

— Câteodată, înainte de începerea ploii sau a grindinei, pe cer, ca un semnal sunt câţiva nori negri, dar niciodată nu poţi fi sigur de ce se întâmplă. O pală de vânt, care. Apoi se înteţeşte şi, dintr-o dată, te afli în plină furtună. Vântul poate bate zile întregi, două, trei, patru iar termometrul uneori urcă până la cincizeci de grade. Bineînţeles aici pe coastă, lângă golf avem mai multe uragane. Ca şi noaptea în care s-a înecat Abigail Armstrong.

— Avem uragane şi-n Carolina şi... ce mai spuneai domnule Riley?

— Despre uraganele din nordul Texasului.

— Despre Abigail Armstrong, domnule Riley.

— Nu ştii? Sunt surprins. Terry n-a mai putut vorbi despre asta după ce s-a întâmplat şi probabil n-o va putea face niciodată. Abigail a dispărut într-un uragan teribil. Din golf. N-a mai fost găsită.

— Înţeleg, spuse Susannah tocmai când Terry se întorcea atât de timid şi deprimat de parcă tocmai ar fi văzut o fantomă..

Până în acel moment Susannah crezuse că lucrurile ar putea merge bine între ei..

În prima lor noapte pe insula Galveston, după festinul cu peşte şi chilii s-au schimbat amintiri şi noutăţi – cine s-a mai căsătorit, cine s-a mai născut şi cine a murit din anul când a plecat Terry, câte tone de bumbac s-au strâns de pe pământul Armstrongilor, câte vapoare au fost încărcate cu marfă şi câte au plecat spre Anglia şi Franţa. Terry părea mulţumit, chiar fericit că e acasă.

— Am reuşit Susannah, spuse mai târziu, când se plimbau de-a lungul ţărmului. M-am întors aici şi lumea încă nu s-a destrămat.

— La asta te aşteptai? îl întrebă ea.

Se descălţă de pantofi şi-i lăsă în nisip. Câţiva paşi mai încolo renunţă şi Terry la pantofi.

— Nu, dar am crezut c-ar putea fi aşa.

— Adevărat? Terry, nu s-au rezolvat încă problemele tale? întrebă luându-i mâna, mirată că, deşi nu-i împărtăşeşte ce simte, totuşi îşi recunoaşte momentele de cădere.

— Într-un anume tel, lucrurile nu merg bine. Nu aşa cum ai fi înclinată să crezi. Nu, cum m-am aşteptat. Acum simt cum năvăleşte trecutul peste mine. Mă ajuţi în aceste momente mai mult decât îţi pot spune, Susannah.

O strânse de mână cu putere, apa le dezmierda gleznele, luna plutea pe cerul albastru croindu-şi drum printre nori şi împrăştiind o lumină blândă peste ei. Atinse buzele lui Susannah, părul şi sânii. Puteau simţi în acel moment cum se învârte întreg universul în jurul lor.

Inima lui Susannah tresări de bucurie, simţind tot farmecul naturii care o înconjura cu iubire — noaptea fermecată, bărbatul de lângă ea gata să-i dăruiască dragostea, copiii pe care-i aveau deja şi cei care urmau să se nască. Era sigur că în această noapte avea motive să spere..

Se desprinse de Terry şi ridicându-şi rochia cu o mână începu să alerge cât de repede putea, cu inima bătând să-i spargă pieptul, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Până când nu mai putu face un pas şi-şi desfăcu braţele să primească îmbrăţişarea lunii.

— Atinge-mă cu vraja ta, lună!

Şi Terry era lângă ea să facă ceea ce luna nu putea.

— Oh, Terry, atinge-mă acum, în lumina lunii, suspină când el îi cuprinse faţa în palme şi buzele lui ie luară în stăpânire pe ale ei.

Se lăsară să cadă în genunchi, mâinile lor se încolăciră, simţind că au atâta nevoie unul de celălalt, încât erau cu totul răvăşiţi când corpurile lor se uniră sub razele lunii.

Privirea lui tandră şi caldă şi graba cu care răspundea chemărilor corpului ei păreau că sunt parte din infinit, aici, pe plajă, unde murmurul apei golfului ajungea până la ei. Toată noaptea mai târziu auziră zbaterea valurilor, chiar şi când ajunseră în camera lor. Casa părea că adormise şi ea; lumea toată parcă încremenise. Se iubiră cu adevărat. Susannah simţi asta din felul cum corpul greu şi puternic al lui Terry se lipea de al ei. Simţea muşchii încordaţi, deşi atingerile lui erau blânde, iar degetele îi mângâiau înfiorate pielea.

Nu spusese niciodată ”te iubesc” — cuvinte pe care era înnebunită să le audă — dar era sigură că le va auzi într-o zi şi ar ti dorit ca ziua aceea să vină înainte de a pleca din Galveston.

— Oh, Terrence Armstrong! oftă când deschise ochii a doua zi dimineaţă şi văzu că ochii lui se întunecaseră de durere.

Era probabil treaz încă din zori sau nu dormise deloc.

— Pune capăt acestei suferinţe! Riley mi-a povestit despre uragan şi despre ce i s-a întâmplat lui Abigail. Dacă amintirea ei n-o laşi trecutului, pierderea va ti tot mai greu de suportat.

— E vorba de casa asta, de amintirile de aici, de…

Necazurile de aici, murmură. Să lăsăm lucrurile

aşa cum sunt! ’

Niciun cuvânt nu mai veni să aline sufletul zbuciumat al lui Susannah. Bineînţeles, Terry se gândea la Abigail şi, tot ce ar fi putut face, era să-l liniştească într-un fel sau altul, dar fără vorbe. Corpul ei se apropie de al lui şi apoi, pe jumătate sprijinită de el, încercă să-l facă s-o privească în ochi. Îl simţi ferindu-se puţin.

— Nu m-am gândit niciodată să fiu ce-a fost Abigail pentru tine dar, te rog… lasă-mă să fiu… ceva atât timp cât vom fi împreună, îi spuse cu voce înceată.

Ochii lui erau închişi. Văzu cum i se puse un nod în gât. Terry nu era încă al ei şi nu va fi niciodată, exact cum îi spusese de la început mama lui. Ar fi fost cea mai mare proastă să creadă că i-ar putea câştiga inima.

— Să nu mai spui asta niciodată, niciodată! îi strigă şi inima ei se strânse de durere.

De fapt vruse să spună: Nici nu te gândi să încerci, nu poţi s-o înlocuieşti!

— Mă vrei iubitule? Mă vrei acum în clipa asta? îl întrebă ea..

— Era singurul mod în care ştia că poate ajunge la el. Îşi apăsă buzele în locul acela cald, moale dintre umăr şi ureche. Iar mâna lui îi exploră spatele de la ceafă până la coapse. Îşi desfăcu picioarele şi mâna lui găsi locul acela întunecat şi fierbinte pe care-l mângâie cu gesturi blânde. Îi găsi buzele gata de a le primi pe ale lui. O aduse apoi deasupra lui aşa încât ea să-i poată strânge între picioarele şoldurile înguste. Se trase puţin înapoi neintrând în ea, nu, până când ea i-o ceru… îl imploră… şi apoi îl simţi greu, adânc, zvâcnind

puternic. Continuă, să stea deasupra lui. Ţipă de plăcerea care o înnebunea. Terry o întoarse cu faţă în sus, pătrunzând-o adânc şi cu putere, tot mai adânc şi cu forţă, mai pasionat, până când dorinţa îi ajunse la paroxism, mai fierbinte şi mai disperată decât oricând.

— Sunt eu, Terry, eu sunt cea cu care faci dragoste, gândeşte-te la asta. Mă simţi aici, în patul tău. În braţele tale? întrebă. Mă simţi?

A fost vreodată, ar putea fi vreodată ceva mai mult decât un delicios divertisment — aşa cum o şi numea de fapt? Ar putea fi mai mult decât o companie plăcută care să-l ajute să scape de amintirile chinuitoare, cel puţin pentru timpul cât îi satisfăcea dorinţele?

Susannah nu avea niciun răspuns la acele întrebări, în niciun caz în clipa aceea.

Capitolul 14

Adella Lafitte Armstrong primise cu dispreţ plimbarea cu noua noră, Susannah, a cărei prezenţă la Galveston şi în viaţa fiului ei era, cel puţin, neavenită. Era prea devreme după Abigail. Necazurile de ieri nu dispar aşa curând sau chiar nu dispar niciodată. Lafitte ştia asta din proprie experienţă. A fost nevoită să admită că această soţie pe care o adusese fiul ei acasă era o fiinţă cu adevărat încântătoare: înaltă, graţioasă, cu ten într-adevăr superb. Dar asta nu însemna mai nimic. Avea o voinţă puternică, o calitate nu prea grozavă pentru fiul ei. Nu putea fi decât o singură femeie cu autoritate în familie. Aceea trebuia să fie ea, doamna Lafitte, şi nimeni altcineva. Ea trebuia să

dea tonul fiecărui eveniment, ea trebuia să stabilească regulile după care să crească fetiţele, ea trebuia să dea ordinele. Această doamnă din Carolina trebuia îngenunchiată. Cu toate acestea, nu era o naivă, reflectă doamna Lafitte. Tânăra femeie era cizelată, isteaţă şi foarte sigură pe sine.

— Îmi aminteşti de tinereţea mea, înainte ca anii să mă împovăreze şi să devin treptat o prezenţă pe care abia o remarci, îi spusese Lafitte lui Susannah, care nu răspunse pe dată.

Era absorbită să-l privească pe Terry şi pe fetiţe, care se zbenguiau în faţa ei. Cea mai jucăuşă era Saidee. Veneţia stătea oarecum rezervată, încercând să creeze impresia unei micuţe doamne.

Era oarecum copia ei, se gândi Lafitte. Fiul meu şi Susannah au petrecut multe ore în preajma copiilor, de când au sosit, mult mai mult timp decât au petrecut cu mine, Lafitte nu-i privea direct, ci îi urmărea de la oarecare distanţă, observând că Veneţia vorbea puţin cu Terry, în schimb, îl ţinea strâns de mână. Micuţa Saidee, din câte observase, se juca fără nicio grijă cu Susannah.

— Vorbesc cu tine, fii atentă, ceru Lafitte.

— Rochia dumneavoastră are o culoare superbă doamna Armstrong, îi spuse Susannah, de îndată ce începură să se plimbe. Sunteţi încă o femeie atrăgătoare, cu un simţ deosebit al eleganţei.

— Asta a fost demult, o corectă Lafitte. Ce spui tu acum e umbra trecutului. Bărbaţii obişnuiau să se ţină de mine ca scaiul dar asta nu se mai întâmplă.

— Oh, pot să văd strălucitoarea dumneavoastră tinereţe în sclipirea ochilor. Probabil aţi fi nemulţumită să ştiţi că nu mai sunteţi ca înainte, îi

spuse fără ocolişuri, nescăpând din vedere efectele pe care le-ar fi putut avea cuvintele ei.

Lafitte era şocată de-a dreptul să audă aşa ceva.

— Mai cred că o femeie care-şi acceptă vârsta cu înţelepciune şi cu pace în suflet, dacă nu chiar cu plăcere, poate fi… fericită, continuă.

Lafitte îşi putea stăpâni cu greu mânia şi cuvintele.

— Poate astă ţi se va întâmplă ţie, răspunse batjocoritor. Bărbaţii îţi vor arăta doar politeţe şi vor fi multe lucruri pe care. Înainte le făceai şi care nu le vei mai putea face niciodată. Obişnuiam să înot în vestul golfului. Nu e cine ştie ce mare adâncime dar chiar aşa, acum n-o mai pot face.

— Sunt frumuseţi la Charleston, ajunse la o vârstă relativ înaintata, şi sunt încă înconjurate de admiratori. Câteva sunt femei care n-au fost niciodată foarte drăguţe dar au fost întotdeauna abile, inteligente, interesante… în felul lor. Mama mea, de exemplu, îşi găseşte o mare bucurie în a avea grijă de grădină. O grădină minunată, spune mama mea, e un fel de a atinge nemurirea, ca şi în cazul nepoţilor. Florile mor. Grădinile ca şi visele niciodată.

— Pe lângă flori, doamna Butler îl are încă pe Comandor, tatăl tău, îi răspunse Lafitte sarcastică. Îi vei da ei nepoţii şi mă vei lăsa pe mine singură. Ei sunt tot ce mai am acum că mi l-ai luat pe Terry.

Femeia rupse un băţ cu un gest nervos şi-l târî prin nisip lăsând o dâră adâncă.

— De ce vrei să-ţi trăieşti singurătatea folosindute de alţii? Nu e cinstit. Ar putea fi împovărător pentru copii să ştie că sunt unica ta fericire. Cred că ar trebui să-ți privească viitorul în faţă… şi ei şi

dumneavoastră.

În timp ce Lafitte se pregătea s-o pună la punct pe îndrăzneaţa Susannah pentru tupeul de a-i da sfaturi, Terry şi fetiţele tocmai se îndreptau către ei. Întinse coarda şi mai mult..

— Ai putea să te măriţi din nou, îi spuse doamnei Lafitte, aşa cum a făcut şi fiul tău.

— Nu vorbi prostii. N-aş schimba numele primului meu bărbat.

Lafitte protestă iar Susannah nu-şi putu reţine o privire exasperată.

— Aha! Te-am văzut cum mă priveai, Susannah. Credeai că nu te-am observat când mi-ai aruncat privirile acelea ucigătoare. Nu mi-au putut scăpa. Eşti obligată să-mi arăţi respect.

Susannah ignoră asaltul direct lansat asupra ei.

— Ce te supără, Veneţia? E un copil trist. Greu de crezut pentru vârsta ei.

— Nu înţelegi pentru că n-o cunoşti, răspunse Lafitte, dar, când un copil acceptă dispariţia mamei cade în melancolie, l-am dat o carte despre cum să-şi îmbunătăţească starea de spirit şi cum să îşi depăşească perioada critică prin care trece, ca o tânără femeie. Puritate şi adevăr, trebuie să ştie o fată tânără. Cartea explică ceea ce femeilor delicate le este prea greu să le spună direct fetelor. Sunt secţiuni, capitole intitulate *Cum să abordezi o problemă, Ce înseamnă să devii femeie. Dacă toţi copiii învaţă să fie buni, femeile şi bărbaţii viitorului vor fi buni.* Şi încă vreo douăzeci sau treizeci de capitole continuă în felul acesta. Doctorul Kinnicut a spus că e lucrul cel mai potrivit pe care-l poţi da unui copil să-l citească.

— Înţeleg, spuse. Acesta fusese tot comentariul

ei dar vocea avea o undă de reproş.

Lafitte îşi pierdea răbdarea.

— Nepoata mea mai mare e pe cale să devină o frumuseţe, probabil nu una clasică în genul tău — e *un* pic stângace — dar o frumuseţe fără îndoială. Acesta e un atu important în viaţa oricărei fete, pentru că temelie câştigă putere doar prin bărbaţi, îi spuse lui Susannah. Dacă Veneţia şi-ar da seama de asta, poate ar fi mai vioaie.

Susannah o privi pe Lafitte cu neîncredere un timp, fără să mai scoată un cuvânt.

— Greşeşti. A fi femeie înseamnă mai mult decât să arăţi bine, spuse într-un sfârşit, cu pasiune.

După acest ultim răspuns, care fusese încă şi mai brutal decât celelalte, Lafitte simţi că trebui să pună capăt discuţiei.

— Nimeni nu mă poate contrazice în felul acesta pe faţă. Abigail nu îndrăznea, fetele ei n-o fac şi n-o vei face nici tu. Ai înţeles?

Susannah se uită la ea îngrozită, fără să-i răspundă.

— De ce-ai venit aici? Nu vei lua niciodată locul lui Abigail. Era soţia perfectă pentru fiul meu, era atât de nimerită pentru această familie de parcă s-ar fi născut aici, nu ca tine... făptură neruşinată!.

— S-o ia naiba pe Abigail asta. Era pur şi simplu o femeie la fel de păcătoasă ca şi mine, explodă Susannah.

— Oh, nu-ţi aduce» laude singură. N-avea nimic în comun cu tine. Întreabă-l pe Terry şi vei afla, îi răspunse în bătaie de joc Lafitte.

Susannah nu vru să mai audă nimic, îşi descălţă pantofii şi începu să fugă cât putu de repede.

Lafitte n-o chemă să se întoarcă nici chiar când i

se rupse un toc şi căzu cât era de lungă. Nu se lovise dar era orbită de necaz şi de mânie. Se târî în genunchi cu greutate până ajunse la un tufiş din apropiere, ajutându-se de băţul pe care-l adusese cu ea. A fost o greşeală fatală.

Lafitte nu ceruse ajutorul nimănui, niciodată în viaţă şi mai ales n-ar fi făcut-o acum – să ceară ajutorul dârzei, crudei şi criticei femei a fiului ei. Strigătul ei, mai mult un geamăt, fu involuntar, ţâşnindu-i de pe buzele îndărătnice în momentul în care simţi durerea provocată de o muşcătură pe obrazul drept. Sângele începu să-i pulseze cu repeziciune şi, chiar când vru să prindă şarpele cu băţul, acesta o muşcă din nou, de data aceasta de braţ.

Vântul bătea cu zgomot ducând cu el murmurele valurilor şi ţipetele stridente ale pescăruşilor care pluteau deasupra golfului. Vântul luă strigătul doamnei Lafitte şi-l purtă într-o direcţie greşită. Îşi dădu seama că nimeni n-o putea auzi, chiar dacă ar fi strigat din nou. Înainte ca orizontul să i se întunece, văzu, ca şi cum s-ar fi uitat printr-un ochean, cum Susannah, se aruncă în braţele lui Terry şi-l sărută, o strânge cu putere pe Veneţia la piept, apoi o învârte în aer pe Baby Saidee.

Susannah aruncă o privire în direcţia doamnei Lafitte şi se opri brusc, lăsă copilul din braţe şi începu din nou să alerge înapoi. Şi atunci femeia văzu, simţi şi chiar i se păru, că aude cum întreaga ei viaţă se întoarce din trecut, se derulează în faţa ochilor care vedeau lumea acum tot mai neclară. Şi din viaţa trecută nu-i plăcură imaginile care treceau prin faţa ochilor.

Unul din primele lucruri pe care le văzu când

deschise ochii a fost faţa crispată a lui Terry şi, în spatele lui, faţa lui Susannah. Conştientizând că încă nu murise, Lafitte îşi dădu seama că acest lucru se datora soţiei lui Terry. Ar fi trebuit să-i mulţumească, dar niciun sunet nu-i ieşi din gât.

Gusta faptul că este în viaţă. Stătea în pat cu ochii închişi, nelăsând să se vadă în niciun fel că era trează şi că asculta ce spunea fiecare, în special copiii.

— Lafitte îşi va reveni curând, le asigură Terry pe fetiţe. — N-o să moară aşa cum a murit şi mama, nu-i aşa? întrebă Veneţia.

Pentru prima dată Lafitte îi auzi vocea îndurerată şi îngrozită. Poate pentru că abia acum asculta cu atenţie ce spunea copilul — se gândi.

— Susannah a scos otrava şarpelui din corpul bunicii. Lafitte va fi bine, repetă Terry.

— Cum a făcut-o tată? Cum a scos otrava? întrebă Saidee.

Fără s-o privească, auzindu-i doar vocea dulce, subţirică, Lafitte îşi imaginä ochii ei mari, rotunzi şi încrezători şi se bucură încă odată, mai mult, că trăieşte..

— Susannah a făcut o tăietură în obrazul bunicii, acolo unde a muşcat-o şarpele. A făcut asta cu o scoică spartă şi apoi a supt otrava. A fost un lucru dificil şi ar fi putut fi periculos. Susannah e foarte... curajoasă.

Vocea lui Terry era caldă şi drăgăstoasă. Lafitte ţinu mai departe ochii închişi şi continuă să asculte.

— Povesteşte-mi despre Pecos Bill, tată, îl rugă Saidee căscând.

Terry obişnuia să le povestească despre Bill când

venea ora somnului. Râse, fericit că fetiţa îşi adusese aminte.

— Vrei să-ţi povestesc despre Pecos Bill, individul acela care a plecat cu o căruţă în Vest? Individul a cărui părinţi aveau optsprezece copii şi n-au observat că l-au pierdut pe Bill care a plecat călare pe un lup de preerie şi a făcut şerpii de preerie să se caţere pe cactuşi de frică?

— Da, despre acela tată, ciripi Saidee, bătând din palme.

— Bine. Asta-i tot. Pecos Bill a invitat tarantula să vină cu el. E o specie de paianjen. Şi a făcut asta pentru că avea nevoie de un animal drăgălaş care să-l însoţească în deşert. Pecos Bill a urcat pe munte călare pe un leu şi nu pe-un cal şi apoi a încălecat un ciclon şi a plutit pe deasupra vreo trei state, deasupra munţilor şi pădurilor. Apoi a coborât să facă un popas în Texas. Bill a avut o mare dragoste, pe Sue-Picioare Murdare care putea călări orice cal nărăvaş. În ziua nunţii lor, împotriva tuturor sfaturilor, a încălecat calul lui Pecos Bill, un animal pe nume Cal-ce-face-Doamnele-Văduve (Widow Maker). Timp de patru zile, diavolul acela a mers într-una. A dus-o departe şi atât de sus, încât Sue trebui să-şi aplece capul pentru a nu se lovi de lună.

— Când îşi va *reveni* Lafitte? întrebă Veneţia cu voce moale, oarecum ruşinată. Nu îndrăgise niciodată poveştile cu Pecos Bill.

— Peste câteva ore sau poate peste câteva minute. De ce nu te duci să citeşti cartea pe care ţi-a dat-o, Veneţia? Aceea despre cum e când creşti? îi sugeră Terry.

Lafitte era aproape gata sa deschidă ochii pentru

că se lăsase o tăcere suspectă.

— Ce se-ntâmplă? Nu-ţi place cartea Veneţia?

— Aşa şi aşa, răspunse copilul strâmbând din nas ca şi cum ar fi vrut să împace cu un răspuns neutru pe oricine şi orice ar fi întrebat-o.

Asta-i greşeala mea, se gândi Lafitte.

— Du-te şi adu-o totuşi, te rog, Tia. Am să-ţi citesc câte ceva din ea, îi spuse Terry.

Tia era numele de alint al fetiței, pe care nu-i mai folosise de când Veneţia era un bebeluş. Fata se grăbi să facă ce i se *ceruse.* Când se întoarse Terry deschise cartea la întâmplare şi începu sa citească: *toarte trist că unii dintre puii de peşte rămân orfani încă înainte de a se naşte şi au nevoie cu adevărat de simpatia voastră. Multe ouă sunt distruse înainte de a fi clocite iar mulţi pui de peşte vor fi mâncaţi de peşti... un lucru interesant de ştiut, face mii, chiar milioane de ouă – iar daca s-ar întâmplă chiar aşa – râul ar fi plin de peşti, atât de plin că ar putea fi un lucru foarte grav.*

Terry se opri din citit.

— Fetelor, veniţi mai aproape cât citesc.

— Şi eu? întrebă Susannah, rizând drăgălaş.

— Dragă, nu-i destui spaţiu pentru toţi *în* singurul *scaun pe care l-am* adus de pe verandă. Continuă tu să citeşti, da? o întrebă pe Susannah şi-o lăsă să continue de acolo de unde se oprise ei. Erau poveşti *despre broaşte,* flori, seminţe, păsări şi cuiburile lor, despre puişorii de găină. Plictisită, Lafitte era pe punctul de a anunţa că şi-a revenit, când veni rândul poveştii cu barza. După părerea autoarei, doamna Mary Wood-Allen, nu ele aduceau copiii. Ei veneau pe lume dintr-o încăpere mică aflată în corpul mamei.

— V-ar place probabil să ştiţi cum e când te afli acolo... citi în continuare. Da, a *trebuit să aştept răbdătoare o lungă perioadă de timp... şi într-o zi am simţit o mişcare slabă ca şi Cum ai* ciocăni *cu degeţelul tău micuţ într-un perete şi atunci am spus: bună-dimineaţa micuţule...*

— Aşa *mi-a* spus mama şi mie, *micuţule?* Aşa cum scrie în carte, întrebă Baby Saidee.

— Aşa a spus, îi răspunse Terry afectuos. Bineînţeles că aşa a spus.

— Aşa îi vei spune şi tu bebeluşului tău? o întrebă Veneţia pe Susannah, cu o inocenţă care o surprinse pe bunica lor.

— Păi... într-o zi, probabil că aşa voi spune, veni răspunsul, cu o oarecare reţinere.

Vocea lui Susannah era atât de pătrunzătoare încât, speriată, Lafitte deschise brusc ochi; şi-i privi pe toţi. Fi văzu pe Terry şi pe Susannah cufundaţi unul în ochii celuilalt, dar nu atât de pierduţi încât să nu cuprindă ielele în cercul dragostei lor.

În cele câteva zile pe care le petrecură împreună, cei patru deveniră o familie şt Lafitte şi-ar fi dorit şi ea un loc acolo. Încercă să li se alăture, să le spună: Nu mă uitaţi, vă rog!

— Mama. Nu vorbi, stai liniştită şi ascultă, o preveni Terry apropiindu-se grăbit de pal. Doctorul Kinnicut e aici, îşi bea cafeaua. Vine imediat să te vadă.

Susannah i-a salvat viaţa.

— Mulţumesc, reuşi să zică Lafitte, pronunţând cuvintele cu o voce răguşită.

Încercă să se mişte. Capul nu şi-l putu ridica, dar îşi duse mâna la obraz şi-l găsi înfăşurat în bandaje.

— La naiba! Tuşi. Greşeala s-a întors împotriva mea. Mă loveşte acum... întâia oară. Toiul... Abigail... e numai vina mea.

Susannah zâmbi, neînţelegând ce vrea să spună Lafitte...

Terry nu zâmbea. Îşi fixase privirea în pământ, cu ochii îngustaţi.

Capitolul 15

Terry intrase într-o încurcătură.

Se îndrăgostise de Susannah Butler şi n-ar fi vrut să se îndrăgostească de ea sau de altcineva. Nu, într-o lume unde nimic nu părea că durează, nu, când avea de îndeplinit o misiune în război. Nu-şi dorise să se îndrăgostească în nicio condiţie, încerca de o vreme, de fapt, chiar de la început, să se convingă că (aparent o convinsese şi pe Susannah) ceea ce-i adusese pe ei împreună era doar puterea pasiunii, iar lucrul acesta era cu adevărat splendid. Ar fi repetat acest lucru, l-ar fi formulat altfel, i-ar fi adus oricâte argumente, dar era doar partea facilă a lucrurilor, care nu. Putea fi confundată cu dragostea. El o dorea doar. Li spusese asta lui Susannah şi încerca să spună acelaşi lucru şi inimii lui. De când veniseră la Oglethorpe, devenise un chin să-şi repete mereu acest lucru, în care oricum nu putea crede. Ea era perfectă.

Terry se forţase groaznic, încercând să-şi strunească sentimentele. Cu cât se simţea îndrăgostit mai mult, cu atât lupta mai îndârjit împotriva lui însuşi. Cu atât mai mult încerca să

mărească distanţa dintre el şi obiectul dragostei *lui. Nu* reuşea prea des să facă asta, chiar după ce abandonase strategia flirtului şi a zeflemelii pe care o practicau în timpul zilei. În aceeaşi perioadă, Susannah începu să-l invite regulat în patul ei după căderea întunericului dar el nu mai avut nici dorinţa şi nici puterea să treacă pragul camerei ei.

Prima spărtură a zidului pe care îl ridicase Susannah ’ avusese loc după triumful social pe care-l avuseseră la Oglethorpe, unde dejucase planurile pe care şi le tăcuse Izzard în privinţa lui Terry şi unde îl vrăjise cu farmecul ei pe însuşi preşedintele Davis, care-i făcuse curte la modul cavaleresc. După noaptea aceea, orice lucru cât de mic, zâmbetul provocator al lui Terry sau o atingere tacită, combinate cu un pahar de brandy, o aduceau pe Susannah în punctul în care dorea el.

Terry descoperi că aceste lucruri ţinteau direct mintea şi inima lui Susannah, încălzindu-i frumosul corp, ajungând într-o stare de excitaţie chiar înainte de a o atinge.

După Oglethorpe, renunţaseră amândoi la ideea abstinenţei, *în* timpul croazierei cu vaporul spre Galveston fuseseră pur şi simplu nedezlipiţi majoritatea timpului. Ajunşi la *Maison Rouge,* mersese mai râu – *sau* mai bine – după cum ar ti privit fiecare din ei situaţia. Când amintirile se încolăciseră în jurul lui Terry ca frunzele care roiesc în vârtej, toamna, bătute de vântul aducător de ploaie, simţea cumplit nevoia ca mâinile lui Susannah să-i aprindă, să-i stârnească pasiunea. Vocea ei caldă, şoptită, un pic răguşită, devenea şi mai plăcută când era vorba să fie seducătoare, murmurând blând cuvinte de iubire deasupra pielii

lui, iar limba făcea… lucruri uimitoare.

În afară de toate astea, îi plăcea nebuneşte femeia aceasta. Şi tot atât de mult părea că le place şi copiilor. Nici faptul că mama lui nu-i acorda deloc atenţie lui Susannah nu-l surprindea. Nu numai că era îndrăgostit, dar era îndrăgostit şi de femeia care trebuie. Trebuia să-şi lămurească sentimentele dar nu reuşise, nici măcar după ce Susannah salvase viaţa doamnei Lapitte.

— De ce eşti aici? se auzi vocea lui Susannah în întunericul dens al nopţii vântoase.

Îl găsise pe verandă. Lumina nu era aprinsă. Era târziu. Casa din spatele lor era, în sfârşit, tăcută. Lapitte primise medicamentele, copiii şi servitorii dormeau, doctorul plecase.

— Ai să-ţi rumegi gândurile singur, toată noaptea? îl întrebă Susannah, apropiindu-se de el şi aşezându-i-se în braţe.

— Nu, răspunse. Mă gândesc ce voi face de-acum încolo.

— Eu ştiu ce voi face. Mă voi băga în pat, glumi ea.

El păru că-i ignoră cuvintele.

— Trebuie să plec mâine sau, cel târziu poimâine, cât încă mai pot trece de blocada yankeilor. Unde-i cartea ta, în care sunt scrise codurile?

— În siguranţă, în bagajul meu, ascunse cu grijă, aşa cum trebuie să fie jurnalul unei doamne. Cheia este aici, fa gâtul meu.

Capul ei se sprijini pe umărul lui şi mâna lui Terry se odihni în curbura taliei, alunecându-i apoi între sâni, dorind să găsească, să simtă pielea caldă. Susannah oftă şi-l sărută. O sărută şi el, aproape

cu brutalitate, aşezând-o în balansoar, în întuneric, nu putea să; i vadă trăsăturile feţei şi nici expresia de pe chip. Fi zărea doar profitul capului înclinat. Auzi zgomotul cu care scaunul se apleca înainte şi înapoi, apoi îi auzi vocea.

— Ce înseamnă *trebuie să plec mâine?* Cum rămâne cu mine?

— M-am gândit şi răzgândit. Şi-am spus deja, e cel mai nelegiuit lucru din viaţa ta cel pe care eu îţi cer să-l taci — să te comporţi ca şi cum ar trăda orice şi pe oricine; lucruri şi oameni la care ţii. Nu pot să mai continui să-ţi cer să faci asta. Stai aici cu fetele. Aşteaptă-mă aici până când totul se va termina…

Izbi cu pumnul în perete.

— Să stau aici, cu mama ta? Susannah râse forţat. Ascultă-mă, Terry Armstrong: dacă vrei să scapi de mine, spune-mi-o. Mă voi duce acasă. Unde sunt iubită. Dacă ai vrea, aş lua copiii din locul acesta trist. Nu sunt atât de proastă încât să-mi pun capul sub topor sau să încerc să mă pun între un bărbat, maică-sa şi stafia nevestei lui. Moarte, l-am spus doamnei Lapitte ieri, şi acum, îţi spun şi ţie — Abigail a fost o femeie obişnuită, un om în carne şi oase, ca mine. Şi dacă te-a iubit ar fi vrut să fii fericit, să-ţi continui…

— Abigail? Ca tine? spuse Terry cu asprime. Oh!

Nu, nu!

— Unii oameni ajung „tacit, de acord să lase anumite uşi din viaţa lor închise. Şi cu noi ar fi trebuit să se întâmple aşa, mai ales în privinţa tui Abigail. Însă mama ta a fost aceea care mi-a spus să te întreb despre ea, Terry, să te întreb cum era ea în viaţa de zi cu zi. Dar ştii ceva? Nu dau un ban

pe ce ai vrea să-mi spui despre ea. N-a decât să trăieşti în continuare cu demonii tăi. Dar eu nu pot trăi aşa.

Terry auzi cum scaunul gol se izbi de perete de două ori şi-şi dădu seama că Susannah plecase în adâncimea nopţii, intrase în întunericul gros şi înnourat al nopţii fără lună, pierzându-se în mijlocul copacilor care îşi fluturau crengile. Simţi inima bătându-i cu putere în piept.

— Nu… nu mă părăsi! strigă din toate puterile copleşit de senzaţia că mai trăise odată clipa asta.

Când se repezi, orbit de disperare, pe uşa verandei şi începu să alerge auzindu-şi pulsul sângelui în urechi, avu viziunea unor valuri uriaşe şi pietre care se rostogolesc peste el, avu sentimentul unui dezastru. Imaginile acelea îngrozitoare li năvăliseră în minte şi ştia că totul se mai petrecuse odată. Şi totul fusese la fel că acum. În noaptea aceea tragică, Abigail plecase de lângă el şi fusese prinsă de un vânt puternic de nord care rănise Galvestonul. Acum trebuia s-o găsească pe Susannah repede, înainte s-o piardă şi pe ea pentru totdeauna.

Cercetă partea de plajă pe care se plimbaseră în ziua când Lafitte fusese muşcată de şarpe, aceeaşi plajă pe care petrecuse Abigail ultima noapte în lumea aceasta. Deşi, la început nu-şi amintise să aprindă lanterna, Terry avusese cel puţin înţelepciunea s-o ia cu el. Ţinând-o ridicată, lumină tufişurile şi dunele joase de nisip, strigând-o pe Susannah cât de tare putea. Dar vântul îi bătea din faţă şi-i lua răsuflarea, trimiţându-i glasul înspre ocean, rostogolindu-i sunetele în spuma mării. Apa avea strălucirea dată de o noapte în care se

pregăteşte o furtună. Următorul lucru de care-şi mai aducea aminte era că ţinea lanterna aprinsă deasupra capului şi continua să strige, să strige înconjurat de mâl din toate părţile, simţind cum se scufundă. În momentele acelea simţi cum cineva îl trage înapoi pe plajă. Îl salvase cineva ivit din furtună, cineva care-l împiedicase să se scufunde pentru totdeauna în porţiunea aceea mlăştinoasă.

Susannah îi întinse centura şi îl trase cu repeziciune.

— Nu! Lasă-mă! gemu Terry. Trebuie s-o găsesc, s-o calmez... pe Susannah. Te iubesc, Susannah! ţipă. Nu mă părăsi! Nu!

Încă se lupta cu demonii din el cu toată forţa şi era chiar pe cale de a câştiga bătălia, rezistând, trăgând de ceva care părea că îl îndepărtează de mal, când un val se sparse deasupra lui. Terry îşi pierdu echilibru şi se prăbuşi în adâncul apei, care-l luă într-un vârtej nebun.

Susannah îşi dădu seama că Terry, înainte să cadă în valuri, era pe jumătate conştient, pe jumătate rătăcit, astfel încât se putea spune că doar norocul o ajutase să-l salveze.

— Toată viaţa am provocat durere fiinţelor pe care am încercat să le iubesc: Mi-e frică să te iubesc.

De fapt acum îi era frică să-şi ridice în întregime privirea către ea.

— Ai putea să încerci dacă vrei, îi şopti ea, te voi ajuta eu. Iubeşte-mă Terry!

Merseră către casă ţinându-se de mână, sărutându-se, atingându-se în întunericul nopţii de vară ce se pregătea de furtună. Se îmbrăţişară cu dragoste în ţaţa verandei, ascultând murmurele

ploii şi ale vântului. Susannah plecă să aducă prosoape şi o pătură pentru Terry. Acesta se dezbrăca de hainele ude.

— Ascultă-mă acum, îi spuse lui Susannah când aceasta apăru, traversând veranda într-un superb *deshabille* din satin alb, care-i sublinia moliciunea pielii catifelate. Îi dădu prosopul şi rămase la doi paşi de el.

— Ascult, îi spuse.

— Când eram băiat am avut un armăsar, un palomino cu părul de aur, tot atât de frumos ca armăsarul tău Alcantara. L-am mânat într-o zi prea tare şi l-am silit să sară obstacole atât de înalte încât i-am auzit o încheietură pocnind, înainte să se prăbuşească sub mina. A trebuit să-l împuşc.

Terry putea să-i vadă în întuneric faţa îndurerată.

— Poţi să-ţi imaginezi cât de vinovat şi îndurerat m-am simţit. Aşteaptă, încă mai sunt multe de spus. Ascultă-mă acum, îi spuse lui Susannah care se pregătea să vorbească.

— Am antrenat câțiva câini pentru vânătoarea de păsări dar cel mai bun era Hal, un câine pe care l-am crescut de când avea trei luni. Era tot timpul în preajma mea, cu capul ridicat, mirosind aerul, ceea ce era un joc pentru el. Şi apoi se aşeza ca un câine nobil, cu coada şi urechile ridicate. Ceilalţi câini păreau că-l respectă şi ei, chiar şi cei mai tineri, ca şi cum ar fi ştiut că el era cel care avea întotdeauna dreptate. Nimic nu se putea compara cu sentimentul acela.

— Ştiu, îi răspunse Susannah... ce i s-a întâmplat.

— L-am împrumutat unui beţiv, beţivul l-a împuşcat. Susannah, m-am pierdut calul, clinele...

soţia, am plecat de lângă fete... Şi nu-mi doream să te iubesc, pentru că-mi era frică să nu te pierd şi pe tine.

Terry stătea în balansoar cu fruntea între palme iar ea îi şterse părul, apoi îi masă gâtul şi umerii.

— Oh, Terry. Am înţeles că au existat lucruri îngrozitoare în viaţa ta când ţi-am văzut privirea încărcată de tristeţe. Cine a fost Abigail? Cum a putut să e rănească atât de tare?

— M-a părăsit său era pe punctul de-a o face, într-un fel sau altul. În noaptea în care a fugit cu Arthur Roswell... s-a înecat. Dacă aş fi fost de acord s-o smulg din locul ăsta, atunci când m-a rugat... Totul ari fost altfel acum.

— Ce s-a întâmplat? Eraţi atât de îndrăgostiţi şi...

— Eram, într-adevăr. Terminasem şcoala în nordul Texasului şi, când m-am întors, o fată de numai şaisprezece ani mi-a furat inima. Era prea tânără, prea delicată şi vulnerabilă. Stătusem departe de Maison Rouge mult timp, călătorisem pe un vas al familiei noastre, mergeam la vânătoare, călăream, neţinând cont de nicio lege a lumii ăsteia. Eram tot timpul departe de casă.

— Trebuia să arăţi că eşti bărbat, aşa cum fac toţi sudiştii, spuse Susannah cu amărăciune. Iar soţia ta trebuia să fie dulce, virtuoasă, resemnată şi castă. Acasă..

— Se ofilea izolată aici, fără mine, continuă Terry cu vocea crispată! aşa încât, Lafitte a luat în stăpânire viaţa lui Abigail. Şi copiilor. În noaptea în care a murit, mă implorase s-o iau pe ea şi pe fete de la *Maison Rouge* să le aduc în oraş. Când am ezitat a dispărut în furtună.

— A încercat să te iubească şi n-ai lăsat-o. Lasă-

mă s-o fac eu! îi spuse Susannah, în timp ce Terry o trase spre el înconjurându-i şoldurile cu braţele şi ascunzându-şi faţa în pielea netedă a corpului ei.

— În ziua când am sosit aici, în timpul dansului, Jack m-a chemat să-mi arate un inel de aur agăţat de cuvertura. Îl găsise când spălase mai multe lucruri din casă. Inelul de căsătorie al lui Abigail. N-am avut grijă cum trebuie de ea şi n-am să mi-o pot ierta niciodată.

Pe buzele lui, Susannah apăru un zâmbet blând, trist dar înțelegător. Îi înţelegea deruta.

— Terry, ştii că nu poţi întoarce vremea înapoi. Nimeni n-o poate face. Poţi doar să ai grijă de viitor. Ce s-a întâmplat n-a fost doar din vina ta. Lasă dragostea *şi* te pătrundă. Încearcă. Eu am senzaţia că sunt o pasăre care bate din aripi în faţa unui geam închis. Deschide-l pentru mine. Acum luna trebuie să apună. Este timpul stelei noastre norocoase să strălucească. Voi fi, alături. De tine să te ajut, te vei convinge.

— Te iubesc, Susannah, spuse el, văzându-i smaraldele ochilor înotând în lacrimi. Nu credeam c-am să spun asta vreodată. Nici n-am crezut că am să-mi dau seama ce înseamnă cuvintele astea.

Merseră la culcarea, se hârjoniră şi vorbiră toată noaptea.

— Numai un cuvânt ar putea avea sens acum şi acela este dragoste, spuse Susannah.

— Da, ţi-am fost credincios din prima zi, când privirile noastre s-au întâlnit, atunci, la Annapolis, îi spuse Terry.

— Un timp atât de îndelungat? O lună şi jumătate? râse Susannah.

— Privirea ochilor tăi m-a zăpăcit în ziua aceea.

— A fost dragoste. Pur şi simplu, dragoste.

— Mi-a plăcut întotdeauna să înot împotriva curentului, să beau vin de calitate şi să am de-a face cu femeile mândre din sud.

Depănară amintiri din copilărie, trezind în ei gustul strugurilor sălbateci. Îşi aduseră aminte de vechile prietenii. Susannah îi povesti despre vremea când, fetiţă fiind, mergea cu prietenele ei în pădure şi se jucau, în zilele de vară, de-a indienii. Întotdeauna era aleasă drept Micuţa Veveriţă Maro pentru că-şi umplea prima coşul. Terry îi povesti şi el, cum îşi făcea puşti din lemn de bambus, bărcuţe din hârtie şi undiţe pentru pescuit.

— Abia acum, când suntem maturi, a venit partea grea a lucrurilor. Să încercăm să devenim prieteni, zâmbi Susannah.

— Am făcut deja câţiva paşi şi va trebui să ne străduim mereu şi mereu până când... îi răspunse Terry. Eşti gata să participi la această întrecere?

— Sunt aproape gata, râse Susannah. Îmi place să-ţi aud vocea după tăcerea... care se lăsase între noi... mai vorbeşte-mi iubitule, te rog, mai spune-mi ceva.

Şi Terry continuă să povestească. Amândoi îşi înteţiră focul pasiunii ca şi cum pasărea dragostei lor abia atunci îşi desfăcuse aripile şi invadase cu cântecul ei lunga lor tăcere. El se gândi că era ultimul strigăt al Şoimului de noapte, al păsării ce se întoarce acasă, la cuibul ei. Susannah se gândi că era începutul brut, dar sigur, al unui alt fel de a fi împreună cu Terry.

Capitolul 16

Terry Armstrong o iubea pe Susannah. Asta o făcea pe ea să creadă că relaţia lor ar putea continua minunat, în pofida tuturor piedicilor care li se iviseră. Nu numai că Terry ajunsese să o iubească, dar Susannah începuse să aibă şi o oarecare influentă asupra arţăgoasei mame-soacră. Lafitte ştia că-i datora lui Susannah viaţa; iar tânără femeie voia să obţină ceva pe seama acestei datorii, dar nu orice, ci blândeţe şi înţelegere. Slăbiseră cum era de pe urma otrăvii şarpelui, doctorul îi interzise activitatea fizică. Trebuia să stea aşa cel puţin câteva luni de zile. Dar îşi înţelese situaţia şi Susannah îi fu recunoscătoare.

— Cine va sta cu mine în tot timpul ăsta, acum, când toţi m-aţi părăsit? o întrebă Lafitte.

— Nimeni nu te-a părăsit, îi răspunse Susannah, dar avem probleme importante de rezolvat.

— Eugenie Lavender, prietena mea din Organizaţie, vine aici. Ea şi soţul ei au venit din Franţa, în Texas, acum aproape zece ani. Acolo era cunoscută ca artistă. I-au plăcut mai mult culorile Texasului. Când şi-a terminat culorile pe care le-a adus din Franţa a făcut altele noi, din ierburi, frunze şi flori. Un alt vechi prieten va veni şi el aici, dar am o bănuială că are nevoie de ajutorul meu mai mult decât am eu nevoie de ajutorul lui. Sam vine să-l vadă, în primul rând, pe Terry, şi abia apoi, pe mine.

— Organizaţie? întrebă Susannah, în timp ce o hrănea pe mama-soacră. Şi Sam?

Lafitte ura să fie dependentă de cineva. Dar, dacă n-ar fi acceptat situaţia, n-ar fi avut cum să

mănânce. Ea şi Susannah stăteau sub un copac cu o coroană uriaşă, în spatele casei, ambele femei purtând rochii largi, înflorate. Lângă ele se aflau mesele încărcate din abundenţă cu ceea ce Lafitte numea părţile bune ale existenţei. O altă întrunire urma să aibă loc la *Maison Rouge,* de data asta, o petrecere de rămas bun.

În apropiere, Terry era preocupat să arate fetelor cum se face un scrânciob, cum se fac nodurile şi buclele pentru ca leagănul să fie comod. Adânciţi în lucru, li se vedeau capetele alăturate, două blonde aurii şi unul de culoarea aurului întunecat. Erau concentraţi şi fericiţi. Susannah îi privea în tăcere. Dacă Lafitte observase ceva, nu arăta. Susannah începea să-şi dea seama că femeia asta e preocupată mai mult de ea însăşi şi mai puţin de ceilalţi.

— Organizaţia, fetiţo, Sam e din Huston. Când ai de gând să devii texan te-apuci să-nveţi o mulţime de lucruri, încercă Lafitte să-i aducă aminte lui Susannah de propriile cuvinte.

— Miau rămas ceva lucruri de învăţat despre Texas. Deschide, îi ordonă Susannah, şi linguriţa se goli.

Lafitte începuse să pălăvrăgească.

— Sam e un foarte vechi prieten. El şi soţul meu, domnul Armstrong, sperau să transforme golful de pe coasta Texasului într-o nouă Mediterană. Galvestonul urma să devină Manhattanul sudului, un. Nou Wall Street, construit ca Regat al Bumbacului. Dar proştii n-au luat în calcul uraganele, inundaţiile şi flora galbenă.

— Oh, deci îl cunoşti pe guvernatorul Houstonului, întrebă Susannah curioasă, dar şi

pentru că ştia că Lafitte abia aştepta să fie întrebată.

Îi mai dădu încă două linguriţe cu cremă înainte de a primi răspunsul..

— Primul preşedinte al Republicii Texas şi primul senator, când a fost creată Uniunea, iar acum primul guvernator al Texasului. I s-a dat vot de blam când a refuzat să semneze Ordinul texan de secesiune. Omul a fost întotdeauna un unionist şi, mai cu seamă, un mare încăpăţânat. Ştii ceva? întotdeauna am aşteptat venirea lui Sam şi am ştiut că într-un fel sau altui va intra în viaţa mea.

Când Lafitte făcu această precizare Susannah aproape scăpă linguriţa din mână. Aşa încât o parte din cremă căzu în poalele doamnei Lafitte.

— Credeam că sunt îndrăgostită de tatăl lui Terry, domnul Armstrong, când i-am acceptat cererea în căsătorie. Era un nordist cu o înfăţişare impozantă, venit din New York, provenit dintr-o familie cu reputaţie. Credeam că mă iubeşte ca pe o fiinţă ideală, în ale cărei vine curge sânge de pirat, că-mi iubeşte moştenirea de sălbăticie care o aveam în caracter. Ştiai ceva despre asta? întrebă Lafitte.

Susannah aprobă din priviri.

— Ceva. Commodore spunea despre dumneavoastră…

— Bunicul meu, Jean Lafitte a venit pe această insulă şi a numit-o Campeachy — Tabăra Franţei sau cam aşa ceva. S-au oprit apoi aici alţi piraţi şi corsari, femei indiene şi prostituate. După Jean Lafitte au mai venit aici vreo mie de persoane. El ar fi vrut să construiască o combinaţie între casă şi fortăreaţă, ceea ce este de fapt acum *Maison*

Rouge; cu capete de monştri sculptaţi în colturile geamurilor de la etaj. *Maison Rouge a* fost un loc înfloritor în zilele cât a trăit Jean. Aici au fost puse pe roate o mulţime de afaceri: pieţe de sclavi, cazinouri, saloon-uri pentru petreceri. Drumurile pe care le făcea Lafitte în Spania îi aduceau tone de mărfuri şi-i umpleau casa cu tot ce şi-ar fi putut dori pe lume, cu mai mult decât ar ti obţinut în călătoriile lui piratereşti. Avea succes în tot ce făcea, fie că era vorba de jefuit, de gospodărit averea sau de cârmuit un vas. Soţul meu a fost o persoană extraordinară dar... rece. Toată fiinţa fui se concentra asupra afacerilor, iar sentimentelor nu le lăsa prea mult loc. Pentru el, numele Lafitte trebuia să însemne un comerciant de mare clasă. Jean era exemplul eroului perfect pentru domnul Armstrong şi şi-ar fi dorit să-i nasc câte şase-şapte progenituri în fiecare primăvară, majoritatea băieţi. Cred că mi-am îndeplinit cu prisosinţă obligaţiile conjugale dăruindu-i-l pe Terry, acest remarcabil bărbat, fiul meu... al nostru, se corectă Lafitte cu un zâmbet şiret. Dar, cum se întâmplă adesea, tăciunii se sting şi ei, dacă nu este foc în vatră. Domnul Armstrong n-a fost niciodată animat de o mare pasiune. Nu era... un tip senzual.

— Terry nu moşteneşte familia în privinţa asta. Vreau să spun că este tandru şi pasionat, îi sugeră Susannah şi Lafitte se grăbi să mai ia o înghiţitură.

— Dommnişoara Abigail Austin probabil că ar fi fost de aceeaşi părere cu tine. Oh, dragă, spuse Lafitte arătându-se nemulţumită, dacă aş fi fost o femeie cumsecade nu m-aş fi amestecat în trecutul lui Terry

— În felul acesta. Dar ştii, acum, Susannah, sunt

o femeie egoistă, spuse legănându-se.

Era un soi de umor pervers în felul ei de a vorbi şi lui Susannah chiar începu să-i placă.

— Dacă vrei să mă şochezi, sunt sigură că poţi s-o faci mai mult decât acum, râse. Şi cine-i şmecheră? Tu, Lafitte? Adevărat? Povesteşte-mi despre tine şi Sam.

Susannah avea tot mai mult impresia că ele împreunai seamănă cu nişte fetiţe care-şi povestesc flirturile. În acel moment îşi văzu minunatul şi senzualul soţ dând-o pe Veneţia în leagăn iar pe fetiţă o auzi râzând în hohote, în timp ce se înălţa spre frunzele copacilor. Era plăcut s-o auzi râzând. Baby Saidee îşi trăgea tatăl de-un picior cerând să fie şi ea dată-n leagăn. Inima lui Susannah se întoarse cu căldură spre ei. Şi Lafitte? Era atât de încântată că fusese întrebată despre guvernatorul Hustonului, încât strălucea de bucurie.

— Când l-am întâlnit prima oară pe Sam, asta era cu mult timp în urmă, eram măritată de câtva timp, dar eram puternic atrasă de el. Arătam grozav de bine în zilele acelea, iar el era înalt, un bărbat bine făcut, genul a cărei apariţie provoacă scandal pe unde merge şi zdrobeşte definitiv inimile femeilor. Avea un trecut misterios: locuise ani de zile în Oklahoma, într-un trib numit Cherokee, care-l adăpostise de când era doar un băiat. Sam era guvernator de Tennessee şi a demisionat când l-a părăsit soţia, pentru a se întoarce la mama ei. Niciodată n-a ştiut de ce l-a părăsit soţia şi n-ar fi putut spune a cui fusese vina.

Şi, a durat ceva timp, şi pentru Sam şi pentru

mine, până ne-am dat seama de ce se întâmplă între noi. Dar, când am conştientizat atracţia care exista, n-am putut să ne-o. Arătăm, cum n-o făcusem nici înainte. Asta-i dragostea adevărată, cea în care doreşti foarte mult pe celălalt, dar dorinţa rămâne pură şi statornică, fără a se realiza. Sam... Lafitte îi pronunţa numele într-un fel cântat... omul acesta a trezit în mine atâtea dorinţe şi pasiuni, cum n-aş fi visat niciodată că mi s-ar putea întâmplă.

Susannah nu simţi nevoia să-l spună cât de asemănătoare erau sentimentele ei pentru Terry, în privinţa asta, aşa încât rămase tăcută. Lafitte nu mai vru să mănânce cremă. Ochii ei se îngustară în „timp ce-şi continua povestirea.

— Din cauza a ce i se întâmplase înainte, cu soţia lui, Sam nu m-ar fi lăsat să-l părăsesc pe domnul Armstrong şi să-mi duc viaţa lângă el. A spus că nu m-ar accepta chiar dacă mi-aş părăsi soţul.

Buzele doamnei Lafitte se strânseră într-o dungă subţire.

Tăcea de atâta vreme încât Susannah se gândi că, probabil, adormise. Dar Lafitte o luă prin surprindere, ca de obicei, când ochii ei negri se deschiseră cu o mişcare bruscă şi privirea ei se opri undeva în zare, la mare distanţă, ca şi cum ar fi putut reaprinde cenuşa unor vremuri trecute.

— Vine, uită-te acolo, îi spuse lui Susannah, care văzu un individ înalt, uşor adus de spate, cu părul alb, sosind pe un cal încă mai bătut de vreme decât stăpânul lui.

— Oh, Sam, murmură Lafitte, unde e timpul care a trecut? Unde suntem noi cei de demult? Undeva în adâncul inimii mele am rămas aceeaşi femeie

sălbatic îndrăgostită de tine, femeia pe care o ştiai... cine eşti tu? ... Susannah, Sam şi cu mine am vorbit cândva despre visurile noastre, l-am dat tot ce-i puteam dărui, dar cred că niciodată nu l-am cunoscut cum trebuie, poate doar într-o singură privinţă.

Tăcerea care urmă fu spartă cu un gest serios.

— Dar ştii? Nu mi-a păsat atunci şi n-o să-mi pese nici acum. Omul acesta a fost cel mai bun lucru al tinereţii mele, Susannah. Să ţii minte asta.

Era greu sa săruţi, când ambii partener purtau pălării uriaşe. Susannah se îndreptă către Terry, îi atinse cu mâna obrazul bronzat şi-şi sprijini corpul de al lui, împrospătând senzaţia căldurii şi puterii dragostei lor. Mărturisirile doamnei Lafitte o întristaseră.

— Ce se întâmplă? o întrebă Terry. Ce ţi-a făcut iarăşi, mama, iubito?

— Nu e ce crezi, îi răspunse Susannah, împingând uşor leagănul în care se afla Baby Saidee. Terry nu vreau să te pierd.

— Nu se va întâmplă aşa ceva cât încă mai respir. Dragostea a pus stăpânire pe viaţa mea. Am nevoie să fiu cu tine de acum înainte, oriunde m-aş duce în lume. Avem ur viitor de înfruntat, căruia trebuie să-i facem faţă, un timp complicat şi primejdios care va sta în calea liniştii şi iubirii noastre. Adu-ţi aminte întotdeauna, draga mea, de clipa asta, când ne aflăm cu toţii, în locul acesta minunat, de timpul liniştit de acum. Şi adu-ţi aminte întotdeauna că te iubesc, chiar dacă... s-ar putea să ai motive să te îndoieşti de mine. Promite-mi.

Trăsăturile feţei lui Terry erau încordate, chipul

frumos era neclintit în hotărârea pe care-o luase.

Bineînţeles, Susannah promise. N-avea niciun motiv să n-o facă.

— Mărită-te cu mine, acum! o rugă ca şi cum ideea i-ar fi venit chiar în clipa aceea.

Ochii lui cenuşii, catifelaţi îi iscodeau faţa, mâinile lui îi strânseră cu putere umerii.

— Vreau să te aud strigând că mă vrei, la bine şi la rău, pentru toată viaţa.

În momentul acela, Susannah făcu o greşeală, una îngrozitoare. Exact în clipele acelea, când ea şi Terry erau contopiţi unul în fiinţa celuilalt, când nu era nimic altceva între ei decât dragoste şi încredere, ea a ezitat. A văzut în momentul acela o umbră de îndoială trecând pe chipul lui, de care probabil nici el nu era conştient. Dar răul se produsese, iar ei îi era frică, şi încercă să repare greşeala..

— Oh, Terry iubitule, îi spuse, toţi cred că suntem căsătoriţi. Ar fi atât de multe de explicat. De ce să-i zăpăcim pe toţi, pe fetiţe în special, acum, când suntem gata de plecare?

Şi aşa, rostind cuvintele acelea fără rost şi nerostindu-le pe celelalte — *Da, mă mărit cu tine chiar în clipa asta* — Susannah sădise seminţele neîncrederii, care aveau să crească apoi într-o junglă a suspiciunii. Ceea ce clădiseră împreună se scufundă şi se încâlci în tenebrele minciunilor şi amărăciunii, iar dragostea lor era pe punctul de a fi trădată.

— Deci Capul Bufniţei ţi s-a arătat şi ţie, Adella, îi spuse Sam Houston doamnei Lafitte.

Nimeni altcineva nu mai avea voie să-i spună aşa, Adella.

— Spun asta, ca să afle şi ceilalţi, de exemplu, drăguţa soţie a lui Terry, Capul Bufniţei e un fel de uriaş mitic şi poate fi găsit, de obicei, prin pădurile Texasului deşi, de fapt, călătoreşte prin tot Texasul. Bârlogul lui e lângă un copac şi e zi şi noapte bântuit de fantome amărâte, care se plâng mereu că au fost îngropate prea aproape de rudele răutăcioase ale soţilor lor.

Omul acesta prăpădit, ce părea lipsit de apărare, Sam Houston, era încă o figură, decise Susannah. Avea ceva din stofa unui erou, iar farmecul omului politic era încă evident. Făcea un efort clar să le încânte pe doamne, de la Baby Saidee până la o bătrână văduvă credincioasă, de nouăzeci şi doi de ani, ce se afla în preajma sa. Era Ellen Glenn, care

Încă iubea whiskeyul şi tabacul. Terry, observă Susannah, bea ceai, în timp ce toţi ceilalţi beau whiskey.

— *Îmi place tot ce-i vechi: prietenii vechi, timpurile vechi, obiceiurile vechi; cărţile şi whiskeyul iar au ceva vechime,* spuse bătrânul Sam. Ştii cine a spus asta, Adella?

— Unul din poeţii englezi ai secolului XVII-lea, Sam.

A fost subiectul de absolvire a Şcolii de fete din Texas. Am chiar o diplomă care arată cunoştinţele mele de literatură clasică.

— Lafitte, eşti o femeie plină de surprize. Întotdeauna am spus asta, îi făcu din ochi lui Eugenie Lavender şi lui Susannah, care arăta fermecător.

Se îmbrăcase cu o rochie în multe culori, având buzunare aşezate asimetric pe fusta largă, o bluză încheiată într-un singur nasture şi o pălărie roşie.

Efectul, nu uşor de obţinut pentru altcineva, o făcea să arate al dracului de bine.

— Nora ta, Lafitte, are frumuseţea picturilor din epoca prerafaeliţilor, nu-i aşa? Texasul e ţinutul culorilor. Susannah, draga mea, eşti din ţinutul Carolinei, nu-i aşa? Acolo se află impulsivitatea sălbatică, şi creşte floarea *Nu* mă *atinge.* Corola plantei e foarte delicată. Din planta asta se obţine o culoare portocalie superbă. M-a fost Eliza Lucas din Antigua cea care a început cultivarea acestei plante pentru culoarea care se putea obţine din ea? A fost o ocazie bună de export, nu?

— Cultura de orez din Madagascar şi afacerea pe care a făcut-o Eliza cu plantele ei au adus mult aur în Carolina; dar, după Revoluţie, bumbacul a devenit mai important — ca peste tot, de altfel. Eliza Lucas a fost o femeie importantă, din mai multe motive. Nu era o eroină tipică a vremii ei, ci o timidă, o floricica plăpândă. Avea pământ mult, a cultivat orez, a crescut viermi de mătase şi şi-a crescut singură cei doi fii, după ce soţul ei a murit. Era o femeie de caracter, ageră şi cu simţul umorului. George Washington însuşi i-a fost prieten şi admirator.

— Creştea şi planta maguey — bună ca medicament, care înflorea o dată la douăzeci de ani, ca mine. Samuel; sunt douăzeci de ani de când nu ne-am văzut?

— Nu ştiu cât timp a trecut, Adella, dar sunt legat de pământul ăsta, de care nu m-am putut despărţi cu adevărat niciodată, îi răspunse Sam cu blândeţe. Vă daţi seama că în Texas sunt sclavi care valorează şaizeci şi patru de milioane de dolari, fiecare din ei, aşteptând să fie eliberaţi de

guvernul Statelor Unite, să primească patruzeci de acri de pământ şi un catâr?

Sam vorbea fără să se adreseze cuiva în special.

— Relieful va proteja Texasul de yankei. În afară de o bătălie sau două în zona de est şi de o încăierare la Portul Galveston, statul acesta va depăşi neatins momentul de criză, proclamă domnul Lavender.

— Douăzeci şi cinci de mii de negri au fost luaţi din sudul Carolinei de britanici, în timpul Revoluţiei americane şi au fost vânduţi cu un mare profit în India.

Grace reacţiona la această informaţie.

Susannah n-o văzuse de câteva zile, ocupată fiind de Terry şi fetiţe, iar Grace îşi petrecuse majoritatea timpului în camera ei.

— Coafeza ta vorbeşte iarăşi neîntrebată, Susannah, se plânse Lafitte cu un glas afectat.

— Acum sunt treizeci şi unu de drumuri de diligenţă în Texas care costă zece cenţi mila, spuse Sam. Şi asta numai pentru că l-am prins pe Santa Ana după măcelul de la Alamo, opiomanul acela desfrânat. Le-am spus celor de acolo că la Alamo, era o. Cursă a morţii şi că trebuia s-o ştergem. Cei o sută optzeci şi nouă de oameni care n-au fost de acord cu mine au murit acolo. Santa Ana a trimis o biată fată, care nici nu împlinise douăzeci şi unu de ani, cu copilul după ea, să ne-aducă veştile triste. L-am prins prefăcându-ne că fugim. Mi-a luat ceva mai mult decât şi-ar fi închipuit unii, dar, până la urmă, Santa Ana a încercat să fugă într-o uniformă de soldat. A ajuns apoi să-mi implore generozitatea masacrul care urmase la Alamo.. În final, a fost de acord să despartă Texasul de Mexic şi astfel a luat

fiinţă Republica Texasului.

— Sam, n-ai să rezişti multă vreme timpurilor noi, spuse bombănind Lafitte. Asta pentru că insişti să trăieşti în trecut, ca Alexandru cel Mare. El şi-a văzut un timp de războaie, dar mai apoi şi-a adus o femeie în preajmă şi a ascultat muzica fermecată a lirei.

— Dar Alexandru avea jumătate din anii mei, Adella. Bineînţeles, că şi-a adus fete în preajmă şi a ascultat muzică, *incintarea este plăcerea care urmează durerii.* Întotdeauna m-a atins versul acesta în adâncul sufletului; dar, cred că ştiu ce se-ntâmplă, Adella. Aşa numiţii radicali — oamenii de încredere ai Uniunii – aşa ca mine, vor trimite mai mult de două mii de trupe să lupte pentru Nord, exclamă Sam.

Terry o prinse pe Susannah. Ea nota în minte numărul pentru ca apoi să-l scrie în jurnal.

— Doresc ca tu şi Terry să alcătuiţi un cuplu perfect, atât cât poate exista perfecţiune în lumea asta, spuse domnul Glenn.

— Cu aproape zece ani în urmă, Galvestonul a votat taxe pentru şcolile publice…

— *Matachines* este un dans adus aici de spanioli. Este de provenienţă aztecă şi-l dansează doar pe doisprezece decembrie. Muzica se cântă la un instrument cu o formă specială, făcut din lemn de nuc, pe *care-l aduceau* din Mexic, iar pielea sandalelor dansatorilor arăta grotesc — era învelită, cu pene, fire de trestie şi mărgele. Niciun alt sunet…

În capul lui Susannah se roteau numere, voci mai groase, mai subţiri, inclusiv aburii alcoolului. Nu-l văzuse în preajmă pe Terry şi, dintr-o dată, simţi

nevoia să-l găsească.

— Îl cunosc pe Jeff Davis, spuse Sam. Acum patru ani, în 1856 cred, o caravană de cămile a sosit aici împreună cu arabii şi egiptenii care o conduceau. Venea din Tunisia şi Constantinopole la ordinul Secretarului Transporturilor al Statelor Unite. Cel care a făcut asta era Jelferson Davis. Se credea că aceste animale afurisite vor tace mai uşor drumul spre California. Vedeţi vreo cămilă acum?

— În luna aprilie a anului ’42 am dat drumul primului ziar din Texas, *The* Gaveston News, o informă pe Susannah un alt musafir, domnul Bangs. Singurul articol pe care l-am citit cu interes în ziua aceea era semnat de domnul Beauchamps. A implorat să fie lăsat să informeze publicul şi prietenii, că deschisese un salon la hotelul din oraş, pentru lecţii de dans, vals, în special. De fapt putea învăţa pe oricine dansurile la modă în Europa. Întreabă-l pe Terry de treaba asta. Întreabă-l.

— Aşa voi face, domnule, spuse Susannah ridicându-se. Chiar acum.

Dar Terry şi Sam se retrăseseră să tăifăsuiască.

— ... recoltele Texasului vor ajuta Confederaţia, în ciuda blocadei care va exista pe mare. Dacă... îl auzi pe Sam spunând, pe când se apropia de cei doi bărbaţi.

— Unde te duci? o strigă Lafitte.

Şi apoi Susannah o auzi exclamând:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i asta?

Ben Speed, care aşteptase sosirea cailor ce trebuiau să vină de la New Orleans cu vasul următor, îi conducea acum spre grajduri. Alcantara îi scăpase din frâu şi alerga bătând din copite în

jurul clădirii de lângă grajduri. Fata lungă a lui Ben încercă să schiţeze un zâmbet când văzu numeroasa adunare şi mesele pline de mâncare, deşi continua să înjure în felul lui colorat, cu o voce subţire, înaltă.

— Oh, ăsta-i Benjamin Franklin cel Rapid. S-a hotărât să plece pe mare cu fiul tău, răspunse Susannah la i întrebarea doamnei Lafitte.

— Daţi-i lui Ben Speed camera în stil clasic de la ultimul etaj, ordonă Lafitte.

— Am să dorm sub cerul liber, doamnă, vă mulţumesc, spuse Ben politicos.

— Sub cerul liber. N-avem nevoie de un om al cavernelor, îl certă Lafitte...

El se uită uimit la ea, cu ochii lui mari, ascultători şi umezi ca ai unui câine.

— Da, doamnă, îi răspunse într-un lei cântat. Grace, cel mai bine ar fi să vii cu mine. Am ceva să-ţi spun şi, dacă:

Susannah o văzu pe Grace albindu-se la faţă iar când o prinse de mână observă că palma i se umezise.

— Negustorul acesta de sclavi face totdeauna săi mi tresalte inima de frică, îi şopti Grace lui Susannah.

Iar către Ben:

— Şi dacă, ce, Speed?

— Dacă mat vrei să-l vezi pe Marcus în viață. Pe ceilalţi îi poţi întâlni de partea cealaltă a digului, mâine în zori. Ne pregătim să plecăm cu toţii mâine dimineaţă. Marcus de asemenea.

Capitolul 17

— Bat clopotele, îi spuse Grace lui Susannah. Doamne… poate e timpul să mi se îndeplinească rugăciunea, ar trebui să se împlinească de data asta. Nu e bine ca omul să fie singur, spun cărţile sfinte.

După diversele zvonuri despre unde s-ar îi aflat Marcus acum, când întâlnirea se apropie, lui Grace îi era frică să-şi mai dorească ceva din toată inima.

— Am sperat din tot sufletul să-mi mai văd o dată bărbatul.

— Poate asta e ultima mea şansă. Mâine vom pleca spre Nord iar el, cine ştie în ce parte a lumii.

Rămăsese stabilit că Guvernatorul Houston şi Lavenders vor pleca din Portul Galveston înaintea armatei, aducând fetele şi bagajele, deoarece Susannah şi Terry vor pleca împreună cu Grace şi Ben. Terry insistase asupra acestui lucru. Grace era fericită şi mulţumită. Susannah şi Terry cunoscuseră dragostea şi frica de a o pierde, şi înţelegeau bine agitaţia care o cuprinsese pe Grace zbuciumându-se între groază şi speranţă.

Deşi sufletul îl era răvăşit şi chinuit de dor, la suprafaţă nu arăta nimic. Îşi fabricase această mască spunându-şi că s-ar putea întâmplă să nu aibă loc întâlnirea dintre ea şi Marcus dar, în acelaşi timp, îi era frică să nu plece înainte de a-l putea vedea… să-l atingă… sau să-i audă vocea.

— Locotenente Armstrong, îl strigă ea pe Terry, cu o voce nervoasă. Ar trebui să plăteşti pentru nemernicia care a stat la baza reconstruirii casei tale. Când *Maison Reuge* a ars până în temelii, ruda ta de sânge, Jean Lafitte, nebun de furie a adunat toţi negrii care se aflau la Campeachy, şi pe cei liberi şi sclavii şi i-a vândut în New Orleans.

„— Ştiu. Dar n-am cum să repar răul acesta, Grace. Însă, acum am să-l cumpăr pe Marcus şi am să-l eliberez, îi spuse.

Ea începu să plângă.

— Grace, plângi pentru Marcus? o întrebă Ben. De data asta am promis că voi elibera un negru din Haiti, unul din echipajul unui vânător de balene yankeu. Ne-a spus ceva despre un Marcus care ar fi din Sudul Carolinei şi care se angajase pe vasul lui. Ar putea fi vorba de Marcus al tău, un individ înalt, poreclit Deşteptul, care vorbeşte corect. Sau ar putea fi altcineva. Acest vas vine în Golful Mexicului să descarce petrol pentru yankei ca să grăbească formarea blocadei în Galveston. Marcus cel deştept, un fugar, este unul din oamenii noi ai echipajului.,

Ben se uită către Grace cu o privire care o stimula să-i răspundă în contradictoriu.

— Ştii, Grace, de fapt aş putea să scot mulţi bani pentru Marcus de la stăpânul lui, dacă l-aş prinde chiar pe vasul yankeului. Dar, chiar dacă l-aş vedea pe rebelul acela, n-aş putea să-ţi fac una ca asta…

— Oh, Doamne, vânător împuţit de sclavi ce eşti. Poate o să-ţi cumpere, şi ţie cineva sufletul în Purgatoriu, izbucni Grace. Îţi duci sufletul direct către iad, dacă-l mai ameninţi pe Marcus, mai adăugă ea.

Conştienta fiindcă e agitată şi impulsivă şi că vorbeşte asemenea sudiştilor, îţi dădu seama că, în momentul acela, nu-şi va putea stăpâni nici starea de nervi care-o cuprinse şi nici limba.

Susannah lăsă deoparte cartea pe care-o citea şi-şi puse în; na pe umărul servitoarei, strângând-o

apoi în braţe. Începură să vorbească în şoaptă, povestindu-şi fiecare neliniştile.

— Cunoşti floarea despre care vorbea doamna aceea franţuzoaică, Eugenie Lavender, *Cumplita nerăbdare*? Unii o numesc *Micuţă bijuterie* pentru că florile au forma unor cercei. Mai are şi un alt nume. *Nu mă atinge,* pentru că se deschide la cea mai mică atingere. Tu eşti ca floarea asta. Grace. Ai tost stăpână pe tine atât de mult timp iar acum eşti plină de nerăbdare. Tot ce ţi se pare că te-atinge într-un tel sau altul, te face să erupi ca un vulcan şi nu te mai poţi controla. Mai ai răbdare, draga mea Grace. Încă puţin, cred.

— Şi dacă nu e vorba de un timp scurt, dacă e vorba de mult mai mult timp… dacă e pentru totdeauna? Cum voi suporta? Cum ai suporta tu?

Grace simţi cum vorbele sale o fac pe Susannah să se cutremure.

— Am continuat să sper întotdeauna, de dragul iubirii ce-o port în suflet. Şi am încercat să mă arăt puternică de dragul copiilor. Asta nu înseamnă c-am reuşit întotdeauna, dar măcar am vrut să fiu aşa.

Se uită la Terry. Ochii lui iubitori o priveau plini de grijă. Faţa îi era încruntată la gândul problemelor ce-i frământau.

— Grace, îi spuse Terry cu o voce adâncă ţi gravă, copiii au nevoie de tine. Susannah a fost cea *care* mi-a arătat câtă nevoie de dragoste au copiii. Cu sau fără Marcus trebuie să faci tot ce e mai bine pentru ei şt.

Pentru tine. Dacă putem să te-ajutăm…

Terry şi Susannah rămaseră tăcuţi, gândindu-se cum ar fi dacă s-ar pierde unul pe altul, aşa cum le

dăduse de gândit Grace

Aceasta începu să plângă din nou.

— Oh, emoţiile astea mă copleşesc, spuse, pronunţând greu cuvintele.

La periferia vestică a oraşului Galveston, pe o străduţă îngustă, oamenii alergau într-o derută totală. Mulţi se îmbulzeau într-o parte şi alta cu bagaje, copii, câini şi catâri. Grace crezu că va muri de nervi. Ar fi vrut să-i împingă pe toţi care-i stăteau în cale, dar bineînţeles nu putea, aşa încât fură nevoiţi să înainteze încet. Nu mai avea răbdare văzând că Ben nu-şi mai

i termina de mestecat frunzele de tutun. Pe Susannah şi! Terry îi văzu vorbind în şoaptă. Grace se decise să asculte. Nu avea altceva de făcut.

— Tu şi unionistul acela convins, Samuel Houston, sunteţi prieteni la cataramă. De ce? îl întrebă Susannah.

— Sam mi-a amintit de cum a luptat cu Jeff Davis în. Mexic. Mi-a spus că. În ciuda antrenamentelor pe care le-au făcut în West Point, Davis s-a dovedit un strategist slab. A mai spus că statul Kentucky n-ar putea fi atacat dinspre nord, dacă sunt luat! în considerare voluntarii care s-au anunţat. Ei... noi vom cuceri rapid statul Kentucky, a spus Sam. El avea aceeaşi părere cu a militarul acela, Sberman, un alt individ care a făcut armata în West Point, şi războiul va fi lung, cred, o luptă sângeroasă. Va fi greu pentru *ambele* părţi să-şi hrănească şi să-şi îmbrace trupele. A mai spus că ştirile sunt foarte dare pentru toată lumea. Se publică orice, chiar secretele de război vor fi la dispoziţia oricui va vrea să le citească, de oricare parte te-ai alia, oricine ţi-ar fi duşmanul.

— Tu şi Sam sunteţi pe poziţii diferite în această lupta. De ce-ţi împărtăşeşti gândurile, Terry? se îngrijoră Susannah.

Figura ei căpătă o expresie derutată, care făcea să-i iasă în evidenţă pistruii. Îţi îngustă ochii verzi până ajunseră să-i sclipească pe sub gene ca două smaralde.

— Guvernatorul mi-a arătat întotdeauna un interes special. Sam a stat în preajma mea şi-a mamei toată viaţa. El m-a dus ia vânătoare, la pescuit şi la… un chef pentru prima dată. Cred că a făcut mai multe pentru mine decât tata..

Susannah nu forţă discuţia în direcţia aceasta. Printre alte calităţi o avea şi pe aceea de a nu iscodi problemele delicate. N-a întrebat nimic nici în ziua în care, la căderea serii, în drum spre Portul Galveston, au dat peste o companie de călăreţi voluntari, trei sute de indivizi, bine echipaţi, care mărşăluiau spre Richmond, în Virginia.

Strada era aglomerată, pentru că militarii lui Jonny Rebs pregăteau marea ofensivă. Ar fi fost lipsit de respect să treacă grăbiţi pe acolo, aşa încât, Grace şi cei care o însoţeau fură obligaţi să se oprească.

S-au ţinut discursuri lungi, patriotice. A vorbit chiar şi o femeie frumoasă care a prezentat steagul de luptă al Confederaţiei vopsit în roşu şi albastru, avându-l pe St. Andrei cu crucea în mână şi cele treisprezece stele albe reprezentând statele Confederaţiei.

— Bravii mei băieţi, sunteţi eroi, toţi! Primiţi din partea mamelor şi surorilor noastre acest steag țesut de mâinile lor delicate. Când va flutura în faţa privirilor voastre, pe câmpul de bătălie, să vă

inspire curaj pentru a apăra onoarea ţării împotriva duşmanilor fără inimă.

Fata avea o voce convingătoare, puternică şi aproape că n-ar fi dat steagul din mână sergentului care venise să-i ia.

— Să-l la naiba de voluntari! se plânse Grace însoţitorilor ei, ajunsă la capătul răbdării. Vasul va pleca înainte să-l pot vedea pe Marcus.

— Oh, dragi, scumpe doamne! strigă sergentul copleşit de emoţie. Inima noastră a bătut cu mândrie când am primit această emblemă a ţării, având albastrul ochilor voştri, roşul buzelor voastre, albul purităţii voastre şi al obrajilor voştri nepătaţi. Pentru acela care va cădea în luptă, momentul acesta va fi unul de plăcută amintire şi, cu siguranţă, vă va binecuvânta în clipa în care sufletul se va înălţa la cer. Aceia dintre noi care vor supravieţui războiului vor aduce acasă steagul acoperit de glorie, fie aşa cum e acum, fie sfâşiat. Marte, zeul războiului nu ne va lăsa în voia sorţii, nu va lăsa acest sânge să curgă în zadar şi nu va lăsa să fie murdărite culorile steagului, oricâte, pierderi ne va costa aceasta, indiferent cât de murdară şi de feroce va fi bătălia.

— Voluntarii aveau o tobă, un fluier şi o trompetă, începură să cânte *Fata pe care-am părăsit-o.* Populaţia îi aclama, împărţindu-le bandaje şi băutură. Fetele împărţeau coroniţe de flori şi-i sărutau pe toţi, fără să aleagă, nemaigândindu-se la poziţia lor socială, fapt pe care cei din Carolina nu-l mai pomeniseră, Culeseseră atâtea sărutări şi atâta voie bună de-a lungul drumului lor prin Texas fără ca cineva să bănuiască ce urma — botezul focului de la

Manassas.

— Mă duc la Galveston, anunţă Grace. De fapt am s-o ţin într-o fugă până acolo.

Susannah îşi pierduse şi ea răbdarea. Berea i se urcase la cap şi, ridicându-şi o mână în dreptul ochilor, se prăbuşi cu un oftat lung în braţele lui Terry. El o aşeză cu blândeţe şi apoi coborî, încercând să facă loc trăsurii prin agitaţia generală.

— Scuzaţi-ne! Daţi-vă la o parte, vă rog! striga Terry. Soţia mea a leşinat! Gălăgia de-aici... starea ei *au* fost prea mult pentru ea. Vă mulţumesc, vă mulţumesc foarte mult!

Luă calul de hăţuri şi-l trase prin mulţime în direcţia oraşului Galveston, până la care mai erau câteva mile bune.

Când Grace o văzu pe Susannah, revenindu-şi brusc şi începând să plângă cu sughiţuri, fu şocată.

— Doamne, fetiţo, ce-i cu tine? întrebă Grace.

Susannah se ridică.

— Nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la bravii noştri băieţi din Charleston şi mi-aş dori să fiu acolo, cu ei... să-i ajut. Oh, Terry sunt sigură că fratele meu mai mic nu va rămâne acasă să trândăvească, văzând evenimentele care au loc. Terry. Dacă i se întâmplă ceva lui Simeon... spuse, îngropându-şi faţa în mâini.

Terry nu spuse nimic, se urcă în trăsură, şi-o luă în braţe, dându-i hăţurile lui Ben Speed:

— Acum e timpul să arăţi că-ţi meriţi numele de Ben cel Iute. Du-o în port pe Grace cât de repede poţi, numai să ajungi la timp.

Grace îl văzu pe Marcus prin binoclul lui Terry Armstrong.

Era. Patru dimineaţa. Cerul era luminat de razele lunii care apunea şi de razele soarelui care se grăbea să răsară. Marcus se aplecă peste puntea vasului când acesta se afla la câteva sute de yarzi de ţărm. *Vulturul* aştepta mareea pentru a intra în Portul Sag.

Grace avu senzaţia că strigătul ei a mutat cerul şi pământul din loc. Îl văzu pe Marcus sărind chiar în momentul când strigase. Îl văzuse în chiar clipa în care sărise peste balustradă. Corpul lui despicase ca o sabie apa. Apoi, înainte de a leşina, Grace a mai apucat să strige: Oh, Doamne ajută-l! Omul ăsta se va scufunda ca un sac de pietre! Nu știe să înoate!

Când îşi reveni Grace văzu nişte ochi căprui blânzi, ochii lui Marcus, plini de dragoste, durere şi dor. Se simţi cuprinsă de braţele lui puternice, sprijinită de pieptul lui protector…

Scufunda ca un sac de pietre! Nu ştie să înoate!

— Unde sunt copiii? a fost primul lucru care a întrebat-o.

Avea o cicatrice pe obraz şi o alta pe piept. Ea îşi plimbă mâna de-a lungul liniilor roşii, simţind parcă durerea pe care o avusese când îi fuseseră provocate acele răni.

— Copiii sunt în siguranţă, în Nord, îi răspunse. Cu o profesoară aboliţionistă, Daisy Ballard.

— Şi Alexandru? întrebă Marcus, încă năucit, cu respiraţia întretăiată:

— Nu ştiu sigur. Ben Speed spune că-l va căuta.

— Vânătorul de sclavi, Speed? Pe Alexandru?

Marcus începuse să se înfierbânte.

Ben se apropia din ce în ce mai mult, ţinând într-

o mână puşca şi în cealaltă cătuşele.

— Te-aş putea prinde acum. Când ai sărit din vasul yankeului acela, vânător de balene. Ai fost un om liber, dar de îndată ce ai pus piciorul pe pământul Confederaţiei trebuie să joci după cum îţi cântă muzica aici. Ţi-am găsit ascunzătoarea, Deşteptule. Dar n-am să te prind, nu-i aşa? spuse Ben scuipând tutunul pe care-l mestecase de zor. Pentru că aşa nu l-aş putea prinde pe Alexandru.

— Ţi-aş tăia gâtul ăla afurisit, Ben, spuse Terry Armstrong cu o voce apăsată, sinistră.

Nimeni nu s-ar fi îndoit de spusele lui. Marcus nu spusese o vorbă, se uita doar la Ben, cu o privire tulburată de furie.

— Grace, v-aţi putea ascunde la Buffalo Bayou, lângă Houston. Este o ascunzătoare acolo greu de găsit. Locurile sunt mlăştinoase, drumurile derutante, dar vânătorii de sclavi şi câinii lor apar de peste tot. Unde crezi că s-ar fi putut ascunde Alexandru?

— Poate că în Nordul Carolinei, spuse Ben Speed. Hei, Deşteptule, nu încerca să te joci cu mine. Ştiu bine că aici şi-au găsit adăpost fugarii de vreo două, trei generaţii încoace. Sunt cel puţin o mie de negri ascunşi cu fiarele, în bârlog, la Culpeper Island.

— Au cu ei slănină, peşte sărat, pâine, whiskey şi curaj. Nu mai vor să fie scoşi la licitaţie. Dacă pui piciorul acolo, vânătorule de sclavi, eşti un om mort. Am dreptate, Grace? întrebă Marcus.

Ea putu auzi sunetul înfundat al mâniei care clocotea în pieptul lui Marcus, mânie veche de secole.

— Te joci cu viaţa ta, Deşteptule? ridică din

umeri mirat Ben.

— Fac asta cu preţul de a mă întoarce ca om liber pe *Vulturul,* se încruntă Marcus.

— Nu pleca. Stai cu mine! îl rugă timid Grace, ştiind răspunsul încă înainte de a-l primi.

— Vrei să rămâi aici, în patria sclavilor? îl întrebă neîncrezător.

— Plecăm în Nord în câteva ore, spuse Terry. Vino cu noi. Îţi voi cumpăra libertatea, Marcus.

— Mulţumesc, domnule., Dar cu toată dragoste care i-o port lui Grace, nu pot să vă accept generozitatea. Trebuie să lupt şi eu în acest război aşa cum voi putea. Nu pot să mă înrolez în armată. Ea nu va da niciodată o puşcă pe mâna unui negru, aşa că voi merge pe mare să vânez balene şi să procur petrol Uniunii. Grace, am încercat odată să plecăm în Canada şi n-am reuşit. Încearcă să pleci acum, dacă vei putea, şi aşteaptă-mă.

— Să te aştept? Cât timp? Să te aştept veşnic, Marcus? întrebă Grace. Am stat singură, aşteptându-te multă vreme.

Nu-l privea.

— Am să particip şi eu la acest război. Cum voi putea. Probabil ne vom regăsi într-o zi.

— Te voi aştepta, dar nu în Canada.

— Aşteaptă-mă mereu, îi spuse.

Şi ea avu sentimentul că nu l-a atins, nu l-a văzut, nu i-a auzit vocea niciodată. Îi lăsase în palmă o scoică care era pentru sclavi simbolul libertăţii.

— De pe mare am venit, pe mare mă întorc, liber.

— Sper să ne vedem… spuse Grace privind o pereche de păsări luându-şi zborul.

Seara, Susannah şi Grace stăteau pe puntea vasului luându-şi rămas bun de la Galveston.

— Cine l-a salvat pe Marcus de la înec?

— Terry l-a scos din apă, îi spuse Susannah.

Vulturul, cu Marcus la bord, era departe de ei acum. Grace văzu o lumină aurie strălucind în depărtare, ca şi cum s-ar fi deschis o poartă de lumină în lume.

Capitolul 18

După raportul oficial, Allen Pinkerton, se prezentase la uşa lui Susannah Butier Armstrong în seara zilei de 22 octombrie 1961, chiar când acesta se reîntoarse în casa pe care o avea pe strada Lafayette din Washington. Sau poate era septembrie, scria într-o notă marginală informând cititorul care ar fi fost dispus să citească originalul.

Folosindu-mi numele de agent, Maior Allen, am arestat-o pentru motivul că e spioană. Când am pus-o sub arest locuia la Washington de câteva luni. Cele două fetițe mi-au dat de gândit. L-am întins o cursă. Chiar ea mi-a dat prilejul. Exista un număr oarecare de simpatizanţi ai sudiştilor – capete de acoperire — chiar în *Washington.*

Printre cei care-o vizitau regulat, era şi Generalul Charles Stone, un ofiţer responsabil de eşecul de la Ball Bluff. Ziarele l-au numit pe Stone un incapabil, afirmând că simpatizează cu Sudul. L-am declarat trădător. Rebelii erau pregătiţi şi-l aşteptau, în timp ce omul nostru pregătea atacul Uniunii, la Leesburg în Virginia. Dar speranţele noastre au fost înşelate şi

Oamenii noştri au fost împinşi spre râu. Şapte sute

s-au înecat. Mulţi alţii au fost omorâți sau răniţi. Colonelul Baker, un prieten al domnului Lincoln a fost omorât. Preşedintele însuşi a fost văzut vărsând lacrimi.

Înaintea bătăliei de la Manassas, care s-a *terminat lamentabil, pe un râuleț mizerabil, numit Bull Run, ne-am dat seama că cineva îi furniza informaţii generalului rebel Beauregard – desene care au arătat cu claritate duşmanului care sunt planurile fortificaţiilor oraşului, hârtii semnate în chiar cabinetul de întâlniri oficiale al domnului Lincoln. Asta a făcut ca unioniştii să ajungă în Manassas pe o scurtătură.*

Dar, chiar când o escortau pe doamna Armstrong, cineva, probabil soţul ei, se strecură afară din casă sărind pe un geam al unei camere aflate mai în spate. Asta mi-a convenit. L-am lăsat să plece pentru că aveam motive întemeiate s-o fac, dar afurisiţii ei de copii mi-au încurcat planurile. S-au folosit de mama lor ca de-un paravan. Cea mai mare, un drăcuşor de fetiţă, s-a strecurat printre picioarele agentului secret Lemon, făcându-l pe acesta să se clatine şi să cadă.

” La naiba!” protestă Lemon întins pe spate. Dar, în curând, din gura lui ieşiră nişte sunete ciudate – un *oh prelung –* când *fetiţa cea mică o urmă pe sora ei sărind direct pe stomacul lui. De fapt i-ar fi fost greu să-l ocolească. Ocupa întreg spaţiul din uşă, aşa, întins cât era de lung.*

Înainte să prindem fetiţele şi să le aducem înăuntru, mama lor le încuraja şi spunea oamenilor mei: ”N-o să-mi puteţi prinde copii, afurisiţilor, laşilor!”

Fetiţele ei ţopăiau în faţa uşii din faţă şi urlau cât le ţinea gura că mama lor a fost arestată.

Nu ştiu câte informaţii reuşiseră să furnizeze. Am mai arestat doi vizitatori care veniseră s-o caute în noapte aceea, târziu dar, oricum, n-au fost o pradă prea însemnată. Până atunci am căutat prin casă — am răscolit paturile, garderoba, rafturile bibliotecii şi am trimis la descifrat nişte hârtii pe jumătate arse găsite în sobă – ceva ce păreau a fi nişte hârtii din Ghidul Washingtonului. Dacă doamna Armstrong a ținut vreun jurnal, n-am reuşit să-l găsim în ziua aceea.

Sfârşitul Primului Raport Oficial Detectiv A. Pinkerton cu numele de cod Susie Shadow.

Prizoniera lui era cel mai frumos exemplar pe care Pinkerton îl văzuse printre femeile sudiste. Avea ochi mari de un verde strălucitor care priveau cu obrăznicie; ochi care te-ar fi putut teroriza îngrozitor sau te-ar fi putut privi cu mare dragoste, sentiment pe care îl are orice bărbat – gândi, sau te puteau privi şi cu dragoste şi cu ură în acelaşi timp. Părul ei roşu, buclat, cu reflexe aurii era un semn al pasiunii, şi revoltei spiritului ei dornic de libertate.

Susannah n-a negat că spionase. Odată prinsă, se arătă însă mândră.

De fapt, prostia şi neîndemânarea lui Pinkerton o făcuseră să-şi dea seama cu câteva săptămâni înainte că va fi arestată. Lucrul acesta îl aflase şi de la un soldat rănit, aflat la spitalul. Unde lucra. Sudiştii câştigaseră bătălia de la Manassas şi apoi se îndreptaseră, cei care mai puteau, către cartierul de operaţiuni al generalului Mansfield.

— Spune-mi, te rog, numele complicilor tăi, o ruga Pinkerton luând în mână un carneţel şi un creion, oferindu-i un scaun. Susannah se aşează. Stăteau în camera de zi dar puteau auzi hărmălaia pe care-o făceau oamenii sergentului răscolind casa. Grace dusese copiii la bucătărie unde erau supravegheaţi de

Lemon, care nu era prea sigur că-i poate păzi.

— Sunt membră a Confederaţiei cu toată fiinţa mea. Nu voi răspunde la nicio întrebare, indiferent ce-ai de gând să-mi faci domnule Pinkertor, spuse Susannah. Dar ai putea să-mi spui dacă fratele meu este în viaţă… sau e mort?

Detectivul tu surprins să observe că ea îi ştia numele, ba încă cel adevărat.

— De unde-mi ştii numele? o întrebă.

Trecu peste întrebarea pe care i-o pusese Susannah în legătură cu Simeon, din motive pe care le ştia numai el. Felul cum încerca să-şi atingă scopurile era de multe ori un mister total pentru asociaţii lui.

— Accentul, domnule Pinkerton, vă trădează. Aveţi accent scoţian foarte clar. N-aş putea spune mai multe despre dumneavoastră şi despre afacerile dubioase pe care ie faceţi, îi spuse Susannah, Spuneţi-mi, domnule, cum v-aţi ales meseria asta? Ce v-a determinat să acţionaţi în felul acesta dur, demn de invidiat, să arestaţi copii şi femei?

Pinkerton îşi dădu seama că femeia îşi bătea joc de el.

— Zilele acestea vânez spioni de orice vârstă şi orice sex, doamnă Armstrong. Meseria mea e să prind trădătorii. De fapt, sunt copoi. Am făcut o

figură bună de când am părăsit Glasgowul şi am venit în America în Illinois. Am prins atunci, din întâmplare, o bandă de răufăcători şi astfel am ajuns să fiu ales şerif. Mai târziu m-au cooptat în poliţia oraşului Chicago şi am căpătat rangul de prim detectiv. Mi-am înfiinţat mai târziu propria mea agenţie.

— Oh, dar e extraordinar pentru dumneavoastră! Trebuie să continuaţi cariera asta grozavă! îi spuse Susannah privindu-l trufaş şi ironic în acelaşi timp.

Îl determinase să vorbească când el ar fi trebuit să-i pună întrebări. Amândoi ştiau lucrul acesta, dar Pinkerton voia să acţioneze cu prudenţă. O voia calda, cu garda lăsată, înainte de a-şi scoate aşii din mânecă. Voia să-i distragă atenţia într-atât, încât informaţiile să-i scape pur şi simplu.

— A fost un complot care urmărea uciderea domnu lui Lincoln, când era în drum spre Washington. Au spus că nu-l vor lăsa să treacă viu dincolo de Baltimore, continua să converseze Pinkerton, lăsând deoparte carnetul de însemnări. Am fost angajaţi să-l protejăm pe Preşedinte de suporterii lui din Illinois, de domnul Sam Felton însuşi. Asasinii au fost capturaţi de mine şi asociaţii mei, spuse Pinkerton mândru.

Îşi aprinse o ţigară şi trase fumul încet. Fumul albastru plutea în jurul lămpii cu petrol. Aprecia faptul că Susannah nu se forţa să tuşească fals, aşa cum făceau alte femei delicate, când se fuma în casa lor. Ea stătea în aşteptare. Pinkerton descoperea că era o maestră a strategiei tăcerii.

— Doamnă, am oamenii mei în Baltimore, în spatele liniilor Confederaţiei. De-acolo culeg informaţii de nepreţuit. Doamnă Armstrong, cred

că vă interesează o persoană sau două în mod deosebit. Am verificat pe cineva… Bătu încet în carneţelul de însemnări. Grace Ellison, o femeie din serviciul dumneavoastră.

Pinkerton voia să-i zdruncine încrederea în privinţa soţului şi a servitoarei şi reuşi. Ochii ei se aprinseră de mânie înainte de a se oţeli într-o privire de gheaţă, ce trăda o durere puternică.

— N-am de gând să discut loialitatea lui Grace, domnule, dar spune-mi, de ce l-ai lăsat pe soţul meu să fugă azi-noapte? L-ai auzit când a sărit pe geam.

— Am atuul în mânecă, doamnă Armstrong; Ştii vorba aceea.

Susannah arăta atât de neajutorată şi pierdută, încât îi derută lui Pinkerton planurile ofensive. Dar asta era meseria lui, îşi reaminti el şi se hotărî să o supună în continuare la diverse presiuni.

— Ai fi putut să-l arestezi cu uşurinţă, îi spuse ea.

— Fii fără grijă, doamnă, nu e mare lucru să-l prind şi o voi face, având în vedere că e vorba de Terry Armstrong, Maiorul Terry Armstrong de la departamentul de Război al Statelor Unite.

— Va fi cam greu domnule, dacă ţii seama de cum acţionează. Soţul meu e loial Sudului şi, fie vorba între noi, mult mai deştept decât vei fi dumneata vreodată, când e vorba să-şi slujească ţara. Numai o caricatură ca dumneata, de o supremă laşitate ar putea să atace omul pe la spate, când nu e pregătit să răspundă unui atac.

Pinkerton se prefăcu a fi luat prin surprindere, când de fapt strategia lui era s-o păcălească pe Susannah, determinând-o să ia apărarea soţului ei. În felul acesta părea să se îndepărteze de la scopul

real al discuţiei.

Vorbea convinsă sau, mai degrabă, încercând să se convingă de adevărul spuselor ei. Pinkerton îşi dădu seama că întrebarea lui scosese la iveală seminţele unei îndoieli care exista de mai multă vreme în mintea ei. Asta se potrivea perfect cu ceea ce urmărea, pentru că avea el însuşi dubii în privinţa felului de a acţiona al lui Terry Armstrong.

— Îţi mulţumesc, doamnă Armstrong, îi spuse cu un aer protector, ştiu că sunteţi prea mândră să vă lăsaţi familia lipsită de apărare. Acesta-i cel mai important lucru pe care aşteptam să-l aud de la dumneavoastră. Şi mai sunt multe lucruri pe care mi le-aţi putea spune acum, când sunt gata să vă ascult. Ştiu c-o veţi face.

Susannah se albi la faţă ca o stafie şi simţi că i se înmoaie picioarele. Pinkerton se pregătise s-o prindă în momentul în care ar fi leşinat. Dar oricum, nu acesta era felul ei de a reacţiona.

— Spune-mi acum, domnule, despre Simeon Butler. Este încă… în viaţă?

Îşi duse mâinile împreunate la piept ca într-o rugăciune. Detectivul o admira tară să scoată un cuvânt, privind-o lung în ochi. Apoi se întoarse cu spatele.

— Oh, lepădătură ce eşti! Nu vrei să-mi spui dacă fratele meu trăieşte sau nu… în schimb vrei să mă faci să-mi trădez soţul? Dar n-ai să-l prinzi pe Terry, niciodată! Oh, Doamne, se pare că am spus ce nu trebuie, şopti, prăbuşindu-se pe scaun şi-şi ascunse faţa în palme.

Pinkerton îi privi mâinile mici, albe, delicate şi dintr-odată simţi că i se înmoaie inima.

— Doamnă Armstrong, e clar că nu v-aţi putut

stăpâni cuvintele aici, în detenţie, sub presiunea bombardamentului meu de întrebări. Nu e vina dumneavoastră. Şi apoi, războiul nu-i un joc pentru femei. Bucură-te de fratele tău, ba poţi să te bucuri şi de sora ta, pentru că, deşi nu ştiu ce uneltesc, voi fi în curând înlăturaţi, a scris asta Robert Burns.

— Nu înţeleg niciun cuvânt! izbucni ea privindu-l cu o iritare crescândă.

— Înseamnă că toţi greşim la un moment dat. Nu trebuie să te învinuieşti.

Susannah aruncă în el cu vaza de flori de pe masă. Apa îi udă uniforma albastră. Florile se împrăştiară peste tot. Una îi poposi pe umăr. O lăsă să-i alunece în buzunarul hainei. Avea s-o păstreze ani întregi.

Preţioasa prizonieră a lui Pinkerton se hrănea cu nişte fierturi de oase şi turtă dulce, ceea ce alţi prizonieri mai de soi, ofiţeri rebeli şi spioni, refuzaseră. Ei ceruseră să li se aducă fripturi şi vin de la Hotelul Willard.

Dar nu aşa s-a comportat şi această doamnă, raportase colaboratorilor lui de la Departamentul de Război. *N-am să accept nimic în plus faţă de ce primesc soldaţii noştri curajoşi* spusese. O admira. Dar nu se mai osteni să-i spună că mulţi prizonieri erau chiar mai puţin norocoşi decât ea, primind o mâncare stricată sau o fiertură slabă o dată pe zi.

Pinkerton nu mai putu afla nimic de la Susannah şi ceea ce aflase în primă instanţă despre Maiorul Terrence Armstrong, faptul că juca probabil rol dublu, n-a fost de niciun interes la Ministerul de Război.

După o săptămână sau cam aşa, Susannah avu voie să-şi ocupe camera ei, în timp ce casa se

transforma într-un fel de închisoare a femeilor. Pinkerton le aduse acolo pe doamna Phillips, pe domnişoara Onderdonk şi încă două, una din ele fiind Zelda Poole, agentă a sa. Zelda, o bârfitoare notorie, nu află nimic de la colegele ei de închisoare. Informaţiile continuau să ajungă la rebeli şi detectivul fu obligat în felul acesta să le mute pe toate, inclusiv pe doamna Armstrong, în *închisoarea Vechiului Capitoliu.*

Capitolul 19

Cum de-am ajuns să fiu prinsă şi arestată tocmai aici, la închisoarea Vechiului Capitoliu? scria Susannah pe câteva foi care au devenit, mai târziu, o parte a jurnalului ei. Când l-am văzut pentru prima oară pe Terry am ştiut că va face parte din destinul meu, dar n-am putut să anticipez nimic din ce se va-ntâmpla când l-am văzut pe Pinkerton în faţa uşii.

Pentru Terry şi Susannah, drumul pe care l-au făcut înapoi, spre Charleston a fost a doua lună de miere, ieşeau din cabină târziu şi se retrăgeau devreme, în momentul când copiii mergeau şi ei la culcare. Au călătorit pe mare cu o trupă bine înarmată a Sudului, lăsându-se purtaţi de curentul din golf de-a lungul liniei nordice a ţărmului.

Au făcut dragoste în căldura copleşitoare, umedă şi senzuală a începutului de vară. Corpurile lor netede s-au unit, al lui apăsând-o greu, cu muşchii jucându-i sub pielea bronzată, culoare care contrasta cu paloarea tenului ei. Nu-i putea opri nimic, nu se mai saturau făcând dragoste.

— Susannah ar fi vrut, să se trezească dimineaţa devreme. După cele câteva ore de dragoste petrecute seara, adormea mulţumită şi se trezea nerăbdătoare să-l simtă pe Terry înconjurând-o cu braţele lui puternice. Corpurile lor se potriveau perfect, pasiunea fiecăruia ajungea la paroxism, nimic nu mai exista pe lume în afară de ei doi.

Cu cât se apropiau de Charleston, lucrurile care-i înconjurau căpătau mai multă importanţă. Cine i-ar fi observat în timpul zilei n-ar fi remarcat deliciile îngrijorărilor lor. Erau părinţi atenţi. Dimineţile se plimbau pe chei cu Saidee şi Veneţia, povestind, privind peştii zburători, păstrăvii şi echipajul la lucru. După-amiezile când lumea stătea la odihnă, toţi patru stăteau la umbră şi jucau whist. Iar ochii negri, scânteietori ai lui Terry aveau pentru Susannah o privire caldă, mângâietoare.

— Acum e altfel iubito, decât cum a fost călătoria spre Galveston, nu-i aşa? o întrebă el.

Era târziu. Susannah şi Terry se aflau pe punte.

— Am vrut să smulg dragostea din inima ta încăpăţânată, ţinându-te la distanţă, făcându-te să suferi din cauza mea, îi răspunse Susannah, strecurându-şi mâna în mâna lui.

Terry îşi întoarse faţa către ea, un chip care în lumina lanternei părea turnat în bronz.

Nu erau stele în noaptea aceea.

— Iar eu m-am hotărât să te câştig în singurul fel care-mi stătea la îndemână — să te ţin aproape de mine… să mă joc cu tine, să te dezmierd, ca acum.

Buzele lui le găsiră pe-ale ei şi apoi îi acoperiră gâtul şi ochii.

— Mă jucam cu tine toată ziua, iar seara… focul din mine era deja aprins… ceea ce urma mă scotea

din minţi.

— Cine-a câştigat? îl întrebă Susannah şoptind, trăgându-l către ea.

— Amândoi, îi răspunse el gânditor, strângându-şi buzele senzuale într-o grimasă. Atât de departe… spuse dintr-o dată.

Ea se uită la el cu o privire întrebătoare.

— Dacă mi se întâmplă ceva…

Susannah puse un deget pe buzele lui, nelăsându-l să mai spună nimic, apoi i le acoperi cu gura, înainte ca el să poată continua.

— Nu spune nimic, te rog, îi şopti. Mâine, când vom acosta, cine ştie ce vom găsi, ce ne va aştepta. Noaptea asta e a noastră, ne aparţine. Să facem orice altceva, dar să nu vorbim despre război, despre faptul că ne-am putea pierde. Să urmărim stelele, să savurăm liniştea de pe punte, să cântăm… sau… să mergem în cabina noastră.

— Le vom face pe toate, fiecare la vremea lor. Mai întâi, în noaptea asta simt nevoia să te privesc, să-ţi aud vocea, să-ţi ating fata.

Îi atinse cu tandreţe sprâncenele, ochii.

— Vara revine special ca tu să-mbraci rochia asta. Plimbă-te câţiva paşi, Susannah, pentru mine.

Ea zâmbi şi înaintă câţiva paşi, dar nu prea departe, până când, uitându-se peste umăr. Îi văzu privirea plină de tandreţe şi se-ntoarse. Alergă în braţele lui.

— Şi fete atât de frumoase, doamne graţioase care când se plimbă fac inima să-ţi salte. Nu pot să descriu ce simt, atât de mult mă simt pătruns de ce-mi văd ochii.

Nimic nu se compară cu aceste doamne. Şi niciodată n-am văzut ceva… recită Terry.

— Fete? Doamne? râse Susannah. Dar nu va fi decât o singură femeie în viaţa ta de-acum încolo.

— Voiam să-ţi spun doar câteva rânduri din *Don Juan.* N-ai să-mi reproşezi pentru că ţi-am recitat dintr-o mare poezie, nu-i aşa? încerc doar să-ţi spun ce simt aşa cum a spus Byron că simte când le vede pe doamnele din Cadiz. N-am vrut să spun că sunt femei care ar putea fi comparate cu tine, draga mea. Şi-acum, mai spune-mi ceva cu vocea ta dulce care... mă-nebuneşte câteodată... de fapt, tot timpul.

— Îţi voi vorbi dar ţine-mă aşa în braţe, îi spuse vrând să rămână la pieptul lui pentru totdeauna.

Despre acel personaj seducător îi mai. Pomenise înainte cineva. Căpitanul Kells.

— Ne-am înţeles, îi spuse, trăgând-o mai aproape de el.

Spatele lui se sprijinea de marginea vasului, ia. R corpul ei lipit de-al lui se lăsa cu toată încrederea, li spuse şi ea câteva versuri.

— La revedere trădătorule nerecunoscător/La revedere lebăda mea/Să nu rănim niciodată fiinţa umană/Să-i mai dăm încă o dată crezare/Plăcerea dragostei/Le întrece pe toate celelalte/Dar e prea scurtă clipa de fericire/Şi Dragostea înseamnă prea multă Durere.

— Nu pot să fiu de acord cu aşa ceva, se revoltă Terry, întorcându-şi faţa spre mare.

Timonierul trase clopotele sirenei de două ori şi farul de pe ţărm le răspunse cu o clipire. Semnalele se repetară.

Susannah îi înconjură gâtul cu braţele. Devenise dintr-odată cu adevărat furios. Îi putea simţi sângele pulsând nervos în toată fiinţa.

— Cred că eşti la fel ca toate femeile pe care le-am cunoscut; o limbă străină, exotică, pe care n-am nicio şansă s-o înţeleg, îi spuse clocotind.

— Prima dată când am discutat despre viitorul nostru mi-ai spus că n-ai mai risca niciodată să te îndrăgosteşti, şi că nu te vei mai căsători. Ţi-era frică atunci. Acum îmi este mie. Iubirea ce-o simt pentru tine e atât de mare, că mă face să sufăr, îi răspunse Susannah, şovăind.

— Dar, la naiba, te-am cerut de nevastă şi m-ai refuzat. Nu poţi să măsori în kilograme dragostea ce ţi-o ofer.

Susannah îi văzu profilul. Trăsăturile feţei îi erau încordate ca şi cum un foc mocnit îi ardea în suflet, pregătindu-se să se transforme într-o vânătaie.

— *Luceafărul din cer tremură înfrigurat/Şi sufletele noastre coboară în râul veşniciei.* Nu-mi mai aduc aminte alte poezii. Îţi plac mai mult versurile acestea?

— Mai mult, îi răspunse el, ridicând din umeri.

— Vorbeşte-mi, Terry Armstrong! Spune-mi ceva!

O întoarse cu faţa spre el şi apoi, înconjurându-i talia cu braţele îi călăuzi privirea până ajunseră amândoi să-şi aţintească ochii în cerneala întunecată a apei.

— Lafitte şi tatăl meu vorbeau rar, deşi erau de peste douăzeci de ani împreună. Copil fiind, am simţit greutatea apăsătoare a felului lor de-a fi. Îi iubeam pe amândoi. Sufletul îmi plângea. Căpătasem un obicei din a tăcea lungi perioade de timp, probabil, pentru că urmam exemplul lor. Şi-apoi mai era şi Sam Houston, idolul meu, prieten şi al mamei şi al tatei, şi atât de bun cu mine... Oraşul Houston a luat numele lui fireşte, după ce-a

devenit eroul luptei de la San Jacinto, când Texasul s-a despărţit de Mexic. Oraşul era înfiinţat de newyorkezi, fraţii Allen, John Harrison şi domnul Armstrong, aşa cum îi spunea mama tatei întotdeauna. Oamenii aceia au fost politicieni de mare clasă. Au ales locul cel mai bun şi bătălia decisivă a fost dusă în Buffalo Bayou. Au făcut prima stradă acolo pe când nu exista nici urmă de aşa ceva. Au făcut cunoscut oraşul Houston în ziarele de pe tot întinsul Statelor Unite, când, în regiunea aceea nu era decât noroi, câţiva indieni şi aligatori. Oamenii au rămas fermecaţi de ce auzeau şi citeau şi-au venit, dând oraşului tot ce aveau mai bun. În cele din urmă au construit liniile ferate de la Galveston şi Henderson, apropiind cele cincizeci de mile care-i despărţeau de coasta Golfului. Dar. Houstonui nu va fi niciodată un oraş important până când nu vor săpa un canal până la mare, încât aprovizionarea oraşului să se facă direct, prin portul oraşului. Aici a fost întotdeauna o luptă cu ploile, inundaţiile şi incendiile.

— Dar Sam? întrebă Susannah. Povesteşte-mi despre el.

— E singuratic precum Ben Speed. E un individ cu adevărat simpatic, un bun politician, avocat cu mare talent oratoric. Singurul lucru de care nu pomeneşte sunt femeile. În primul rând pentru că e un gentleman şi apoi pentru că... a avut probleme la capitolul ăsta. Câteodată... mă gândesc că sunt produsul spiritual al lui Sam. M-am educat să am fluenţă şi talent când am de spus ceva, dar şi să păstrez discreţie absolută când e vorba de lucrurile importante.

— Deci totul se consumă doar la suprafaţă, fără

să-ţi implici inima? Aceasta a fost relaţia dintre tine şi Abigail? Nu… conversaţi? întrebă Susannah.

Terry aprobă.

— Câteodată. Era multă dragoste între noi, dar nu erau cuvinte care s-o întreţină. Tu ai fost cea care mi-ai golit bogăţiile sufletului şi ale inimii.

— Eu am douăzeci şi şase de ani şi mi-a fost frică să îndrăgesc, să iubesc cu adevărat vreun bărbat. Acum, iubitul meu, de când te-am găsit, frica aceea a fost înlocuită de o alta care este mai rea chiar. Cum aş putea să mai trăiesc dacă te voi pierde?

— Vei supravieţui, indiferent de ce se va întâmpla, Susannah, şi-mi vei creşte fetiţele. Curajul tău va învinge toate piedicile. În război nu e sigură viaţa nimănui. Ar trebui să mă gândesc că-n viitor vom fi despărţiţi o vreme. Ştii că am o misiune de îndeplinit!

O luă în braţe din nou şi-o sărută într-un fel în care se amestecau şi tandreţea şi disperarea.

— Te voi aştepta, oricât vor dura toate acestea, Terry. Nu mi-e frică de timp, cât ştiu că, după furtunile iernii, primăvara vine din nou. Deci iubitule, care-ţi sunt planurile pentru vremea când nu voi fi lângă tine? întrebă Susannah cu faţa zâmbitoare.

Deveneau tot mai sobri, şi acum, când el îi mărturisise dragostea, ea ar fi vrut să menţină tonul optimist al discuţiei. Avea să vină în curând şi timpul chibzuinței şi al seriozităţii.

— Când vom ajunge la Washington, va trebui să rămâi acolo. Nu ştiu încă unde voi fi trimis, dar va trebui să trec cu regularitate liniile yankeilor, să dau raportul lui Jeff Davis şi generalilor săi din

Richmond.

Terry îşi aprinse o ţigară pe care i-o dăduse la cină căpitanul. Adăposti lumina ţigării în palma puternică.

— Spune-mi, îi zise, după ce trase un fum, unde ţii ascunsă cartea? Ar putea fi un document periculos şi în nord şi în sud, dacă vom ajunge la strâmtoare.

— Într-o cutie mică, unde mai sunt nişte hârtii lipsite de importanţă. Bineînţeles, ştii unde găseşti cheia, îl provocă Susannah.

— Aveam de gând să fac asta de îndată ce-mi terminam ţigara. Tot ce aveam pe lista noastră: să numărăm stelele, să cântăm şi-apoi... faţa lui căpătase expresia unui băieţaş poznaş, vom merge în cabina noastră.

Răsărise luna. Împrăştia atâta lumină pe cer, încât nu putură număra stelele. Deci începură să facă ce-şi propuseseră. Cântară chiar, şi descoperiră că le ieşise destul de bine. Vocile lor, a lui Susannah mai subţire şi a lui Terry mai joasă rezonau perfect, într-un mod plăcut, ca şi cum era un lucru pe care-l făcuseră de multe ori înainte. Vocile lor se armonizau din ce în ce mai bine. Asta-l făcu pe omul de la cârmă să li se alăture şi să cânte emoţionat şi el. Când Veneţia strigă în vis, chinuită de-un coşmar năvăliră amândoi înăuntru şi-o legănară, până fetiţa adormi din nou.

— Ne va fi întotdeauna aşa de bine, Terry? şopti Susannah, luându-i mâna care se odihnea pe căpşorul fetiţei. Am o presimţire... simt că am să vă pierd. Mi-e frică.

— Draga mea, zâmbi, să luăm din viaţă partea frumoasă a lucrurilor şi să trăim clipa asta..

În noaptea aceea Susannah îi dărui lui Terry mai multă dragoste şi pasiune decât i-ar fi putut dărui orice altă femeie.

Blocada yankee nu era încă formată aşa încât au intrat cu uşurinţă în Portul Harbor. Catherine Butler, care fusese înştiinţată că erau la bordul acelui vas era deja pe chei aşteptându-i, îmbrăcată elegant, fără cusur, ca întotdeauna. Susannah putu să vadă marea bucurie ce-o cuprinsese când îi văzu. Dar mai văzu şi altceva, riduri noi apărute pe faţa Catherinei, o umbră de amărăciune în privire.

— Susannah, Simeon a plecat cu o trupă de soldaţi tineri să lupte în Virginia.

Asta a fost tot ce i-a spus înainte de-a le zâmbi cald lui Baby Saidee şi Veneţiei. Abia mai târziu îşi dădu seama ce furtună produsese plecare lui Simeon în sufletul mamei ei.

Pentru prima dată de când Terry îi câştigase inima iar ea îi promisese că-l va ajuta, Susannah se îndoia că-şi va putea ţine cuvântul.

Capitolul 20

— Dragii mei, Simeon n-a avut răbdare să aştepte plecarea unui vas. A plecat să lupte în Virginia, sau cel puţin aşa crede Commodore, se adresă Catherine Butier lui Terry, cu o tristeţe imensă în ochi. Dar, ca soţie a unui om care şi-a petrecut o mare parte din viaţă pe mare, aş fi preferat să-şi încerce puterile cu vânturile sălbatice de pe mare decât cu infanteria yankee.

Asta a fost tot ce-a spus, pentru că, imediat, îşi aţinti ochii asupra fetelor, zâmbindu-le.

— Terry, dragul meu prieten, ce cadou frumos mi-ai adus. Aştept de atât de multă vreme nepoţi!

— Catherine, îi răspunse Terry simţind aproape reflex nevoia de a fi curtenitor – femeia era deosebit de atrăgătoare şi plăcută. Nu-mi imaginez ca cineva să te lase să aştepţi ceva.

— Dacă mama ar fi fost mai tânără şi liberă, cred că tu, Terry Armstrong te-ai fi îndrăgostit de ea şi nu de mine, râse Susannah..

— Mai tânără? La naiba! Deja sunt puţin îndrăgostit de doamna Butier, spuse Terry făcând cu ochiul doamnelor...

Dar cuvintele i se opriră în gât şi simţi că inima i se înmoaie la gândul că destinul lui Susannah va fi de a merge cu el şi de a spiona. Pretextul pe care-l invocaseră Catherinei cu mersul în nord o făcu pe aceasta să se întristeze.

— A cui bunică eşti tu? vru să ştie Baby Saidee.

— Ei, draga mea, a ta, bineînţeles, râse Catherine.

— Dar mai avem deja una în Texas. Aceea ar putea fi a Veneţiei, veni inocent răspunsul micuţei. Şi tu vei fi bunica mea.

— Puteţi avea două bunici deodată, explică Grace. Cred că te bucuri să mă vezi, doamnă Butier. Arăţi grozav, ca de obicei, dar nu tot atât de bine ca pe vremea când eu îţi aranjam părul.

— Nimeni nu te întrece, îi spuse Catherine, strângând-o în braţe. Ce ştii despre Marcus?

Grace zâmbi intimidată. Catherine o strânse la piept din nou.

— Nu ştiu dacă îi e bine unde se află acum, dar l-am văzut, doamnă Butier! L-am atins! Poate am să-l mai văd o dată, cât sunt în viaţă.

— Ai încredere, Grace, îi spuse Catherine, strângându-i mâna.

Apoi copiii îi furară atenţia definitiv şi ea pe-a lor.

Purta o rochie din stofă subţire de bumbac, de un albastru pal şi o bonetă cu flori viu colorate. Aşa cum era îmbrăcată era fermecătoare, şi, dacă nu oferea imaginea clasică a unei bunicuţe, cuceri totuşi inimile micuţelor, dându-le în dar nişte fulare din aceeaşi pânză din care era făcută rochia ei. Ochii lui Saidee se măriră. Chiar şi rezervata, timida Veneţia era în mod evident încântată. Făcu o reverenţă în faţa doamnei, cât de demn putu, iar Terry fu de-a dreptul încântat s-o vadă mulţumită.

Copiii au iubit-o de cum au văzut-o, şi de îndată i-a dus în golf să se joace cu ei. Au stat atunci destul de mult la soare însă n-au păţit nimic; a fost doar puţină plictiseală şi o colorare mai intensă a tenurilor lor delicate. Însă Susannah intrase în panică văzând cât stau copiii la soare şi murmura nemulţumită într-una.

— Sunt sigură că Susannah i-a dat cu unguent toată pielea, zâmbi Catherine, luând mâna Veneţiei în mâna sa înmănuşată în dantelă.

— Vreo veste de la Commodore? întrebă Terry, întrerupând pălăvrăgeala veselă a femeilor..

— Vasul lui mai stă vreo trei zile în afara portului. În scrisoare scria că a suferit o criză puternică de gută şi că încearcă să convingă câţiva ofiţeri de la Marina Regală să-l lase la ţărm să lucreze pentru noi, pentru Confederaţie.

— Lumea toată ştie că Uniunea încearcă să-şi asigure rezistenţa pe mare, dar locul unde vor fi blocadele nu va fi ştiut până la toamnă. Speranţele Confederaţiei în ceea ce priveşte marina sunt puse

în legătură cu vapoarele cu aburi, care vor fi în stare să spargă blocadele în jurul insulelor neutre – Bermude, insulele Bahamas şi insulele Daneze de Vest, îi spuse Terry. Ştiţi cât de atent supraveghează Commodore construirea unui asemenea vas.

Ea aprobă:

— În momentul acesta soldaţii rebeli, aşa cum s-a întâmplat şi pe vasul care ne-a adus înapoi, la Charleston, au fost plătiţi cu diverse mărfuri şi acţiuni ale Guvernului Richmond. Aşa că sunt gata să se înroleze în armata yankee.

— Armată care e în declin de mulţi ani, adăugă Catherine. În orice caz, atacurile noastre fac parte dintr-un plan care se va desfăşura astfel încât să deruteze afacerile companiei maritime de asigurări din Londra. Va creşte preţul cu care-şi procură yankeii diverse mărfuri. Asta va afecta şi comerţul Uniunii, forţând vasele Angliei să navigheze sau să între în port sub nume şi steaguri străine, nu-i aşa, Terry? în trăsură o ţinu pe Saidee în poală.

— Da, doamnă, îi răspunse Terry, neîndrăznind să spună cât de nerăbdător era să ajungă pe mare şi să-şi încerce din nou mâna la cârma unui vas.

Dar mai avea încă de lucru până să ajungă clipa aceea. Mai era o problemă ce se cerea rezolvată. Problema se numea Susannah şi îi dădea de lucru în fiecare noapte.

În săptămâna care a urmat, Catherine şi Susannah au prezentat fetiţele societăţii din Charleston. Au vizitat familiile Brutons, Pinckneys, Pointsetts, Rhetts şi multe altele. Fetele lui Terry erau îmbrăcate în rochiţe croite de Catherine, după moda franţuzească. Părul lor nu mai avea nimic din

austeritatea cu care-l aranja Lapitte, în acele codiţe simple, împletite. Acum era lăsat pe spate, după ultima modă, prins în părţi cu panglici de mătase, lăsându-le libere buclele aurii. Au purtat rochii verzi, albe şi roz cu funde mari de mătase. Baby Saidee purta rochii cu talia înaltă în timp ce Veneţiei îi fuseseră croite unele care să-i pună în evidenţă talia subţire; o făceau să pară că are mai mult de treisprezece ani. Primiseră mănuşi de dantelă, pantofi de satin, pelerine cu flori şi pălării cu panglici, inclusiv umbreluţe.

Catherine, în al cărei cuvânt credeau orbeşte, nu termina niciodată de spus poveşti cu zâne, poveşti despre fiul ei Simeon şi despre Susannah când era fetiţă, poveşti despre dragostea părinţilor ei. Niciodată n-au fost fetiţele Armstrong mai răsfăţate din punct de vedere material şi afectiv mai alintate ca acum.

Susannah şi Terry căzuseră de acord că era exact lucrul de care aveau nevoie pe moment, cel puţin.

Femeile conversau iar locotenentul clarifica probleme de strategie militară, în timp ce liberalii serveau ce mai rămăsese din vinul roşu din pivniţele lui Commodore.

— Îmi voi arde casa până-n temelii şi tot ce-i în ea, înainte ca orice bastard yankeu să pună piciorul înăuntru, se revoltă John Heywood.

— Nu ne-aşteptăm ca lucrurile să evolueze în sensul ăsta, Heywood, îi spuse Terry aristocratului masiv care părea a fi grozav de iritat, deşi s-ar putea ca yankeii să te împuşte chiar aici, în portul Charleston. Ei ştiu că marinarii noştri transportă bumbac la Nassau şi se-ntorc de acolo cu puşti.

— Orice yankeu va pune piciorul în Charleston va fi făcut una cu pământul, veni rândul lui Beverly Blând să blesteme şi să ocărască.

El era pe cale, în urmă cu două-trei săptămâni, să piece în Virginia, îşi aminti Terry.

— Un lucru bun avem domnilor, şi acesta este arborele palmetto. Din el obţinem cele mai bune scânduri pentru fortificaţii. Lemnul lui spongios nu poate fi găurit cu gloanţe, explică Clark Reynolds.

Privirea lui Terry se îndreptă spre geamul dinspre grădină al bibliotecii. O văzu pe Susannah, care, cu părul strâns într-o coadă, arăta ca o fetiţă, jucându-se cu fetiţele şi cu alţi copii care veniseră în vizită; unul din ei, un băieţel de treisprezece ani, îmbrăcat în uniformă de cadet făcea eforturi evidente să-i placă Veneţiei.

Toţi căutau să-şi arate îndemânarea şi isteţimea pentru a câştiga jocul. Lumina soarelui le aprindea feţele care străluceau de fericire. Chipurile lor tinere erau preocupate ţie joc, atenţia le era încordată la maximum. Râsul lor era molipsitor. Susannah îl văzu pe Terry şi-i trimise un sărut.

— Armstrong! îl chemă în lumea afacerilor Dundee Laing cu o voce guturală.

Acestui individ cocoşat, pe vremuri celebru orator, îi plăcea să-şi audă vocea.

— Numai pentru asemenea momente, pentru asemenea privelişti minunate şi tot merită să apărăm felul nostru de viață, al sudiştilor. Dragostea noastră de libertate este acum încolţită şi atacată de vânturile tiraniei care bat din Nord.

— Adevărat, domnule Laing, aprobă Terry.

— Aici am avut o tradiţie, aceea de a ne guverna singuri, asta încă din timpurile când America era o

mare colonie. Ai dracului oameni; încă din 1827 John Calhoun, Langdon Cheeves, David Williams, William Lowndes s-au alăturat lui Henry Clay din Kentucky să discute despre secesiune. Dar unde-i fiul lui Commodore Butier? … Aş fuma o ţigară.

— Ne-a plăcut să ne ştim liberi chiar de la început, de la 1663, când Regele Charles a dat pământul Carolinei la opt dintre lorzii apropiaţi lui. Câţiva ani mai târziu, Doctorul Henry Woodward a venit dintr-o localitate a Angliei şi a devenit unul din fondatorii oraşului Charles. A fost unul din cei care au luptat ca libertatea religioasă să fie un drept scris în cartea de legi a ţinutului. Au fost disensiuni puternice în legătură cu această problemă. Dar până la urmă au fost tolerate toate religiile, inclusiv cele ale altor colonii – baptişti, hughenoţi francezi, chiar catolici şi câţiva evrei care-au ajutat din punct de vedere financiar ca acest – stat minunat să prospere.

— Aşa e, spuse Laing, morfolind în dinţi capătul ţigării. Pelerinul Francis Asbury a venit aici în jurul anului 1730 şi a spus că Charlestonul e locul Satanei, al dezmăţului şi al nebunilor. Fapt pentru care am ajuns bogaţi şi avem sclavi.

— În 1776 Charlestonul a fost unul din pământurile cele mai prospere ale lumii, îl cită Terry pe Matthew Williams.

— Umple-mi paharul, fiule, şi am să-ţi spun mai multe. Să nu ne zgârcim când e vorba de un whiskey aşa de bun.

Williams zâmbi, ridicând paharul spre geam aşa încât lichidul să-şi arate transparenţa şi culoarea superbă.

— Deci, unde rămăsesem?

— Vorbeaţi despre prosperitatea din Sudul Carolinei când… îi aminti Terry.

— Oh, da. Vezi, viaţa cea mai civilizată din America, aici o întâlneşti. Cei din Carolina, băiete, duceau viaţa gentlemanilor din Anglia, în timp ce indienii încă rătăceau prin vestul ţinutului ăstuia. Atunci, ca şi acum, aveam proprietăţile şi casele noastre în Charles Town cu mobile scumpe şi bineînţeles, grădini construite după model englezesc. Aveam profesori aduşi din Anglia pentru copiii noştri: Chiar şi câteva din fetele noastre au fost trimise în străinătate să studieze. Am luptat atâta vreme împotriva nebunului Rege George ca să ne câştigăm libertatea, noi şi alte colonii, încât n-o să renunţăm tocmai acum la ea, naiba să-i ia de ticăloşi.

— Aţi avut o lungă tradiţie în ce priveşte apărarea, domnule, fu de acord Terry, dar acum trebuie să discutăm din punct de vedere practic această problemă. Sunt mai mulţi voluntari aici, în Charleston decât putem înrola. Toţi ar trebui avuţi în vedere de Guvernul Confederaţiei şi echipaţi. Dar asta cere timp şi bani.

— Doamnele sunt ocupate cu făcutul uniformelor, chiar al gloanţelor. Câţiva indivizi cu iniţiativă strâng bani din orice. Sunt chiar trupe de teatru care donează bani. Avem pâine să hrănim populaţia, aur în visterii, bumbac în depozite şi sânge care e gata să fie pus pe altarul cauzei noastre. Vom învinge.

Terry îi asculta pe aceşti vorbitori înflăcăraţi doar pentru că voia să se arate politicos. Mai auzise fraze bombastice şi înainte. Era totuşi mai interesant de ascultat ce spuneau experţii militari,

cei din West Point sau chiar cadeţii de la şcolile militare. Aşa că seara, târziu, când veni vremea cinei, se alătură, împreună cu Susannah, Generalului Beauregard şi prietenilor lui.

— Locotenente, se spune că yankeii pregătesc o flotă de vase pescăreşti care se vor îndrepta curând către New Bedford în Massachusetts. Vasele sunt încărcate cu bucăţi de rocă aduse de la carierele de piatră din Noua Anglie. Dacă vor fi vărsate în portul Charleston, vor bloca intrarea portului.

Lordul Logan era un individ mic, blond, cu ochi albaştri, cu o privire mândră, înfăţişare care-i amintea lui Susannah de un pui de buldog pregătit să atace. Se uită de-a lungul mesei şi văzu culorile pastelate ale hainelor musafirilor, cenuşiul uniformelor soldaţilor alternând cu strălucitoarele culori ale rochiilor. Privirea îi aluneca în acest joc superb de culori, trecând de la strălucirea butonilor de aramă şi a epoleţilor, la culoarea vinului rubiniu adus din Irlanda, la strălucirea ireală a paharelor de cristal şi-a luminii blânde care-o împrăştiau lumânările din sfeşnicele de argint, lumini care scoteau în evidenţă mulţumirea şi încrederea celor prezenţi.

— Deci, plănuiesc într-adevăr o blocadă? întrebă Susannah. Asta nu-i cinstit. E un act de laşitate, să duci un război implicând civili, femei şi copii. Mai doriţi vin roşu? Mai toarnă vin, Ralph pentru domnul Stuart, îi spuse servitorului îmbrăcat în frac.

— Avem faruri uriaşe în Drummond, de unde se trimit semnale luminoase puternice, aşa încât fortificaţiile noastre sunt bine luminate şi vom fi

preveniţi uşor în cazul unui atac. Avem şi *focul grecesc* care a dat rezultate bune încă de pe vremea Bizanţului. E un explozibil care ia foc şi-n condiţii de umezeală. Am putea distruge în felul ăsta monstruoasele tunuri ale yankeilor. Informatorii noştri ne-au spus că un mare tun va fi montat la o distanţă mică de Carolina. Acesta, numit şi *îngerul mlaştinii,* este capabil să tragă o încărcătură de două sute de pfunzi de la o distanţă de cinci mile şi să bombardeze Charlestonul.

— Să bombardeze Charlestonul? Oraşul nostru frumos? Catherine părea profund întristată şi ofensată personal. Vreţi să spuneţi, domnilor, că nenorociţii aceia de yankei nu vor să ducă o luptă cinstită?

Doctorul Julien Ravenel îşi drese glasul şi o tăcere respectabilă se lăsă printre cei doisprezece meseni care luau cina. Valetul şi servitoarea se opriră la mijlocul mişcării pe care o făceau, unul ţinând pentru câteva clipe farfuria în aer. Celălalt lăsând un pahar pe jumătate umplut.

— Doamnă, spuse Ravenel, aş putea distruge arma aceea monstruoasă cu propria mea invenţie, cu un vas care s-ar putea apropia de tocul respectiv şi-ar trece practic nevăzut, îi spuse Catherinei care zâmbi neîncrezătoare. Când îl vei vedea, locotenente Armstrong, pe Preşedinte la Richmond, spune-i că dispozitivul meu e gata construit. E o barcă domnilor, foarte puţin înaltă. Se poate strecura pe lângă vasele Uniunii, de unde va fi încărcată cu praf de puşcă, atât cât îţi trebuie pentru *bomba torpedo* — aşa numim noi acest proiectil. Acest torpedo va fi lăsat lângă vasele de război ale yankeilor.

— Aţi auzit de barca *peşte* doctore, Ravenel? îl întrebă Terry, în timp ce domnii se retrăgeau în bibliotecă, iar doamnele se îndreptau către camera de zi.

— E o barcă numită *David* după numele personajului biblic, pentru că e mică, dar puternică. Robert Fulton a încercat deja să construiască o asemenea barcă, ce ar putea pluti sub apă, dar n-a prea reuşit, spuse tendenţios Ravenel.

Terry aprobă, trăgând adânc în piept fumul ursi ţigări, aşa cum făceau de altfel aproape toţi ofiţerii prezenţi.

— Un submarin a fost construit. Într-adevăr, la Mobile Bay. Am reuşit să arunc o privire când eram în drum spre Texas. Sunt acolo douăzeci de picioare de fier galvanizat în formă de ţigară, cu un propusor şi-o manivelă care e acţionată de echipajul dinăuntru, şapte oameni. Poate să se scufunde complet şi să lase bomba sub vasul inamicului.

— Al naibii de bine ne va prinde la Moble. Dar acum. Invenţia doctorului Ravenel va fi ia momentul potrivit gata să…

— *Hunley e*ste în prezent numele submarinului, îl întrerupse Terry pe Maiorul Arlesby, un bărbos cu ochelari, care luase parte la războiul din Mexic. Trebuie să fie adus aici cu trenul, unde avem realmente nevoie de o asemenea armă, de îndată ce va li gata.

Susannah, veselă şi antrenantă, dar ş foarte atentă lă ce se vorbise în timpul cinei, intră în bibliotecă cu o tavă cu ceşti de cafea, scuzându-se că a ascultat fără să vrea discuţia bărbaţilor. Mai târziu putu să scrie în cărticica mică, tot ce auzise,

aşi cum o instruise Terry. Notase totul cu grijă, nelăsând să-i scape niciun amănunt. Alcătuise, de asemenea, planurile strategice ale Confederaţiei de pe Coasta Texasului şi a Floridei de Nord până la Port Royal şi Charleston. Ce nu reuşise să audă ea, îi dicta Terry mai târziu, înainte de culcare.

Privind-o concentrată, scriind cu atenţie şi eleganţă, văzând cum îi alunecă vârful stiloului pe hârtia netedă, uitându-se la ea în lumina blândă a lămpii, se simţi din nou vrăjit. Pârul roşu îi cădea desfăcut, ps spate, obrajii îi erau îmbujoraţi iar rochia, mulată strâns pe formele-i voluptoase, lăsa să se vadă sfârcurile sinilor întăriţi cum împungeau pânza subţire. Picioarele erau dezgolite până la genunchi, ivindu-se ispititor prin despicătura rochiei. Toate acestea la un loc îl determinară să-şi încheie treburile cât putu de repede.

Susannah închidea întotdeauna cartea cu o mişcare bruscă, ridicând ochii spre el cu o privire blândă şi tandră, schiţând un zâmbet timid care-l anunţa că sosise momentul. O aştepta să vină spre el, numai pentru că felul ei de a păşi era atât de… perfect. Rochia îi cădea de pe umerii netezi ca mătasea, lăsându-i dintr-o dată sânii dezgoliţi. Linia ameţitoare a taliei şi a şoldurilor, felul în care se apropia de el, nu puteau fi descrise decât ca fiind scandaloase.

Câteodată o dezbrăca sub privirile ei, întâlnind-o la jumătatea distanţei, făcând-o să devină parte din el, pătrunzând-o adânc înainte chiar de a ajunge în pat. Alteori o aştepta pe ea să parcurgă întreg drumul până la el. Atunci, întins în pat cu faţa în sus, o lăsa să-i exploreze corpul, să-l atingă, să-şi satisfacă curiozitatea, fiind sigur că dorinţa e

ascunsă în ea tot atât de mult ca şi în el. Mâinile, buzele şi limba ei făceau adevărate minuni, îl aduceau în pragul nebuniei.

Şi apoi, când o lua în braţe, Susannah gemea încetişor, corpul ei acceptându-l pe-al lui fără rezerve, lăsându-l să între adânc, prelungindu-i plăcerea la nesfârşit.

Cum ar fi putut s-o părăsească? se întreba Terry în fiecare dimineaţă.

— Mărită-te cu mine, acum, o ruga pe Susannah în fiecare zi. Putem să ne strecurăm încet până la prohia domnului Suteliffe şi să ne legăm vieţile în ochii oamenilor şi ai lui Dumnezeu.

— Poftim? şi să gândească bunul domn Suteliffe c-am fost o femeie vicleană şi că am stat cu tine în tot acest timp, nemăritată? protesta ea fără prea mare convingere.

— Vreau să-ţi dau un statut social, Susannah.

Lasă-mă să-ţi întorc dragostea în felul acesta. M-ai eliberat de trecut şi-ai făcut din mire un alt om, mai bun. Nu vreau să te pierd... să te părăsesc... până când nu voi şti că eşti a mea pentru totdeauna, în întregime. Asta înseamnă căsătorie. Cu mine. Îi argumenta Terry.

— Spune-mi, dacă nu vreau să mă părăseşti, acum, cât nu suntem căsătoriţi, de ce m-aş mărita, riscând să ajung în situaţia de a rămâne singură, îl întreba uşor necăjită. Când toate acestea se vor termina, Terry, războiul, spionajul nostru... atunci, dacă ne vom mai simţi la fel...

Cu o mişcare rapidă a braţului, Terry o aducea în braţele sale. Ea îi căuta grăbită şi flămândă buzele.

Părăsiră Charlestonul în dimineaţa următoare,

epuizaţi dar mulţumiţi de nopţile lor.

Despărţirea de Catherine fu dureroasă.

— Dacă voi doi trebuie să plecaţi spre Richmond, cel puţin lăsaţi copiii cu mine, îi imploră. Vor sta în siguranţă şi linişte aici, viaţa e bună şi eu sunt o fire optimistă. Fetele s-au obişnuit cu mine, iar Grace ar putea…

— Toate trei vin cu noi, mamă, spuse Susannah.

Terry o lăsă pe ea să vorbească.

— Grace! Pentru numele lui Dumnezeu, fata mea! Eşti chiar atât de neajutorată? Nu poţi să stai fără coafeză câteva zile? N-ar trebui să-ţi spun asta, dar am şi eu nevoie de ea, râse Catherine, încercând să-şi alunge tristeţea glumind. N-ar fi vrut să se despartă de toate dintr-odată.

— Mamă, trebuie să-ţi spun câteva noutăţi, îi spuse cu o voce serioasă.

Era îmbrăcată pentru această călătorie cu o rochie neagră. La gât purta un şal alb şi o bonetă tot albă, haine care-o făceau să arate uimitor de frumoasă, dar nu ascundeau agitaţia care pusese stăpânire pe ea.

— Ascultă, mamă! Louly va avea un copil, îi spuse vestea dintr-o răsuflare.

— Mâna aceea de fetiţă?! Copilaşul acela neştiutor? Oh! … Sunt uluită!

Ochii Catherinei se deschiseră mari şi îşi pocnise palmele.

— Nu poate fi adevărat! Vai, atât de credincioasă! Oh, astea sunt timpurile. Toate sunt altfel de cum au fost. Dar pot să spun c-o înţeleg pe sărmana doamnă Mecord!

— Doamna Mecord cântă de bucurie, mamă.

Louly sa măritat cu un bărbat frumos care acum e plecat în război.

Catherine îşi împreună, mâinile din nou, atât fu de surprinsă la aflarea veştii. Îl privi printre gene pe Terry, se plimbă agitată câteva minute şi apoi îl trase de mână în camera ei..

— Eu. Cel puţin Simeon este la adăpost de această femeie imorală, deşi, niciodată n-am crezut că Louly Mecord îl va lăsa pe fiul meu pentru oricine altcineva. A fost chinuit bietul băiat, dar acum, totul s-a terminat. Totul a fost spre binele lui. Acum, spuneţi-mi imediat, cine a luat-o de nevastă pe micuţa Louly, cine-i tatăl copilului?

— E fiul tău, Simeon, Catherine! îi răspunse Terry, în locul lui Susannah, care nu putuse comunica ştirea.

Catherine intră în panică.

— Oh, ce grozăvie. Vreau să spun, Louly şi… cine? îmi pare rău, Terry. Ce-ai spus?

— Sunt căsătoriţi, Simeon şi Louly! Mamă, Simeon

Dragoste şi glorie e matur acum, la tel şi Louly..

— Fiul meu şi… Louly? Căsătoriţi?

Catherine se aşează.

— Bineînţeles că aşa este, spuse calmându-se, încercând să-şi controleze reacţiile şi să se liniştească.

Era o femeie admirabilă, se minună Terry, care se adapta cu uşurinţă situaţiilor neprevăzute.

— Copiii cresc şi-şi urmează drumul în viaţă, Susannah, îi spuse Catherine. Ştiu asta. Ei nu cunosc decât voinţa inimii, dar n-ar trebui să facă din asta un secret. – Nu faţă de noi. Oh, draga mea, presupun că Louly numi va mai vorbi

niciodată după felul cum am tratat-o.

— Mamă... îi spuse Susannah, ascultă-ne câteva clipe...

— Susannah? Ştii ceva? De fapt sunt bucuroasă. Am nevoie de Louly şi copilul ei. Fiul meu este plecat, iar tu pleci cu fetele şi cu Terry. Sudul, întreg universul meu, s-ar putea să se prăbuşească. Ştiu, indiferent ce se va-ntâmpla, că vieţile voastre nu vor mai fi cele dinainte. Tatăl tău şi cu mine aveam nevoie de voi doi, dar, mai mult decât oricine, în clipa asta, îmi doresc copilul lui Louly şi al lui Simeon, numai el ne va ajuta să mai credem că vom avea un viitor.

— Mamă, Louly este aici! Louly este aici, acum, şi vrea să te vadă. Plec. Trebuie! Îţi las două scrisori. Una pe care s-o deschizi la exact trei săptămâni după plecarea mea. Pe cealaltă o deschizi doar dacă... mi se întâmplă ceva. Mă auzi, mamă?

— Da, bineînţeles, draga mea, Susannah, spuse Catherine absentă, punând scrisorile într-unul din buzunarele rochiei.

— Am fost atât de rece cu Louly şi... atât de oarbă. Atât de limitată încât m-am gândit numai la poziţia socială şi...

— Mamă vom fi împreună din nou, dacă asta-i voia lui Dumnezeu. Să ţii minte asta, orice s-ar întâmplă!

Susannah se întoarse şi fugi. Terry o îmbrăţişa îndelung pe Catherine în timp ce Louly păşi tăcută în cameră.

— Ai grijă de ea, Louly, şi de tine, spuse Terry tinerei femei, urmând-o apoi pe Susannah.

Următoarele vesti pe care le-au primit de la

Catherine Butler au fost prin avocatul familiei, care spunea că Susannah era dezmoştenită, renegată şi i se interzicea, sub blestemul părintesc, să mai calce vreodată pragul casei.

Capitolul 21

Dintr-o dată nimic nu-i mai fu clar lui Grace, şi, încă şi mai grav, nu era nimeni să-i explice ce se întâmplă. Locotenentul — dacă era aşa ceva, pentru că avea serioase îndoieli în privinţa asta – dispăru, iar sofia lui, Susannah, care nici ea nu părea a avea această calitate (iarăşi un motiv de suspiciune) era într-o închisoare yankee. Se părea că Terry şi sofia lui erau nişte impostori, în ce priveşte rolul pe care-l afişau în faţa lumii. Terry nu era, probabil un rebel, iar Susannah îi era soţie, pe cât era Grace un om liber.

Lucrurile se desfăşuraseră cu repeziciune, într-atât încât omul acela îngrozitor Pinkerton, cum îl numea Grace pe detectiv păru picat ca din cer în pragul uşii lor. O luase pe Susannah, iar Grace împreună cu cei patru copii – doi ai Susannah şi doi ai ei – stăteau ore întregi de veghe. Erau trişti, obosiţi şi flămânzi, când Pinkerton sosi într-un final, aducând veşti de la închisoarea Vechiului Capitoliu spunând c-o vor putea vedea pe Susannah în curând şi că putea să-i ducă pe micuţi acasă.

— Nu plecăm de-aici până n-o vedem cu ochii noştri, spuse Grace omiţând intenţionat cuvântul *domnule* care era aşteptat de interlocutor. Faptul că-l displăcea pe individ era evident.

Pinkerton îşi strânse buzele cu ciudă, se uită peste umăr către închisoare şi apoi îi făcu semn lui

Grace să-l urmeze.

— Poţi să ai grijă de drăcuşorii ăştia de fetiţe? Sunt în stare să provoace o mică revoltă aici, dacă sunt scăpate de sub control? o întrebă pe Grace privind cu îngrijorare copiii.

— Haide, poartă-te ca o doamnă şi cere-i scuze domnului Pinkerton! Asta dacă vrei s-o vezi pe Susannah.

Grace făcu din ochi micuţei care înţelese despre ce-i vorba şi nu mai scoase un cuvânt.

— Aş vrea să vă avertizez că sunt detectivul Pinkerton şi că în curând voi fi promovat. Deci nu vreau să am necazuri. Acum, după ce vei ajunge înăuntru, nu vei vorbi, nu vei face semne prizonierei — o vei privi doar. Vei vedea că n-a păţit nimic şi vei pleca. E clar?

— Sigur, spuse Grace aprobând înţelegătoare, îndrumând copiii spre intrare, aşa cum face cloşca având grijă de puişori.

— Vedeţi că arată bine şi e îmbrăcată aşa cum o ştiţi? spuse Pinkerton.

Susannah se lăsă în genunchi şi întinse braţele către copii. Le cuprinse apoi pe toate trei şi începură să plângă cu lacrimi fierbinţi.

— Lăsaţi-o pe Susannah a mea să se întoarcă la tata, scânci Baby Saidee şi se îndreptă către detectivul Lemon care-şi scăpă cafeaua pe un vraf de hârtii oficiale.

În timp ce se repezea spre fetiţă, ţipă ca scos din minţi: arestaţi femeia asta… arestaţi-le pe toate… sunt spioni.

În timpul confuziei care se produse, Susannah îi dădu lui Grace două pagini cu scris mărunt.

— Grace, copii, ascultaţi-mă… ascultaţi-mă

repede, le spuse. Noi toţi am fost folosiţi de Locotenentul, Căpitanul sau Maiorul Armstrong, drept acoperire pentru spionajul lui. Acum se află sub observaţie şi el şi apropiaţii lui.

Ticăloşii se află peste tot, afurisiţii de yankei care fură copiii şi sechestrează femeile. Grace, se pare că a spionat pentru Uniune şi nu pentru Confederaţie.

Susannah era agitată şi-n obraji sângele i se aprinse de revoltă. Soldatul care o păzea o aduse din anticameră.

— Aţi auzit ce vă spune? Toţi, inclusiv dumneata, domnişoară Butier, făceaţi parte din planul Armstrongilor. Mergeţi acasă acum, Grace, şi nu vă mai întoarceţi aici. Nu-i faceţi niciun bine domnişoarei Butier, spuse satisfăcut Pinkerton arătând micului grup ieşirea închisorii..

Şi aşa rămase Grace să aibă grijă singură, de cei patru copii, ai lui Susannah şi ai ei – Esther şi Enoch.

Dar lui Grace nu-i păsa. Iubea fetiţele Armstrong, fiindu-i indiferent din ce familie se trăgeau. Văzuse multe familii despărţite, care-şi pierduseră rădăcinile, înţelegea ce greu este să-ţi pierzi mama, sau, copil fiind, să rămâi lipsit dintr-o dată de dragostea familiei. Aceste fetiţe, palide ca fildeşul erau la fel de neajutorate ca şi copiii negri, abandonaţi pe străzi, lăsaţi de mamele lor în voia sorţii. Altă cale în viaţă, în afară de a fi sclav, oricum nu aveau. Aceste sărmane fetiţe erau atât de delicate că n-ar fi putut nici măcar să culeagă bumbac. Grace se hotărî să le iubească tot atât cât pe proprii copii.

— Suntem mai norocoşi decât alţii, Easther, îi

spuse Grace, vorbindu-i copilului în şoaptă pe când se întorceau seara târziu acasă. Când am părăsit Charlestonul cu patru... cinci luni în urmă, la începutul lui mai, primăvara era de-a dreptul minunată, iar Susannah, Terry şi cu mine eram optimişti. Acum, domnişoara Susannah crede că eu şi domnul Terry suntem de aceeaşi parte a baricadei, de partea yankeilor, şi că el a tras-o pe sfoară. Nu ştiu dacă el a minţit-o pe ea sau pe mine sau pe amândouă, dar ştiu un singur lucru — îl iert pentru că a fost singurul care s-a zbătut să-l găsească pe fratele tău, fiul meu fugar, Alexandru.

Grace oftă adânc.

— Aş fi vrut ca Alexandru să fie aici, cu noi. Dar nu este şi nici nu-l pot ajuta în vreun fel. Pur şi simplu, nu poate fi ajutat, Esther.

Terry, folosindu-se de cunoştinţele numeroase pe care le avea peste tot, găsise băiatul, pe Alexandru. Îl adusese în nordul Massachusetts ului cu un tren, unde se afla o companie de negri voluntari. Lor probabil că n-avea să li se permită să ia armele în mână şi să lupte pentru libertate. Dar, cel puţin, datorită lui Terry, băiatul era în siguranţă.

Oriunde fusese Grace în cercurile pe care le frecventa, Terry Armstrong era întâmpinat cu bucurie de persoane serioase şi nu de nişte pierde-vară. Prietenii lui erau în stare să-şi dea şi viaţa pentru el; ar fi avut grijă chiar de Alex, dacă le-ar fi cerut-o. Terry se dovedi modest când Grace îl întrebă cum reuşea să aibă prieteni devotaţi şi în Nord şi în Sud, şi asta, în acelaşi timp.

— Cei care călătoresc mult pe mare au astfel de prieteni, pretutindeni, Grace, îi explică Terry,

vorbind cu un înţeles anume, pe care Grace nu-l prinse.

— Poate este aşa cum spui tu, îi spuse Grace lui Terry. Îţi mulţumesc ţie şi celorlalţi marinari din tot sufletul pentru că l-aţi ajutat pe fiul meu să piece departe de Sudul sclaviei, deşi nu prea ştiu cum aţi făcut-o.

Plecară din Charleston de îndată ce auziseră prima salvă de tun, neoprindu-se nici măcar noaptea, schimbând doar caii, alergând spre Nord şi nu către Richmond, aşa cum îi spuseseră Catherinei. Terry trebuia să încheie nişte afaceri. Fusese capturat un vas yankeu, *Merrimack,* fiind transformat într-un vas de război a cărui destinaţie nu era încă ştiută.

Cu rapiditatea care-l caracteriza, Terry opri trăsura în Great Dismal Swamp..

— Unde stă Ben, negustorul de sclavi, acum, când am nevoie de el? întrebă Grace în bătaie de joc.

— Îl vom întâlni în curând. Ben suferă de rău de mare, aşa că vine pe uscat, adunând oamenii de care am nevoie ca să-mi fac echipajul. Am să-l găsesc pe Alex cu ocazia asta, îi răspunse Terry, dacă se află prin apropiere.. Până atunci, stai în preajma mea.

Şi aşa au şi făcut. S-au uitat de-a lungul drumului, aşteptând sosirea trăsurii.

— Nu te supăra dacă te întreb, dar ce aşteptăm aici, în locul ăsta întunecos, Locotenent Armstrong? îl întrebă Grace cu un glas iritat, ajunsă la capătul răbdării. Vreau să-l găsim pe Alex, nu să stăm degeaba aici şi să aşteptăm.

— Preferi să cauţi singură prin zona asta

mlăştinoasă, Grace? o întrebă..

Şi Grace scutură din cap convinsă.

— Nu!

— Asta-i bun pentru că nici eu n-aş face-o. Nu poţi fi niciodată sigur de ce ţi se întâmplă într-un loc ca Great Dismal.

— Încerci s-o sperii pe Grace? întrebă Susannah, în timp ce Veneţia se lipea strâns de fustele ei.

— Marinarii ca mine devin superstiţioşi în anumite împrejurări. Sunt locuri pe pământul acesta care trebuie evitate; au ceva malefic, insistă Terry. Şi întotdeauna vor fi aşa.

— Unde? vru Grace să ştie.

— Oh... începu ridicându-şi privirea spre coroanele copacilor şi-apoi uitându-se în jos la muşchiul lor ca şi cum ar fi avut nevoie să se gândească dacă le va spune sau nu.

— Ei, de exemplu, un preot druid care cunoştea secretele multor oracole, a descoperit că acesta e un loc ştiut de secole pentru că aici toate vasele se zdrobeau de stânci. Povestea mai spune că aici erau nouă iele îngrozitoare, care aduceau pe insulă furtuni puternice şi proroceau numai lucruri rele în viitor.

— Cine sunt ielele? întrebă Veneţia neîncrezătoare. Sunt ca vrăjitoarele?

Terry se gândi un moment.

— Sunt mai urâte şi mai rele, îi răspunse fetiţei.

Grace nu-şi dăduse seama dacă vorbise serios sau pur şi simplu vorbea ca să se afle în treabă, pentru a le trece mai uşor timpul la toţi.

— Multe lucruri îşi schimbă forma şi se transformă. O creatură devine alta complet diferită. Zeii popoarelor nordice au pus mantii pe

corpurile eroilor şi aşa au putut să zboare. Aceşti şoimi erau de fapt vitejii popoarelor nordice, preschimbaţi acum în păsări. În bătălie se luptaseră cu atâta curaj încât frica i-a paralizat pe duşmani aceştia s-au preschimbat şi ei în lupi…

— Ce s-a întâmplat în locul acesta? vru să ştie unul din copii.

— Nu ştiu ce a fost chiar aici, Veneţia. Dar nu trebuie să-ţi fie frică. Cu mine eşti în siguranţă. Vrei să-ţi povestesc ceva despre Franţa? Am să-ţi spun. Pe marginea unui lac, când este lună plină, copiii de vârstă nu prea mare sunt aduşi acolo şi sunt obligaţi să se dezbrace şi să între în apa rece ca gheaţa. După ce înoată o vreme, băieţii găsesc pe malul lacului nişte piei de lup lăsate acolo de un vrăjitor care arată şi el.

Ca un lup. De îndată ce copiii se îmbracă în pieile animalelor nu mai sunt niciodată fiinţe omeneşti.

— Şi atunci ce sunt? întrebă Susannah în timp ce Saidee i se căţăra în braţe şi-şi ascundea faţa printre dantelele rochiei ei.

— Devin… şi Terry îşi coborî vocea ezitând un pic, pentru ca povestea să aibă un efect şi mai mare, devin sclavii Diavolului, nişte desfrânaţi îngrozitori care cutreieră ţara vrând s-o jefuiască. Câteodată se ascund în locuri dosnice şi pornesc la vânătoare de pisici şi iepuri… cine-ar putea şti ce-i place cel mai mult să mănânce unui asemenea monstru.

Asistenţa îl privea transfigurată, cu excepţia Veneţiei care nu era sigură că vrea să afle urmarea poveştii.

— Beţivanii sunt mâncarea lor preferată, oamenii care se întorc acasă pe şapte cărări, mai ales când

acest lucru se întâmplă în nopţile fără lună sau la primele ore ale dimineţii.

— Şi ce fac lupii, tată? întrebă Saidee cu ochii măriţi, trăgându-şi peste cap cuvertura.

— Păşind uşor, ca să nu fie auziţi, aceşti lupi sar dintr-o dată din tufiş urlând îngrozitor, îl atacă şi-l jefuiesc pe omul respectiv.

— Dar ce vor tată?

— Sânge! strigă Terry şi ascultătorii tresăriră trăgându-se puţin înapoi, când el imită lătratul unui asemenea lup.

Îi trebui apoi ceva timp să liniştească bieţii cai, înainte de a pleca mai departe..

— Şi băieţii aceia — lupi, se mai întorc vreodată acasă, tată? întrebă şoptit Veneţia. Adică nu se pot stăpâni să nu, să gândească altfel şi să nu mai… ce fac? Nu sunt prinşi niciodată?

— Înainte de-a se ivi zorii, aceşti băieţi îşi lasă pieile de animal şi se cufundă în aceeaşi apă, sperând că vor reveni la înfăţişarea lor dintâi. Şi, câteodată se întâmplă ca un vânător curajos să împuşte pe câte unul din ei. A doua zi, când victimele sunt găsite, ţăranii caută din casă în casă să găsească un băiat cu umărul, piciorul sau chiar faţa rănită, chiar dacă vânătorul spusese că împuşcase un lup. Şi dacă găsesc vreun băiat rănit…

Terry făcu o pauză.

— Ar putea fi un asemenea lup şi o fetiţă? întrebă Saidee.

Veneţia voia să afle altceva:

— Ce se-ntâmplă cu băiatul pe care-l găsesc?

Toţi erau prinşi de povestea cu demoni a lui Terry, aşteptând încordaţi răspunsurile, care nu

mai veniră niciodată.

În acel moment tensionat, Susannah scoase un ţipăt iar Grace fu pe punctul de-a leşina. Văzură ceva ca un demon, sau, mă rog, ceva asemănător cu ceea ce mintea lor îşi imagina în clipele acelea.

Un negru bătrân, bătrân, cu părui alb şi o barbă lungă, trecu pe lângă trăsură ca şi cum ar fi apărut din cer şi-ar fi dispărut. Era înfăşurat într-o pătură zdrenţuită, purtând o pereche de pantaloni găuriţi şi o pereche de papuci rupţi. Avea în braţe o puşcă, pe care-o purta ca pe un copil.

Capitolul 22

— Osman! îi spuse Terry cu un zâmbet larg, coborând din trăsură.

Bătrânul luă mâna lui Terry în mâinile lui şi-o strânse cu putere, uitându-se lung în ochii lui. S-au îmbrăţişat bărbăteşte.

— Hai să-mi cunoşti familia, Osman, îi spuse Terry.

Omul schiţă un zâmbet care lăsă să i se vadă gura fără dinţi, apoi aruncă o privire furişă către ocupanţii trăsurii, după care cei doi dispărură printre arbuşti.

Susannah, ţinând un pistol în mână rămase încremenită, la fel şi Grace şi fetiţele, ştiind că ar fi periculoasă orice mişcare sau zgomot pe care l-ar fi făcut. Aşteptară cam o oră, după care Terry se întoarse nu cu prietenul său, Osman, ci cu Alexandru.

Băiatul petrecuse doi ari în Insula Culipepper, o tabără unde sclavii făceau ţigle pentru stăpânii lor, plătindu-şi în felul acesta mâncarea.

— Mamă... îi spuse Alex lui Grace, prea ruşinat ca să mai arunce o privire şi altcuiva. Am întâlnit un om care stă aici, în Dismal, de peste douăzeci de ani. Bea whiskey cu găleata, dar n-a văzut în tot acest timp chipul vreunei femei.

— Şi de ce stai în locul ăsta? întreba Veneţia cu glasul şoptit...

Şi Grace răspunse în locul fiului ei care amuţise.

— Fiul meu este proprietatea familiei Butier şi-l urmăresc ca pe un fugar, deşi tatăl lui, nu-i vorba de Marcus, e un om liber, alb.

Ea şi Susannah schimbară priviri rapide.

— Şi acum, explică Terry, sesizând că mai rămăsese ceva de spus, trebuie să-l ducem pe Alexandru în secret spre Nord, să-l ascundem bine, până vom trece râul Potomac prin Maryland. Nu e departe.

Când ajunseră lângă râu, dispăru într-o colibă mică şi, când apăru din nou, Locotenentul Armstrong, era îmbrăcat într-o altă uniformă. În locul celei cenuşii purta acum una albastră. Schimbarea aceasta nu avea să fie ultima. Era îmbrăcat în Căpitan al Marinei Uniunii.

— Trebuie să fim precauţi, explică Terry. Nu sunt decât puţini simpatizanţi ai Confederaţiei în statul acesta, dar cred că e la fel şi în New York şi chiar şi în capitală, la Washington.

— Dumnezeu nu m-ar fi făcut pentru nimic în lume profesoară într-un pension, spuse ironic Daisy Ballard, nu când bărbaţi ca el sunt lăsaţi pradă privirilor noastre.

Se referea la Terry Armstrong, bineînţeles.

Susannah observă că Terry schiţează un zâmbet în colţul gurii.

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă, spuse Terry nestăpânindu-și o grimasă a feţei, când Susannah îi prezentase unul altuia.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, inclusiv faptul că aţi avut o mare influenţă asupra gândirii soţiei mele.

— Susannah a fost una din cele mai bune eleve ale mele. Avea o înclinaţie naturală pentru latină. Şi pentru politică, mai spuse Daisy, făcând din ochi. Dacă nu ţi-ai realizat ambiţiile politice pe care le aveai mai de mult, spune-mi măcar cum mai stai cu latina. Tu, căpitane, ai studiat latina? Ţi-ar place s-o faci?.

— Gelozia este boala sufletului, spuse Susannah râzând. Tu mi-ai spus asta, Daisy, deci nu face ochi dulci nici unui bărbat. Dacă ţi-ai scoate nasul din paginile cărţilor, ai putea să-ţi găseşti un iubit.

Cele două femei râseră şi se îmbrăţişară călduros. Terry, grăbind plecarea tuturor îşi luă rămas bun de îndată ce copiii lui Grace fură pregătiţi pentru plecarea în Nord.

Daisy Ballard se lăsă în genunchi şi-o îmbrăţişa mai întâi pe Esther şi apoi pe Enoch şi le dărui apoi o biblie şi o copie a Primului Abecedar din Noua Anglie.

— Inima şi cartea trebuie să stea veşnic nedespărţite, cită din abecedar. Oh, Gracey! spuse către mama lor. O să-mi fie tare dor de ei! O să veniţi să mă vedeţi?

Şi cu cât se îndepărtau, domnişoara Ballar continua să strige în urma lor.

— Sau… aş putea să vin eu în Nord şi să vă fac o surpriză la toţi.

— E o doamnă foarte drăguţă, aşa blondă,

mititică, cu ochi căprui şi năsucul acela cârn, mic, comentă Veneţia.

Grace, ţinându-şi strâns copii lângă ea, fu de acord.

— Nu pot să-nţeleg de ce nu s-a ataşat niciun bărbat de ea..

— Daisy vorbeşte tot timpul în zeflemea, dar, de fapt, vede în căsătorie o formă de sclavie.

— Nu sunt de acord cu părerea domnişoarei Daisy despre căsătorie şi sclavie. Acum am cei trei copii cu mine, mulţumită ei şi căpitanului, nu-i aşa?

Terry preocupat, aprobă.

— Şi-acum ne-ndreptăm cu toţii spre nord, să ne câştigăm libertatea.

— Unde te gândeşti să te stabileşti, Grace? întrebă Susannah, aproape plângând, devenind brusc sentimentală la vederea lui Grace şi-a copiilor.

— Mai întâi, vom merge spre Ontario, aşa cum voia Marcus, unde vom încerca să-i găsim, dar după... Eu am o bucată mică de pământ şi-o căsuţă, în Cincinnati. Ce mi-ar trebui mai mult? Am şi un copac care a crescut pe locul acela mic, binecuvântat de Dumnezeu.

— Poate o să ne meargă bine în Canada sau Cincinnati, nu Esther? îi spuse Grace copilului adormit, cu vocea ei cântată.

O puse apoi pe fetiţă în pat şi o acoperi cu o pătură de culoare deschisă.

— Nu ştiu unde se află acum fiul meu Alexandru şi nici ce face, dar simt că ne-am apropiat destul de mult de locul unde-i vom putea vedea, şi-i vom putea atinge pe amândoi. Mi-e cumplit de dor de ei. Dar, mai ştiu că azi vom ajunge în locul nostru

din Ohio şi vom putea spera din nou..

— Am fost denunţat ca spion şi în Nord şi în Sud, de chiar draga mea soţie – care acum, sunt sigur, că se bucură că nu-i nevastă-mea, i se adresă lui Grace, cu o voce pe care aceasta n-o mai auzise înainte. Am cerut-o de nevastă de nenumărate ori, şi tot de-atâtea ori m-a refuzat, din fericire pentru mine. Ai reuşit s-o vezi la închisoare, Grace? E... bine? A spus... ceva... despre... mine?

— Nu mi-a putut vorbi prea mult, nici despre tine, nici despre altcineva, dar mi-a spus că yankeii sunt nişte ticăloşi mincinoşi care nu dau doi bani pe dragoste şi că tu ai putea fi una din cele mai reuşite figuri de soiul ăsta. Dar cred că se petrece ceva, nu tocmai... curat. Simt că s-au strecurat nişte neînţelegeri între voi doi... Grace îl privea pe Terry ironic.

— Mi-am dat seama la foarte scurt timp după ce-a strigat în faţa tuturor că e o spioană rebelă, că era de fapt doar o problemă de timp faptul că mă va trăda. Şi, totuşi, am sperat că m-am înşelat şi... am aşteptat.

— Ai aşteptat... ce? Ochii lui Grace se îngustară mânioşi. Tu ai trădat-o şi ai făcut să fie arestată?!

— Singura greşeală pe care am făcut-o a fost să încerc să colaborez cu o femeie, una foarte-frumoasă, şi să mă îndrăgostesc de ea, spuse Terry, cu umbra unui zâmbet pe chip. N-am să mai fac greşeala asta niciodată, Grace.

— N-ai să mai iubeşti sau n-ai să mai ai încredere în vreo femeie?

— Amândouă! Adică niciuna, nici alta! Oh, la naiba! Nici nu ma: ştiu să vorbesc.

Îşi izbi pumnul stâng în mâna dreaptă şi culoarea

ochilor se întunecă tot mai mult.

— Şi ea te-a iubit nebuneşte. Nu lipsa dragostei e rădăcina problemelor voastre. Unul dintre voi a interpretat greşit ceva, chiar de la început. Singurul care ar putea arunca lumină în povestea asta e Wigfall, cu care a avut o discuţie lungă şi serioasă în grădină. Dar bineînţeles că el e acum departe, la Washington.

— N-am nimic de aflat de la el. Acum mă duc să stau un minut sau două cu fetiţele. Nu ştiu când am să le mai văd, pe ele sau pe tine.

Grace ascultă paşii grei ai lui Terry îndreptându-se spre camera lor.

— Vizitându-l împreună cu fetiţele era mulţumită că nu i-a, spus exact cuvintele pe care le rostise Susannah în închisoarea Vechiului Capitoliu:

— Terry Armstrong este un afurisit de yankeu! A trebuit să-l întâlnesc pe omul acesta şi să-l ajut în. Afacerile lui satanice, asta numai pentru că diavolul avea grijă de el! izbucnise Susannah când Grace îi adusese tava cu micul dejun.

— Dacă-i aşa, îi răspunse Grace, orice prieten al diavolului va fi şi prietenul meu. Terry mi-a făcut tot binele de pe lume.

— N-a fost niciodată nicio fărâmă de dragoste măcar între mine şi Terry; am împărţit în doi doar dorinţele trupului, insistă Susannah.

Grace îşi ridică ochii în tavan exasperată.

— Fii sinceră, cel puţin cu tine dacă nu vrei să fii sinceră faţă de mine. Eşti o femeie superbă care ar fi trecut prin foc şi sabie pentru omul acesta. L-ai fi urmat pe Terry Armstrong noapte şi zi, te-ai fi dus până în iad după el şi încă mai eşti în stare de asemenea lucruri, îndrăgostită cum eşti. Asta cred

eu, dar, după tot ce s-a întâmplat e greu să mai fii sigur de ceva în lumea asta, şi cel mai puţin dacă ai putea fi sigură de dragostea cuiva.

— Acum, că sunt prizonieră, nu va mai da doi bani pe mine! Grace... ar trebui să fii la New York acum, în loc să-mi dai sfaturi, suspina Susannah în timp ce Grace ducea tava.

Oraşul New York era plin de simpatizanţi ai Confederaţiei care-l urau pe domnul Lincoln. Chiar şi primarul, un individ pe nume Wood era unul dintr-aceştia, observă Grace. Alţii însă, considerau războiul drept o afacere ruşinoasă pentru întreaga naţiune şi în consecinţă, înfiinţaseră centre de recrutare prin tot oraşul. Grace ar fi vrut să vadă mai mult, ar fi vrut să ştie unde locuiesc negrii liberi, dar se gândi că va avea timp altă data să facă asta. Se decise să nu rămână aici, ci să o sprijine pe Susannah la bine şi la râu. Susannah şi Terry încă îşi supravegheau mişcările, străduindu-se fiecare să ajungă la Washington.

Imediat după aceea, în singura *zi* pe care-o petrecuse în New York, în timp ce Susannah şi Terry — cunoscut acum drept Maiorul Armstrong din Armata Uniunii — erau în apropierea portului, Grace luă copiii şi-i duse la una din casele domnului Barnum.

În drumul lor, au văzut în geamul unui magazin o fotografie a preşedintelui, de data asta neavând barbă, înfăţişarea lui fusese mult îmbunătăţită de retuşurile fotografului. Putuse să se convingă de asta când au stat toţi în Washington pentru o săptămână.

Într-o zi toridă de iulie, în atmosfera tensionată a primei bătălii adevărate, în locul numit Manassas, îl

văzu pe domnul Lincoln grăbindu-se spre reşedinţa lui, prin mulţimea care mişuna pe stradă. Purta un costum cenuşiu şi nu unul negru, ca de obicei. În mâna osoasă avea o grămadă de hârtii, probabil corespondenţă. Cu cealaltă îşi ştergea fruntea transpirată cu o batistă roşie. În mintea lui Grace, chipul preşedintelui se confunda cu imaginea unui bâtlan care pândeşte peştii din râu.

— Susannah mi-a spus odată ce crede despre dragoste, spuse Terry cuprins de durere, în timp ce se întorcea de la bucătărie.

Grace îi turnă nişte whiskey. Terry se trânti într-un scaun.

— În mintea ei, dragostea e pusă la cale de nişte forţe divine. Are loc o întrunire a zeilor, iar aceştia. Pun la cale care bărbaţi trebuie să întâlnească anumite femei. Dacă dragostea vine în grabă şi aceşti zei sunt mai noi în meserie, perechile pe care le fac zeii aceştia sunt reuşite iar cuplurile vor fi stabile. Dacă, însă, sunt obosiţi şi nu le mai pasă atât de mult de munca lor, spune Susannah, necazurile vir şi-i încearcă pe cei doi la nesfârşit şi nu mai reuşesc să fie împreună nici aici pe pământ, nici în cer, cum e cazul ei şi-al meu acum.

Îşi ţinu capul în mâini.

— Priveşte aici, îi şopti Grace. Mi-a strecurat hârtia asta în mână în închisoare. Trebuie s-o citeşti, spuse Grace, ridicând deznădăjduită din umeri.

Terry luă cu grijă hârtia din mâinile ei. Mergând la lumina lămpii, se strădui să descifreze cuvintele, ochii mişcându-i-se rapid spre josul paginii.

— La naiba! Ascultă ce scrie: *Scriu rândurile acestea cu speranţa că mai târziu acest mic*

document va fi citit cu atenţie, printre rânduri. Cel care-l va citi îşi va da seama că am încercat să fac ceva pentru tara mea. Iar dacă nu se va întâmplă aşa? Cel puţin aceste *câteva rânduri vor fi mărturie a nechibzuinţei unei femei care, îndrăgostită fiind, a acţionat nebuneşte.*

Terry citise paginile cu voce tare înainte de a le mototoli şi de-a le arunca într-un colţ.

— Am jurnalul ei, Grace, cel adevărat. Cu ce scrie pe aceste foi aş putea s-o ajut să scape din mâinile lui Pinkerton. Îmi pare rău că am gândit aşa în privinţa ei.

— Înainte de încurcătura asta, cu doar câteva săptămâni în urmă, îşi aminti Grace, voi doi nu stăteaţi despărţiţi nicio clipă. Eraţi împreună şi pe timpul zilei şi pe timpul nopţii, vreme în care Susannah făcea desene şi scria. Făcuse schiţa bărcii construită în secret de rebeli la Norfolk şi a aceleia care urma să fie construită în secret de yankei în portul New Yorkului. Era atentă la fiecare detaliu. Terry Armstrong, ce ai de gând să faci cu păcătosul acela de jurnal?

Capitolul 23

Petrecerea Armstrongilor avu loc în Washington pe 16 iulie, într-o casă. C.are fusese propusă a fi chiar reşedinţa Preşedintelui, situată pe eleganta stradă Lafayette. Susannah găsi că noua ei casă era încântătoare. Avea o mică bibliotecă şi covoare de Axminster în cele mai multe camere, covoare care, deşi nu erau tot atât de frumoase ca cele din Aubusson, erau totuşi acceptabile. Era încântă, mai ales, de pianul din camera de zi.

Washingtonul a fost o surpriză pentru ea. Ultima dată când îl vizitase împreună cu tatăl ei, avea aspectul unui sat adormit, sau mai bine spus, îi apăruse ca un orăşel prăpădit, lipsindu-i aspectul masiv şi cultura Charlestonului. Încă din 1861, deşi porcii încă se mai plimbau liberi pe străzi, totuşi capitala era ca o tabără bine înarmată şi nu a fost o problemă să se apere în cazul unor invazii.

Al şaptelea New York, cum era numit regimentul acelui stat, cel mai bogat şi mai bine echipat din întreaga ţară, fusese încartiruit în holurile decorate cu roşu şi galben ale Capitoliului.

Oamenii mergeau în fiecare seară către Hotelul Wiliard, unde urmau să cineze în cantinele şi localurile cele mai elegante.

Catedrala n-a mai fost frecventată câteva zile pentru a putea fi aerisită. Regimentul Al Optulea Massachusetts era, de asemenea, instalat acolo, împreună cu regimentul Rhode Island, prilej pentru cetăţenii oraşului de a face o gălăgie infernală când treceau prin zona respectivă. Regimentul Rhode Island încartiruit într-una din încăperile cele mai importante ale Capitoliului îşi adusese de acasă o spălătorie. Putea fi văzute haine puse la uscat pe balustradele de marmură ale clădirii.

Trupele navale plecau către Annapolis de unde aduceau mai mulţi oameni pentru a face faţă unui eventual atac.

Pentru că soseau tot mai mulţi oameni în garnizoanele Washingtonului, soldaţii nemaiîncăpând în Capitoliu erau obligaţi să-şi găsească adăpost în fiecare colţişor sau ungher al clădirii. Jandarmii dormeau într-o anticameră, poliţiştii în birourile guvernamentale iar trupele în

corturi improvizate pe lângă clădire.

Trupa lui Garibaldi, o unitate alcătuită în totalitate de străini – italieni, suedezi, spanioli, unguri mărşăluiau prin Washington îmbrăcaţi cu bluze roşii, purtând bucăţi de pâine înfipte în baionete, după moda franceză. Mai era şi o trupă numeroasă de pompieri, venită din New York, toţi nişte indivizi gălăgioşi, purtând uniforme în multe culori şi fesuri ca ale algerienilor. După ce-au poposit aşa cum li s-a ordonat lângă Insane Asylum, pompierii, înarmaţi cu ditamai iataganele, au plecat la plimbare prin oraş speriind doamnele bătrâne şi răcnind din toate puterile că-l vor prinde pe Jeff Davis chiar în momentul acela.

În tot acest timp fanfara cânta pe pajiştea din faţa Casei Albe, corurile militare cântau cu multă dăruire, în timp ce monstrul acela de fier, tunul Dahigren trăgea salve pentru a-i saluta pe noii sosiţi.

La început, cetăţenii Washingtonului erau încântaţi să-i privească pe noii veniţi şi chiar le făcea plăcere să se trezească în sunetul bătăilor de tobe. Dar la scurtă vreme, atât de mulţi soldaţi sunau din trompetă, strigau, trăgeau focuri de armă şi băteau în tobă încât, în întreg oraşul era un vacarm de nedescris. În momentul când Susannah şi Terry sosiră în oraş, populaţia pleca rând pe rând spre Virginia.

Susannah, dornică să între în miezul problemelor cât mai repede şi să lupte pentru cauză începu să primească diverse vizite chiar din a doua seară a sosirii ei la Washington. Faptul că Uniunea avea să-şi înfiinţeze o filială în Virgina era iminent, o informă Terry. Unul din generalii Confederaţii,

Generalul Beauregard fusese deja otrăvit la Manassas. Nu departe de Washington douăzeci şi două de mii de oameni erau pregătiţi să-i distrugă pe yankei. Terry şi Susannah încercau să afle de câţi oameni ar fi nevoie pentru a preîntâmpina atacurile unioniştilor. Alţi spioni ai Confederaţiei erau însărcinaţi cu aflarea aceloraşi lucruri, astfel încât să poată fi comparate informaţiile, pentru a fi pusă la punctul strategia de luptă a Sudului.

La cina Armstrongilor din acea seară, printre cei doisprezece ofiţeri unionişti, veniţi împreună cu soţiile lor, se afla şi Winfield Scott însuşi, un bărbat în vârstă, erou al războiului spaniol. Generalul Uniunii avea o privire pătrunzătoare şi-şi ţinea buzele strânse tot timpul. Era într-aşa o vervă, dornic s-o cucerească pe Susannah, încât aceasta nu-şi putu stăpâni un zâmbet când îi întinse mâna. Scott era un individ înalt, masiv, care cântărea mai mult de trei sute de pfunzi. Trebuia ajutat să se ridice din scaun, lucru pe care Căpitanul Armstrong îl făcea cu succes în acea seară, spre mulţumirea bătrânului.

— Sunt de acord cu filosoful englez Hobbes care spune că războiul este starea naturală a omului, dar nu războiul civil, spuse Scott.

Susannah nu stătea în capul mesei, cum stă de obicei gazda, ci în dreapta lui Terry, la loc de cinste, un aranjament asupra căruia insistase în mod deosebit.

În timp ce se amuzau şi discutau cu oamenii influenţi ai Washingtonului, câteva din doamnele prezente acolo îşi fluturau genele şi suspinau în batistă încercând să-i atragă atenţia nemaipomenitului Terry Armstrong. Dacă avusese

cea mai mică bănuială că el ar fi intrat în jocul lor, aceasta li se spulberă, pentru că, stând lângă el realizau că atenţia lui era îndreptată doar asupra lui Susannah. Un joc discret de atingeri şi mângâieri fugare avu loc între ei, mişcări pe care ceilalţi nu le puteau sesiza, dar care arătau unul altuia că se doresc cu intensitate.

— Naţiunile sunt precum clinii. Cel mai slab îşi pune coada între picioare şi o şterge, de îndată ce intră în încurcătură, se pronunţă Generalul Scott.

Mânca rapid şi cu poftă, vorbind în acelaşi timp — era centrul atenţiei tuturor.

— Aceşti trădători rebeli vor păţi exact asta, vor fugi cu coada între picioare, nu peste mult timp. Generalul Maior Medowell este la Centerville chiar acum, cu treizeci şi cinci de mii de oameni.

Susannah simţi mâna lui Terry aşezându-i-se pe un genunchi. Se înţeleseră rapid din priviri.

— Vor porni curând aceste trupe, Generale? îl întrebă Susannah, strângând mâna lui Terry între coapse.

— Ziaristul Horace Greeley, de la *New York Tribune,* cel mai influent ziar al Uniunii grăbeşte înaintarea trupelor către Richmond. Se va scrie în curând despre un jaf de proporţii, doamnă Armstrong. Va fi un subiect savuros pentru presă, dar, prefer să nu gândesc atât de departe. Mulţi din ofiţerii noştri poartă uniforme verzi, bodogăni. Mulţi ofiţeri, şi din Nord şi din Sud, sunt adevăraţi profesionişti, au făcut şcoală în West Pointers, însă unii dintre ei sunt indivizi fără căpătâi, cunoscuţi pentru scandalurile pe care le făceau cu prilejul diverselor întreceri care se organizau în oraş. Nimic nu-i mai periculos decât lipsa de disciplină. Au luat

ca pe-o ofensă faptul că poliţiştii îi trimiteau înapoi în taberele militare, unde de altfel adormeau chiar când erau santinelă. Dar spuneţi-mi, doamnă Armstrong, ce v-a adus pe dumneavoastră, o sudistă în tabăra noastră?

— Cred în Uniune, domnule, răspunse Susannah repede, sperând că fusese convingătoare. Tatăl meu a fost ofiţer al Marinei Statelor Unine şi şi-a dedicat întreaga viaţă în slujba ţării sale. Am fost educată să fac la fel. Deşi eu şi Commodore ne-am despărţit acum drumurile în mod. Dureros, sper pentru familia noastră, că şi pentru ţară, că legăturile noastre vor redeveni cele care au fost dintotdeauna.

— Sunt mulţi simpatizanţi ai sudului aici, în Washington ca peste tot în Nord, de altfel, deci ai grijă, draga mea, cui îţi împărtăşeşti sentimentele. S-ar putea să nu ai întotdeauna pe cineva dispus să te asculte cu plăcere. Mi-aş dori mult ca tatăl tău, tu şi cu soţul tău să vă alăturaţi nouă. Avem nevoie de oameni cum este Commodore Butier.

Armstrong eşti însurat cu o femeie splendidă, isteaţă, o desfătare pentru ochii care-o privesc, îi spuse Generalul lui Terry, făcând-o pe Susannah să roşească, roşu care nu era sigur că-i apăruse în obraji din cauza căldurii din cameră sau din cauza complimentului.

Purta o rochie cu un decolteu adânc, dintr-un voal subţire, de un roşu aprins care accentuă roşeaţa obrajilor.

Deşi doamnele se îmbrăcaseră pentru cină, bărbaţii râmaseră îmbrăcaţi în uniformă până la o oră târzie a serii. Mai apoi apărură în fracuri negre şi fulare viu colorate, spre deosebire de englezi

care purtau numai fulare albe.

— Cum ţi se pare Washingtonul, draga mea? o întrebă Generalul pe Susannah.

— Este… îşi drese *glasul* când Terry îşi *apropie* scaunul de al ei. Şi-i luă mâna într-a lui – Washingtonul este foarte… foarte aglomerat, e aproape sufocant, Generale, cu toţi aceşti vânzători ambulanţi de pe străzi, cu hotelurile şi casele de oaspeţi pline până la refuz. E un oraş cu totul diferit faţă de cel pe care l-am cunoscut cu ani în urmă, când l-am vizitat pentru prima dată cu tatăl meu. Atunci era…

— Cei din Nord găsesc că oraşul e într-adevăr unul în care *nu se* întâmplă nimic, *un oraş fără prea multă* animaţie, dar. În realitate, oamenii de aici trag aerul în piept odată cu politica. E un oraş înnebunit după bârfă, un oraş al corupţiei.

Vorbitorul, un om cu trăsături ascuţite şi cu părul de un negru intens atrase privirile dezaprobatoare ale întregii asistenţe..

Terry îi făcu un semn discret lui Susannah şi aceasta se apropie de el ca să audă ce-i şopteşte.

— Ar *trebui să* reţii din toate astea, că Washingtonul nu e un oraş asemănător celor din Sud, nu e elegantul şi rafinatul Charleston. Oraşul ăsta e un cuibar al puterii şi al sexului. Aici nu e locul doamnelor frumoase. N-ar trebui nici măcar să te uiţi la indivizii aceştia ramoliţi. Trebuie să fie clar că eşti a mea.

— Dar flirtul este arma cea mai periculoasă a unei femei sudiste. Vreau să spun că, dacă aştepţi să culeg informaţii preţioase de la nordiştii aceştia cu funcţii importante, e calea cea mai bună să le obţin.

Ea vorbea pe jumătate glumind, dar el o luă în serios. Privirea i se întunecă.

— Dragostea noastră e prinsă acum cu fire de mătase, dar ar putea fi întărită de lege, numai să accepţi. Ei?

O întrebă Terry.

Ea scutură capul în semn de *nu* şi apoi îşi scoase piciorul din pantof lăsând să-i alunece vârfurile degetelor de-a lungul piciorului lui. Acum fu rândul lui să-şi dreagă glasul.

— Charles Dickens a vizitat Washingtonul în urmă cu aproape douăzeci de ani. L-a descris ca pe un loc al străzilor largi care încep de nicăieri şi duc către niciunde — străzi lungi, interminabile, care ar fi avut nevoie de case de-o parte şi de alta a lor… un oraş al planurilor măreţe. Nu s-a schimbat prea mult de atunci, nu-i aşa?

— N-aş rezista să stau în Washington mai mult de doi ani, spuse Gilda Baker lingându-şi buzele, sprijinindu-şi bărbia în podul palmei şi aşezându-şi un cot pe masă.

Purta un şirag de perle mari cât boabele de struguri.

— Lasă-mă să-ţi atrag atenţia doamnă Armstrong, pentru că am auzit că ai de gând să te stabileşti aici, locul e băltoacă de noroi iarna, iar vara, după cum ai observat e uscat şi plin de praf; iar despre curăţenie, poţi spune că oraşul arată ca o cocină de porci pe tot timpul anului. Din canale se răspândesc mirosuri oribile de pisici şi câini morţi, şi, câteodată, chiar miros de excremente umane.

— N-am cutreierat tot oraşul, dar exagerezi, totuşi doamnă Baker, nu-i aşa? întrebă Susannah.

De fapt era perfect de acord cu femeia, dar se folosea de prilej pentru a-l consola pe Generalul Scott, care părea să ia spusele Gildei Baker drept o ofensă personală.

— De ce faci mutra asta. Nenorocită, Scotty? exclamă Gilda. Spun doar adevărul. Întreabă pe oricine de aici, în afară de gazda noastră, care trebuie să fie imparţială ca o gazdă adevărată, dacă am exagerat cu ceva. De altfel, cred că domnul Armstrong a fost în Washington ultima dată, tot atunci când am fost şi eu. El va fi de acord în privinţa fiecărui cuvânt pe care îl spun, nu-i aşa Teriy?

Când Gilda îi zâmbi, el îi făcu din ochi şi aprobă cu o mişcare discretă a capului. Susannah simţi gelozia cum îi răscoleşte inima ca o furtună.

Capitolul 24

— Aş putea totuşi să te contrazic, Gilda, dar... îi răspunse Terry cu o răceală studiată în glas, care nu-i stătea în obicei când se adresa unei femei, mai ales uneia care poza într-o femeie fatală, aşa cum era cazul Gildei.

Era o femeie care avea totuşi o expresie ciudată întipărită pe figura cu pielea netedă şi trăsături perfecte de statuie antică.

— Nu poţi dragul meu Terry, îi răspunse Gilda cu un glas melodios. Crima şi bogăţia au mers mână în mână până acum; în 1859, desfrâul şi vărsarea de sânge erau evenimente de fiecare zi. Persoane nevinovate sunt împuşcate, sechestrate, iar alţii sunt maltrataţi în mijlocul străzii. Sunt chinuiţi şi copiii. Iar lucrurile nu dau semne că se vor

îmbunătăţi.

— Cetățenii vor fi înarmaţi, începând de acum, continuă soţul ei, Napoleon Baker.

Acesta era un om de vârstă mijlocie nu foarte arătos. Avea o cicatrice lăsată de-un cuţit, ce se întindea de la gât până sub lobul urechii stângi, păr şaten cu fire albe, umeri înguşti şi ochi de un căprui deschis, lipsiţi de expresivitate. Privirea lui avea licăriri ciudate în anumite momente ale conversaţiei, aşa cum s-a întâmplat când cineva a pomenit de celebrul Dan Sickles.

— Apropo de cetăţenii înarmaţi, congresmanul Sickles s-a întors în oraş. Vă daţi seama ce înseamnă asta? întrebă doamna Ames. Să se arate din nou pe aici omul ăsta?

— Cine-i individul ăsta? întrebă un alt musafir, J.J. Selz.

Un european cu o proveniență nesigură, care pretindea că Franţa ar fi pământul său natal, iar alteori spunea că ţara lui de baştină e Rusia sau Sardinia. Se dovedise a fi unul din puţinii supravieţuitori ai războiului din Crimeea. Din cei patru sute de camarazi de luptă, majoritatea nu scăpaseră din ghearele morţii, iar cei câţiva care au supravieţuit veniseră la Washington mânaţi de dorinţa de a avea vreo aventură sau de a-şi dovedi faima într-un alt război.

— Sickles era un congresman din New York, un politician. Cunoscut pentru aventurile lui galante, explică domnul colonel Ames, A devenit cunoscut, domnilor, în întreaga ţară, după ce ziariştii au scris despre cum l-a ucis pe amantul nevestei în plină zi, chiar pe strada Lafayette aici, în Washington.

— Cred că arăta bine nevasta lui. Cine era iubitul

ei? întrebă Selz.

— Un avocat federal, Barton Scott Key, fiul lui Francis Scott Key, cei care a compus imnul nostru naţional.

— Tânărul Key era prieten bun cu ucigaşul lui. Amândoi erau cunoscuţi în oraş ca nişte destrăbălaţi. Dar, bineînţeles — zâmbi ironic Gilda — oraşul e plin de indivizi ca ei, rătăciţi ai sorţii, departe de nevestele lor. Nu-i aşa dragul meu Terry? întrebă cu subînţeles.

Susannah părea a fi neinteresată de subiectul discuţiei, dar ochii o trădau strălucind verzi, mânioşi, aruncând scântei asupra femeii.

— Nevasta lui Sickles avea doar nouăsprezece ani, o frumuseţe izbitoare. Avea doar jumătate din vârsta soţului ei, domnule Selz. Răspunse Terry tresărind uşor când Susannah îl atinse cu piciorul într-un loc sensibil.

— A uitat Dumnezeu să ocrotească perechea asta! se răsti Napoleon Baker, împingând masa.

Susannah se opri speriată din explorarea corpului lui Terry. Dar Baker nu descoperi jocul lor intim. El voia să termine ce avea de spus în privinţa lui Key şi a doamnei Sickles..

— Erau, de fapt sunt, numeroase bordeie frecventate de înalţi demnitari, ofiţeri ai armatei şi ai marinei, guvernatori, avocaţi, doctori. De ce s-a încurcat omul acesta cu Emmy Sickles?

— Ce romantic eşti. Napoleon, îi spuse ironic soţia sa, ridicând ochii în tavan. Unii au anumite… preferinţe, înţelegi? Crezi că nu există un motiv pentru care Key a ales-o tocmai pe ea? Poate erau îndrăgostiţi… se adresă doamna Baker soţului ei.

Nu sunt un cuplu prea fericit, gândi Susannah,

privindu-i când pe unul când pe celălalt.

— Ai ucide pentru mine, Napoleon, dacă te-aş înşela eu... Gilda se uită la fiecare din cei prezenţi... cu Juan, cu Tom Ames... sau... cu Terry Armstrong?

Baker se încruntă şi se eschivă, nerăspunzând direct întrebării.

— Îmi amintesc că am citit în. Revista *Harper,* pe când avea loc judecarea lui Sickles, că, omorul este răzbunarea totală a unui bărbat înnebunit de furie, spuse.

— Curtea şi toată lumea au căzut de acord în privinţa lui, după cum prea bine ştim, spuse Susannah. Sickles a fost scos nevinovat, dacă-mi iertaţi gluma. Acelaşi ziar făcea următoarea remarcă — *dacă un francez ar căsca la un asemenea proces, un englez ar face însă recurs, cu siguranţă.*

Maxwell Hood un avocat de la Departamentul Justiţiei dădu din cap râzând.

— În cazul lui Sickles a fost de mare ajutor faptul că apărătorul era un bun prieten al Preşedintelui Curţii, domnul Buchanan. A obţinut prima achitare din cariera sa pe motivul nebuniei temporare şi cred că era prima pledoarie de acest fel din istoria proceselor.

Generalul Scott, simţindu-se neglijat, făcu un semn către Terry să-l ridice din scaun. Din fericire, mai săriră şi alţi bărbaţi în ajutorul lui.

— Sickles a fost un erou naţional până ce a primit-o înapoi pe femeia adulteră. Cum de-a putut? se revoltă Scott cu dispreţ evident în glas. E un lucru important ca bărbatul să-şi apere onoarea, chiar dacă omorul îi rămâne singura

metodă; şi încă mai mult se justifică o asemenea faptă, când e vorba de o femeie, soţie şi mamă, care-a comis un adulter.

Spunând acestea, bătrânul acela masiv, se retrase spre fumoar târându-şi picioarele, urmat la scurtă vreme şi de ceilalţi domni.’

Gilda Baker o luă pe Susannah deoparte, pe când îşi luă rămas bun.

— Ca femeie, simt că trebuie să te previn în legătură cu Terry Armstrong începu ea, netezindu-şi părul negrul. Tocmai pentru că e frumos, viguros şi încântător — despre asta nici nu încape îndoială – un adevărat leu al Washingtonului şi al societăţii new-yorkeze; trebuie să ai grijă. Yankeul tău s-ar putea să te păcălească. S-a afirmat în unele cercuri că ar fi spion sudist şi… aici zâmbetul i se lărgi… că şi tu ai fi una din două — ori te foloseşte el pentru nevoile lui proprii, ori tu îl foloseşti şi îl exploatezi.

— Gura lumii, doamnă Baker, ori asta înseamnă orice, numai adevărul, nu! mimă Susannah surpriza, articulând cuvintele în dialect Carolina pentru că, după cum aflase ea, asta îi făcea pe oamenii yankei să o considere frivolă şi prostuţă. Dar n-ai dreptate despre scumpul meu Terry..
Fierbând pe dinăuntru, îi ură doamnei Baker un noapte bună dulce, dar abrupt.

Terry o aştepta sus, pe jumătate dezbrăcat, fără cămaşă, fără pantofi, cu bretelele încrucişate peste spatele muşchilor şi cu pantalonii atârnându-i pe şolduri.

— Care-i problema, iubito? întrebă el, de îndată ce ea intră în cameră aducând o tavă cu o sticlă de vin alb şi două pahare.

— Femeia aceea… începu ea.

— Nu înseamnă nimic pentru niciunul din noi sau, cel puţin, pentru mine. Povestea e veche şi îngropată.

Părea neajutorat şi îngrijorat. Susannah se uită la el şi îl împinse când el veni s-o ia în braţe.

— Susannah, să nu-mi spui că eşti geloasă pe ea?

— Oh, sigur că nu. Nu asta mă necăjeşte, minţi ea.

Gilda mi-a spus că eşti spion sudist, ori asta sunt eu. Şi oamenii ştiu.

— Şi tu ce-ai spus?

— Că e gura lumii la mijloc sau ceva la fel de prostesc, şi de aceea i-am spus noapte bună.

— Foarte bine. Nappy Baker e un hoţ şi un detectiv în acelaşi timp, la fel de ambiţios în ambele ipostaze.

E mai bine să trimiţi un hoţ să prindă un alt hoţ, aşa a decis Departamentul de Război. Baker lucrează cu un scoţian, Allen Pinkerton. Emit mereu teorii. Acum… gata cu ei.

Se întoarse şi plecă de lângă Susannah în timp ce ea îi privea cu plăcere muşchii lungi zvâcnind pe sub pielea bronzată. Când el se, întoarse din nou cu faţa, părând mult mai grav decât îl văzuse ea vreodată. Avea un plic în mână.

— Nu cumva e scrisul mamei? întrebă ea şi întinse mâna după el.

— Susannah, ăsta e lucrul cel mai greu, o preveni el, blând.

Ea ţinu scrisoarea pecetluită în mână, în timp ce băură un pahar cu vin. Apoi deschise plicul cu grijă să nu-l rupă şi îşi dădu seama apoi că nici nu

reuşea să citească. Doar privea, trăgând de timp.

— Mama a crezut că lăsam acele scrisori ca s-o surprind, ca să le spun, după aceea, că aşteptăm un copil, Terry. Acum că am plecat în Nord, sunt dezrădăcinată şi vinovată şi... inima mamei e frântă.

Susannah simţi lacrimile alunecându-i pe obraji.

— Nu sunt surprinsă da... oh, Terry, şopti ea, dând frâu liber lacrimilor. A ars scrisoarea a doua, cea pe care trebuia s-o păstreze şi să o citească dacă se întâmplă ceva, scrisoarea îi explica totul şi acum... N-o să ştie niciodată adevărul.

— Va şti pentru că tu însăţi îl vei dezvălui când va veni momentul. N-am să las să ţi se întâmple nimic, iubito!

Terry o adună pe Susannah în braţe şi ea profită de căldura, puterea şi discreţia lui. O ţinu toată noaptea în braţe, protejând-o de restul lumii, consolând-o pentru lipsa iubirii, pentru că se despărţea de toţi cei pe care-i iubea cel mai mult pe pământ în afara lui. La primul ceas al dimineţii, simţi, o nevoie imensă, din adâncul inimii pentru altfel de atingere din partea lui, o foame de trupul lui puternic şi greu, cerându-l pe al ei. Simţea nevoia să-l guste, să audă sunetul şoaptelor de dragoste în ureche, tânjea să-l simtă în adâncul ei, ceea ce-o făcea să uite de orice şi de oricine în lume, în afara lor.

Aşa cum ştiuse şi cu o noapte înainte, Terry ştiu şi în acea dimineaţă albastră de vată, ce se întâmplă cu ea şi li dădu ceea ce aştepta de la el. O iubi, sălbatic şi puternic, abandonându-i-se şi dominând-o, dovedindu-se şi nemilos şi tandru, iar ea răspunse trupului lui, gurii lui lacome şi mâinilor

pricepute, iubindu-l la rândul ei, recunoscătoare şi mereu îndatorată pentru extazul la care o ducea şi care o schimba esenţial, atunci, acolo şi pentru totdeauna.

Blândeţea lui Terry aprinse în Susannah flăcările unei noi iubiri, mai mari şi ea se abandonă adevăratei nevoi de el în tot, inimă, trup şi suflet. Iar el o făcu a lui, iar şi iar şi pentru totdeauna.

Generozitatea lor neodihnită îi aduse pe un pisc al pasiunii care le marcă destinul cu dovezi de neşters, care îi înlănţuiră lui inima, iar lui Susannah îi încercară adâncimile şi piscurile iubirii. Susannah nu putea spune îndeajuns, nu putea face destul, nu putea da destul şi, dând totul, dorea să ofere mai mult din dragostea binecuvântată şi minunată pe care o simţea.

Săptămâni după aceea ea păstră în minte amintirea acelor momente ca fiind lucrul cel mai drag pe care-l avea, mai ales când părea că nu vor mai fi altele la fel, nici cu Terry, nici cu un alt bărbat.

— Am ceva de lucru pentru tine, iubito. Ai să te simţi mai puţin nenorocită în legătură cu Catherine când vei face ceva mai mult pentru Confederaţie decât să trasezi schiţe de proiect, îi spuse Terry lui Susannah la o ceaşcă de cafea băută în linişte, după ce fetele părăsiră masa şi se duseseră la treburile lor. Ai să treci Long Bridge peste Potomac şi ai să duci un mesaj la Fairfax pentru generalul Beauregard.

Capitolul 25

În dimineaţa zilei de 19 iulie, Sussanah şi Veneţia

porniră la drum într-o şaretă Uşoară pe două roţi, o trăsurică rapidă trasă de un asin drăguţ, cu pete. Arătau ca două surori plecate la bunică să-i ducă un coşuleţ cu bunătăţi, adică exact ce pretindeau a fi. Bunica locuia pe cealaltă parte a râului, la sudul liniilor unioniste peste care trebuiau să treacă pentru a ajunge pe teritoriul Confederaţiei.

— Nu pot să vă las să treceţi, doamnelor, protestă un sergent, când ajunseră la postul acestuia, de pe graniţă.

— Vorbeşte cu un accent irlandez îngrozitor, îi şopti Susannah Veneţiei. Şi nu e destul de tânăr ca să fie sensibil la frivolităţi.

Aşa cum o învăţase tatăl ei, Veneţia îşi luă o înfăţişare descurajată. Susannah oftă vizibil. Amândouă erau îmbrăcate ca nişte fete simple de la ţară, cu rochii banale din bumbac maroniu, sandale cu şireturi pe după glezne şi bonete bine strânse, fără panglici. Părul lui Susannah era ascuns cu totul vederii, Veneţia şi-l purta în cozi împletite strâns. Erau imaginea perfectă a inocenţei cuprinsă de disperare.

— Vai, domnule sergent, spuse Susannah, războiul ăsta ne-a adus deja destule necazuri. Bunica noastră e bătrână şi nu prea sănătoasă şi aşteaptă atât să ne vadă măcar o dată pe lună. Numai pe noi ne mai are, acum că fratele nostru… Susannah îşi scoase batista din mânecă… A plecat la armată, la gândeşte-te, dacă Mary Kate O’Dwyer ar fi bunica matale şi te-ar aştepta acolo, făcându-şi griji.

— Domnule, bunica suferă rău de reumatism. Doar n-am făcut tot drumul tocmai din Pennsylvania ca să ne oprim aici, când deja se

vede casa ei, spuse Veneţia trist.

Amândouă vorbeau cu intonaţia celor din Pennsylvania, pentru a-şi masca accentul sudic şi, cel puţin pentru omul din faţa lor, eforturile lor aveau succes.

— Îmi pare rău, domnişoarelor, dar am şi eu ordinele mele, răspunse acesta strângând din dinţi, dar, în acelaşi timp, privind în josul domeniului. Care e căsuţa ei?

— Se vede acoperişul de aici, arătă Veneţia.

Se vedea o pală de fum ridicându-se dintr-un horn, în depărtare. Pe alături, cineva fluiera *Yankee Doodle.*

— E periculos, doamnelor. Sunt mişcări de trupe pe drum, Ordinul e ordin.

Îşi încrucişă mâinile la piept, semănând din ce în ce mai mult cu un buldog.

— Ai mata inima să-i iei doamnei O'Dwyer coşul ei cu bunătăţi? Prăjituri, plăcintă cu carne, câteva sticle cu bere neagră. Sau poate spui mata... zău, domnule sergent, n-ai putea face o excepţie, doar de data asta? Nu stăm mult.

Susannah văzu cum îi tremura privirea şi că se muta de pe un picior pe altul.

— Bere? Câte sticle de bere? întrebă el, privind pe furiş la ale, pe când ceilalţi se strângeau în jurul lor să vadă ce se întâmplă.

— Păi, nu sunteţi dumneavoastră vestita brigadă 69 din New York? întrebă Susannah, ştiind perfect *cine* sunt!

Fusese bine instruită de Terry şi, pe deasupra, verdele din steagurile lor se vedea de la distanţă.

— Chiar voi sunteţi cei *care au* luat apărarea Irlandei când prinţul de Wales, monarhul ăsta

dubios, v-a vizitat oraşul?

Sergentul aprobă din cap, dar încă nu zâmbi.

— Tommy Corcoran nu ne-a lăsat să defilăm, purtând culorile astea în onoarea ăstuia. Aveau de gând să-l judece pe Tommy la Curtea Marţială. Dar pe urmă a venit războiul şi l-au iertat, ca să ne poată conduce în luptă împotriva Confederaţiei.

— Şi unde e colonelul Corcoran? Aş fi onorată să cunosc un asemenea om. Te rog, domnule sergent, dumă la el, te implor. El n-ar lăsa-o pe Mary Kate O'Dwyer fără sprijinul celor de-un neam cu ea. El nu ne-ar ţine departe de inima şi căminul bietei noastre bătrâne.

Ceilalţi oameni începură să-l bodogănească pe sergent, să râdă şi să-l insulte.

— Hai, Michael, fă-te că te uiţi în partea cealaltă!

— Nu ăsta-i duşmanul, omule!

— Mă duc eu cu ele, să văd dacă nu-i niciun pericol din partea lor… Bine aşa Mike?

La remarca asta se porni un râs general, apoi oa menii încremeniră în poziţie de drepţi.

— Sergent Dempsey! Ce se întâmplă aici? întrebă un ofiţer călare, îndreptându-se spre şareta doamnelor.

Era un bărbat obosit, cu o faţă îngustă şi mustăţi căzute peste colţurile gurii.

— Domnule Colonel, doamna este o admiratoare a dumneavoastră. A cerut să-i facem plăcerea de a vă cunoaşte personal.

— Chiar dumneavoastră sunteţi însuşi Colonelul

Tommy Corcoran? zâmbi Susannah.

— Mă bucur să vă cunosc. Şi aţi bătut tot drumul până aici numai ca să mă vedeţi? întrebă Corcoran liniştit.

— Au venit să-şi vadă bunica, domnule colonel. Mary Kate O'Dwyer al cărei horn se vede acolo. Au venit tocmai din Pennsylvania.

Sergentul devenise purtătorul lor de cuvânt.

— Că doar n-au venit în trăsurica asta.

Corcoran îşi aruncă privirea asupra lor.

— Am închiriat-o în oraş, domnule colonel, explică Veneţia. Am pierdut o roată de la trăsura noastră.

Susannah era foarte mulţumită de prezenţa de spirit şi stăpânirea de sine a fetei.

— Şi de la cine aţi închiriat-o, dacă pot îndrăzni să vă întreb? zise Corcoran, deja mai puţin suspicios, spre copil.

— De la doamna Baker, doamna Napoleon Baker. O cunoaşteţi, domnule Colonel? răspunse Susannah.

Bărbatul aprobă din cap.

— O ştiu şi pe ea, şi pe bărbatul ei şi asinul lor pătat. Aveţi de la mine două ore pentru vizită şi o escortă. Sergent Dempsey, mergi cu ele.

— Cred că sergentul are nevoie de ajutor, domnule Colonel.

— Mai ştii, te pomeneşti că ai vrea să te trimit pe tine în locul sergentului Dempsey, soldat Quinlivin?

— Da, domnule Colonel, răspunse băiatul, rânjind spre Veneţia.

Avea vreo şaptesprezece ani, păr negru şi tenul blond. Uniforma îi era prea mare şi bereta îi stătea strâmb; dar avea o graţie de vrej tânăr, un farmec aparte, aşa slab cum era, ca un pisoi în a opta lună, când e pe punctul să devină un motan bătăios.

Amândoi călăreau, şi Dempsey şi Quinlivin, nişte

cai destul de buni, de călărie. Susannah o lăsă pe Veneția lângă casă, sub un copac, pălăvrăgind veselă cu cei doi protectori ai lor. Ea dispăru în căsuţă, unde găsi un costum de călărie gata pregătit pentru ea. Îşi scoase în grabă rochia simplă, aruncă din picioare papucii, părându-i-se o eternitate până reuşi să le dezlege şireturile şi îşi lăsă părul liber pe umeri. Din cocul ei căzură două punguţe de catifea ce conţineau o hartă şi două scrisori, una pentru preşedintele Davis, cealaltă pentru generalul Beauregard. Toate acestea le ascunse la piept, acolo unde îşi ţinea de obicei cheia jurnalului, pe care acum îl ascunsese, în eventualitatea că ar fi luate prizoniere. Se strecură afară printr-o fereastră din spatele casei şi, tupilându-se, ajunse la şopronul în care o aştepta un pu. R sânge de Virginia, gata înşeuat.

— Bunica? şopti Susannah. Mary Katel Unde eşti?

— Acum du-te, îi porunci bătrâna înaltă, subţire, cu părul grizonat şi bărbia proeminentă.

Ieşi din penumbră şi apucă mâna moale a lui Susannah în mâna ei uscată şi zbârcită.

— Să-ţi fie drumul prielnic, drăguţă, şopti ea. Şi mă bucur că te-am cunoscut.

Veneţia îi povesti, mai târziu, lui Susannah cum Dempsey a dormit la soare după ce a băut o sticlă de bere iar Tommy Quinlivin era prea politicos ca să se auto-invite înăuntru, când ea a intrat să-ţi facă vizita.

— Mary Kate a fost drăguţă cu mine; mi-a dat nişte lapte şi i-am dus şi lui Tommy. Poate fi foarte bine bunica oricui, dar mă bucur că nu e a mea.

Fata se îmbujorase de emoţia aventurii şi de încă

ceva pe care tovarăşa sa nu se putu apoi să nu-l observe.

— Hai, Susannah, povesteşte-mi tot, insistă ea.

— Am gonit ca vântul pe drumul spre Fairfax şi înapoi, ca să ajung la timp. Am dat corespondenta unui maior care trebuia s-o transmită mai departe.

— Ai întârziat douăzeci şi cinci de minute dar, Susannah nu-mi venea să cred ochilor când te-am văzut ieşind din căsuţă. M-am întrebat dacă chiar ai fost plecată, atât păreai de calmă. Chiar şi nasturii de la rochie erau închişi exact la fel ca atunci când ai plecat, cel de al doilea pe jumătate desfăcut şi boneta aşezată în exact aceeaşi poziţie ca atunci când ai intrat în casă. Ei, ţi-ai dat seama ce era în scrisori?

— Descrierea poziţiilor armatelor unioniste, pe care a făcut-o tatăl tău la ultima lui vizită. E destul să-ţi spun că fortificaţiile sunt slabe şi că generalul de brigadă Medowell încă nu are o hartă detaliată a Virginei. Totuşi, pe lângă scrisori era şi o hartă a domeniului pe care înaintară unionştii spre Manassas. Această primă bătălie adevărată, care se pune la cale acum s-ar putea să fie şi ultima. Cum aş vrea să fiu în sud acum, draga mea. Acum spune tu. Ce-ai de povestit? Haide, ştiu că ai ceva să-mi spui.

— Tommy Quinlivin s-a înrolat voluntar acum trei luni, ca majoritatea celor din campania 69. Toţi s-au săturat deja şi vor acasă. Nu şi Tommy. El vrea să se lupte. Va veni să mă caute, de îndată ce se termină războiul. Nu ştiu cum o să reuşească. Crede că locuiesc în Pennsylvania.

— Şi? insistă Susannah.

— Asta-i tot, răspunse Veneţia coborând privirea

şi Susannah, care nu voia să insiste, nu mai puse nicio întrebare asupra subiectului.

Când ajunseră în casa din piaţa Lafayette, Terry le întâmpină cu căldură şi uşurare, le îmbrăţişă strâns şi le sărută. Aşteptase la fereastra din hol, cu Saidee în poală, amândoi numărând trăsurile care treceau.

— N-ar fi trebuit să vă las să vă duceţi, îi spuse lui Susannah, privind-o în ochi.

Ea îi citi îngrijorarea şi uşurarea din priviri.

— Nu pot suporta… să-mi fac griji pentru voi amândouă.

— A mers perfect, dragostea mea, zâmbi ea, începând să simtă pericolul abia acum, că treaba era terminată.

— Nici n-a clipit, tati, povesti Veneţia. Susannah e aşa de stăpână pe ea.

— Şi complicea mea e o actriţă desăvârşită, cu capul bine aşezat pe umeri. Suntem o echipă, nu-i aşa Veneţia? întrebă Susannah, îmbrăţişând fetiţa, la spune tu, Saidee, porumbiţa mea, ce s-a petrecut aici cât timp am fost noi plecate?

— Cât aţi fost plecate m-am uitat cum nişte oameni întindeau sârme peste tot.

De câteva zile se puteau vedea suluri enorme de sârmă împrăştiate pe toate străzile oraşului.

— Noul telegraf, zâmbi Terry către Saidee, cu capul odihnindu-i-se pe buclele el blânde, care va lega Ministerul de Război cu sediul Marinei şi Arsenalul.

Veneţia încuviinţă din cap.

— Au trecut sârmele şi peste pod, în Virginia, tati.

— Şi vitele care vor hrăni trupele? Acelea care

păşteau pe lângă casa aceea pe jumătate terminată? întrebă Saidee, care nu-şi mai găsea locul de emoţie. Au căzut toate în canal şi câteva s-au şi înecat până să le scoată afară. Tati şi cu mine am mers să ne uităm şi tati a şi ajutat!

Saidee descria turma de vite dusă la păscut pe lângă fundaţia neterminată a ceea ce avea să fie monumentul lui Washington.

— S-ar părea că a fost mai palpitant acasă decât unde-am fost noi, râse Susannah, pe când fetele intrau în bucătărie.

Odată rămaşi singuri, numai ea şi Terry, se aruncară unul în braţele celuilalt. O strânse lângă el şi-i căută gura. Ea se agăţă de el, braţele i se încolăciră în jurul lui într-o îmbrăţişare perfectă.

— I-am dat corespondenţa Maiorului Jenks, spuse.

Terry îi turnă un pahar de sherry.

Pe drumul spre bunica am trecut pe lângă adevărate sate de corturi militare. Focurile bucătarilor ardeau, oamenii cântau, zdrăngăneau din banjo-uri, povesteau împreună. Totul era atât de paşnic şi... Am avut un presentiment că are să mi se întâmple ceva groaznic. Şi, Terry, l-am văzut pe Beverly Blând la Fairfax. Am aflat că şi el e agent secret acum, asta probabil pentru că e o slujbă mai puţin periculoasă decât dacă ar trebui să stea faţă în faţă cu inamicul.

— Dacă are să dea vreodată ochii cu Napoleon Baker, o să-şi dorească să fi întâlnit mai degrabă artilerie îngerilor Mlaştinii. Te-a văzut şi el, iubito?

Ea aprobă din cap.

— Mi-a spus... Susannah ezita.

Luă o înghiţitură de sherry pe care o simţi cum îi

alunecă pe gât, caldă şi plăcută. Apoi, luându-şi curajul din whiskey, Izbucni repede:

— ... spunea că, orice ar crede cei din serviciul de spionaj confederat, tu nu eşti decât un ticălos de agent dublu yankeu. Te lasă să hoinăreşti pe aici, prin Washington ca să poţi trece mai uşor linia frontului, sub pretextul că duci informaţii în sud şi, de fapt, tu observi fortificaţiile confederate şi tot restul.

— Şi l-ai crezut? întrebă Terry, privind-o intens.

Mâna cu care îşi ducea paharul la gură se oprise la mijlocul distanţei.

— Nu, dar...

— Aha, deci există un dar, o îndoială în mintea ta. Vorbeşte, Susannah, acum.

Îşi goli paharul cu whiskey. Sherry-ul nu fusese niciodată băutura lui preferată.

— Majoritatea informaţiilor pentru care mi-am riscat viaţa erau deja cunoscute..

— Majoritatea, dar nu toate.

Se întunecase la faţă, de mânie, credea ea.

— Îmi pare rău, Terry. Îmi pare rău. Nu te-am bănuit niciodată, eu doar... Iartă-mă... A fost o zi grea.

— De ce să te iert? Pentru că ţi-ai folosit capul în loc să-ţi asculţi inima? spuse el cu voce joasă şi răguşită.

Atunci, ea îşi dădu seama că ceea ce văzuse în ochii lui nu era mânie, ci durere, li făcuse rău, şi se simţea groaznic. Alergă la el şi începu să-i sărute ochii şi sprâncenele şi buzele şi ceafa.

— Blând a mai spus ceva, Iubirea mea, şopti ea. A spus că Simeon e într-una din campaniile confederate foarte aproape de linia frontului.

Frăţiorul meu va fi printre primii care vor înfrunta inamicul. Când va începe totul, Terry?

— Într-un fel, a şi început. Datorită corespondenţei duse de tine şi a altora, armata confederată se va retrage din Fairfax la noapte, se va regrupa şi va aştepta noi divizii care să o aducă mai aproape de numărul trupelor yankee. Brigăzile Uniunii avansează ca la paradă, după cum mi-a povestit un ziarist. Nu găseşti nicio trăsură de închiriat în tot Washingtonul, niciun cal de călărie, nici măcar un asin; în noaptea asta grupuri de civili călări şi în trăsuri merg să vadă lupta şi să-i privească pe rebeli cum vor fi, alungaţi din Richmond.

— Deci, spuse Susannah pe când urcau scările, războiul civil nu poate să fie decât o vacanţă veselă la iarbă verde şi toţi suntem invitaţi la sărbătoare.

O aştepta baia aburindă, la care visa de câteva ore. Terry o ajută să se dezbrace şi femeia se scufundă mulţumită în apa fierbinte şi reconfortantă.

— Mâine, când ne vom alătura mulţimii de privitori, cred că vom vedea ceva foarte diferit decât ceea ce aşteaptă ei, se încruntă el.

Au stat până noaptea târziu, aplecaţi amândoi peste pervazul ferestrei. Mai târziu, luna ardea luminoasă prin plasa de ţânţari întinsă deasupra patului lor. Cât era de obosită, îi luă mult timp lui Susannah până să adoarmă.

Capitolul 26

Când Susannah şi Terry ieşeau din Washington,

nu mai rămăsese niciun cal de călărie în tot oraşul. Cu o zi înainte, bucătarii europeni de la hotelul Willard fuseseră inundaţi de comenzi pentru coşuri cu mâncare de picnic, pe care să le ia în Virginia cei care voiau să vadă războiul.

Când Terry şi Susannah ajunseră pe dealul din Centerville, pe la mijlocul după-amiezii, câţiva oameni plecau deja acasă, siguri de victoria yankeilor, informaţie greşită pe care o duseră la Washington. Trăsurile erau aliniate ca la curse, câteva doamne priveau bătălia prin binocluri de operă. Praful se ridica în aer, împreună cu sunetul împuşcăturilor şi strigătele oamenilor. Susannah era bolnavă de îngrijorare şi i se făcu şi mai rău când Terry o anunţă că se duce în câmp.

— Pur şi simplu nu pot sta aici ca un neajutorat pe o buturugă privind cum oamenii aceia îşi riscă vieţile. Iubito, tu ai spus că nicio femeie adevărată din Carolina de Sud n-ar accepta de bărbat un laş, şi eu am de gând să-ţi fiu bărbat, fie ce-o fi.

Ti făcu cu ochiul şi o sărută repede.

— N-o să mi se întâmple nimic, fiindcă mă iubeşti.

Jur că nu, adăugă el, pe când ea îşi dorea din toate puterile să-şi fi putut lua înapoi vorbele despre frumoasele din Sud şi amanţii iaşi, dar, desigur, nu putea şi nici n-ar fi făcut-o niciodată.

— Terry, e imposibil pentru o adevărată femeie din Sud să respecte un laş care e o însuşire pentru întreaga spiţă bărbătească, dar aş vrea… aş vrea să pot fi ca Daisy Ballard, deasupra elanurilor astea romantice şi a pasiunii sudice pentru cavalerism dar…

— Eu nu-s îndrăgostit de domnişoara aceea

şcolită şi intangibilă, Ballard. Tu, frumuseţe sălbatică şi mândră a sudului, tu mi te-ai lipit de suflet.

— Ştiu de care parte vei lupta, dar ce uniformă ai să porţi? Albastrul yankeilor ar fi un început sigur, spuse Susannah, ştiind perfect că Terry va alege griul confederat.

Şi astfel, oricât i-ar fi fost de greu, iubindu-l aşa cum îl iubea, Susannah îl lăsă să plece. Era imposibil pentru ea, chiar numai să încerce să îl oprească.

L-a lăsat să plece şi apoi ore în şir n-a mai părăsit locul în care se despărţiseră, de teamă că el n-o s-o poată găsi, în caz de va avea nevoie de ea.

Lupta continua. Târziu, când bătălia începu să-şi schimbe cursul, cum nu mai putea nici să vadă nici să audă mare lucru şi era nehotărâtă ce să facă sau unde să se ducă, văzu o siluetă palidă într-o uniformă albastră unionistă, ruptă şi murdară. Nu fugea de-a binelea, dar se ascundea după un copac.

— Jimmy Quinlinvin, strigă ea, dacă ai de gând să-ţi faci de ruşine uniforma, mai bine scoate-o imediat!

Susannah se îndreptă spre el, rotindu-şi biciul de la trăsură.

— Colonelul Corcoran a fost dat dispărut *sau* prizonier! strigă băiatul, recunoscând-o. Oamenii s-au împrăştiat, l-am spus Veneţiei că voi lupta pentru ea şi nu voi fugi dar…

Băiatul era gata să izbucnească în lacrimi, să-i frângă inima lui Susannah. Putea fi fratele ei. Poate că Simeon zăcea mort chiar acum, sau rănit pe vreun câmp din Virginia. Şi apoi o spaimă de

gheaţă îi încleştă gâtul. Şi Terry s-ar putea să zacă pe undeva, strigând-o. ÎI strânse pe Jimmy mai aproape de ea. Când îi vorbi din nou, vocea nu îi era decât o şoaptă răguşită.

— Dă-mi mie uniforma ta, Jimmy, te rog, îl imploră ea.

— Aşteaptă-mă exact aici, m-ai înţeles? îi ordonă ea, lăsându-l în chiloţi, pe când îşi destrăma unul din caii de trăsură şi îl încăleca pe deşeuate.

Nesăbuită cum era, mânată de dragoste, nu simţea niciun fel de frică, deşi se îndrepta spre liniile confederate purtând uniforma albastră, yankee a lui Jimmy. Calul i-a fost împuşcat sub ea aproape imediat, şi apoi se târî înainte pe burtă, cu faţa în praf, simţindu-se mică, înţelegând pe deplin, pentru prima dată, nimicnicia unui biet trup omenesc; gloanţele zburau în jurul ei, lovind crengile copacilor de deasupra, scuturând o ploaie măruntă de aşchii. Când îşi ridică privirea vedea bombele sărind pe câmpie ca nişte iepuri.

Când ajunse într-o livadă mică, aparent părăsită, cu iarba înaltă până la talie, se opri să se odihnească, întinsă pe spate, cu braţele răstignite în lături, mâna găsi ceva în iarbă, un măr tare, abia căzut. Aşa întinsă, muşcă din el, lăsând ca zeama să-i curgă pe faţă şi

i se păru că nicio altă mâncare sau băutură nu i-a mai făcut vreodată atâta plăcere ca mărul acela acru şi răcoritor. Scrâşnetul primei muşcături, senzaţia cărnii tari a fructului pe limba ei o convinseseră că trăia şi că voia să trăiască încă mult timp de aici înainte.

— Amărâţii ăia de yankei sunt nişte oameni morţi, niciunul n-a mai apucat să geamă ori să se

vaite, auzi pe cineva spunând cu o voce familiară, tărăgănată.

Pe când sărea în picioare auzi căzând piedica mai multor pistoale şi apoi se văzu înconjurată de o duzină de soldaţi gata să tragă în ea, şi cadavrele altor două duzine împrăştiate prin livadă..

— Sfinte Doamne, sper să nu mai văd niciodată aşa ceva, şopti Susannah. Nu trageţi! strigă. Sunt cu Sudul... din Sud, din Carolina de Sud.

Se văzu în faţa unui întreg regiment de pădureni din Virginia care îi promiseră, pe când o conduceau aproape de liniile yankee, că-i vor căuta pe soţul şi fratele ei mai mic.

Cu totul surprinzător, dar Susannah îl găsi pe Jimmy Quinlivin exact în locul în care-l lăsase şi se întoarseră amândoi la Washington. Tot drumul l-au făcut în tăcere. Abia pe la miezul nopţii ajunseră la Long Bridge. Amândoi erau în continuare tăcuţi, împietriţi de câte văzuseră în zona aceea.

Oricât de multă pasiune punea Susannah în credinţa ei în Confederaţie, o durea inima pentru *blestemaţii de yankei* care fugeau cuprinşi de spaimă printre resturile trăsurilor stricate, cai speriaţi şi civili îngroziţi. Susannah şi-a îndreptat trăsura, trasă acum de un singur cal, spre front pentru a căra răniţii, dar alţi spectatori, înfuriaţi de ceea ce ei considerau laşitatea militarilor, au blocat special drumurile pentru a încetini retragerea. Câţiva politicieni, în hainele lor uşoare de după-amiază de vară au fost făcuţi prizonieri de către rebeli şi au fost siliţi să tremure de frig noaptea în câmp deschis sau. În hambare întunecoase.

La Washington toţi învinuiau ofiţerii voluntari şi

recruţii de acum trei luni. Când Susannah şi Jimmy ajunseră pe străzile oraşului, întorcându-se într-o trăsurică de curse, fură înconjuraţi de oameni ce aşteptau veşti despre evoluţia bătăliei. Chiar şi când aerul se răci şi o ploaie măruntă începu să cadă, mulţimea mişuna, prin noapte. Mulţi stăteau în faţa hotelului Willard, simţindu-se mai bine în aura aceea de lumină. Susannah însăşi văzu câţiva ofiţeri galopând într-acolo, descălecând şi înaintând pentru a-şi căuta consolarea în unul, două, trei pahare cu wiskey.

Şi apoi, în zorii cenuşii apăru armata mohorâtă, învinsă. Luptătorii veneau împleticindu-se şi clătinându-se ca nişte fantome, prin ploaie şi noroi. Nicio companie nu mai respecta ordinea militară. Ofiţerii adormiseră pe spatele cailor şi oamenii cădeau din picioare de oboseală, lângă bornele de pe drum sau în pragurile caselor.

— Soldat, îţi putem oferi ceva de băut? întrebă Jimmy, în timp ce bătea pe umăr o siluetă masivă, palidă, cu ochii goliţi de oboseală, care nu era altul decât sergentul Joe Dempsey.

— Oraşul va cădea, va cădea! Rebelii au venit puternic asupra noastră. Doamnă, eu mă duc drept la gară şi dumneavoastră ar fi cel mai bine să veniţi cu mine. Eu mi-am terminat cele trei luni şi, Dumnezeu să mă ţie, am avut destul război cât să-mi ajungă pe tot restul vieţii.

Susannah îl chemă pe sergentul ce se văicărea la ea acasă, să mănânce ceva şi să se spele şi, pe când şi el şi Jimmy, care mai avea puţin şi leşina, se grăbeau să-i accepte cu recunoştinţă invitaţia, prizonierii confederaţi erau conduşi pe drumul spre închisoarea Vechiului Capitoliu. Spre mânia lui

Susannah, sudiştii ei eleganţi erau mânaţi de la spate, se arunca în ei cu bulgări de pământ şi erau înjuraţi. Femeia îngheţă, incapabilă să se mal mişte. Ştia deja că nu era singura simpatizantă sudistă din Washington, dar, pe când privea bărbaţii în gri, sperând în agonie să-l vadă şi pe Terry sau pe Simeon printre ei, cineva din mulţimea din jur strigă ura pentru *Confederaţie!* Încremeni şi, când individul fu alungat pe stradă de o mână de soldaţi unionişti cu puşti, numai mâna fermă a lui Dempsey pe braţul ei o opri să sară în apărarea eroului ei. Şi a fost un noroc, pentru că, înainte să pornească, unul dintre rebeli o strigă.

— Don’şoară Butler, don’şoară Butler, fratele matale a căzut la Bull Run Creek!

Se desprinse din strânsoarea lui Dempsey şi fugi pe urmele tristului convoi de prizonieri, recunoscând printre ei un fost coleg de şcoală de-a lui Simeon, Cyrus Etheridge.

— A căzut? A căzut… ucis sau rănit, imploră ea, dar băiatul nu ştia sigur şi îi ceru iertare pentru ignoranţa *sa.*

— Nu-ţi face griji, Cyrus, spuse ea împingând un – pumn de dolari legaţi într-o batistă de dantelă parfumată în mâna lui. Dolari verzi. Sunt întotdeauna folositori, îi spuse. Am să încerc să te văd mai târziu. Fii tare acum, îi strigă, pe când unul din marinarii care păzeau prizonierii îl împingea înapoi.

— Eu mă duc acum, spuse ea celor doi însoţitori ai ei, să-mi găsesc fratele, viu sau…

— N-ai să te duci din nou, nu te mai duci la blestematul ăsta de război! Ai mai fost azi o dată şi la ce ţi-a folosit? exclamă Jimmy. N-o lăsaţi,

domnule sergent. Aproape că a omorât-o astăzi.

— Vă ducem acasă acum, doamnă Armstrong. Apoi mă voi duce să văd ce pot afla despre... bărbaţii dumneavoastră. Unul e yankeu şi celălalt rebel, aşa e?

Susannah încuviinţă din cap. Ce altceva ar fi putut face? se întrebă.

— Ai grijă de tine, domnule Dempsey, îi spuse pe când încăleca. Îţi... mulţumesc.

Îi dăduse o masă bună şi o băutură tare. Dar, deşi nu dormise deloc după cele treizeci şi şase de ore de marş, insistase să se ducă. *Ai grijă* nu era tot ce ar fi vrut Susannah să-i spună bărbatului acela masiv, dar era tot ceea ce putuse rosti în acel moment. Avusese de gând să-i spună că oamenii civilizaţi n-ar trebui să umble să se omoare unul pe altul, că trebuie să existe o cale mai bună, dar rămase să îl privească pe când făcea colţul, în ceaţa ce se încolăcea în locul în care fusese un moment mai înainte.

Soldaţi rătăcind pe străzi cerşiră mâncare şi apă toată ziua următoare şi femeile din Washington stăteau în ploaie, împărţind mâncare şi cafea, ca şi Susannah..

— Am să omor nişte rebeli, auzise strigând în dimineaţa trecută, un băiat cu o expresie îndrăzneaţă pe faţă, pe când trecea prin faţa casei ei, împreună cu tovarăşii săi, îndreptându-se spre câmpul de bătaie.

— Dumnezeu e de partea celor drepţi, a Uniunii, spusese un altul, care îşi purta însemnele la vedere, o eşarfă de mătase albastră cu trandafiri roşii, fără îndoială un dar de la iubita lui.

Susannah îl văzu din. Nou în după-amiaza de

după înfrângerea Uniunii într-o roabă trasă drept prin faţa ei, cu faţa învelită într-o batistă murdară de sânge, la fel de roşie ca trandafirii de pe eşarfa pe care încă o avea la gât.

Curând după aceea, într-o noapte târzie abia se trezise dintr-un vis şi stătea pe jumătate adormită, singură în pat. Auzi o singură bătaie a ciocănelului de la uşă. Sigur era Terry care se întorcea acasă la ea şi alergă în jos pe scări, fără şal, doar în cămaşă de noapte, cu o lumânare în mână. Grace şi copiii erau deja în spatele ei când deschise uşa şi… nu văzu pe nimeni.

Când o siluetă în uniformă ieşi din ceaţă, la câţiva paşi, şi veni şchiopătând spre ea, crezu că vede o fantomă, dar omul o strigă pe nume.

— Trebuia să fiu sigur că sunt… în siguranţă… că eşti chiar tu, rosti cu greu bărbatul.

— Doamne Dumnezeule, Will Chauvenet, eşti rănit rău? întrebă ea.

— Aşa şi aşa, apucă el să spună înainte să dea ochii peste cap şi să-i cadă la picioare.

Două zile mai târziu, Will îşi revenise de-ajuns de pe urma umărului său dislocat ca să poată sta în capul oaselor în pat. Era în stare să înghită nişte fiertură de orez cu vin, whiskey, zahăr nerafinat şi apă, adică ceea ce recomandase doctorul pentru refacerea forţelor unui bărbat rănit, slăbit în urma pierderii de sânge.

— Am fost trimis în Vest ca să iau comanda operaţiunilor navale pe râul Mississippi. Am simţit că trebuie să particip la lupta de la Bull Run, îi spusese el lui Susannah, iar ea i-a răspuns că vorbeşte exact ca o cunoştinţă a ei.

Will voise să plece imediat, dar Susannah nu i-a

permis aşa ceva.

După ce i-a lăsat pe Will şi pe copii în grija lui Grace şi i-a trimis pe Dempsey şi Quinlivin înapoi la regimentul lor, Susannah porni în ziua următoare spre Infirmeria Washingtonului, să se ofere să lucreze ca infirmieră, pentru yankei sau rebeli, asta nu avea importanţă, dar nu a fost primită cu braţele deschise. Din contra, a fost trimisă după aprobarea surorii şefe, înţepata domnişoară Dorothea Dix.

Ca o femeie mândră a Noii Anglii, domnişoara făcuse treabă bună prin închisorile şi sanatoriile din Massachusetts, înainte să vină la Washington ca să-şi pună priceperea în slujba Uniunii. A fost numită supraintendentă a Infirmeriei şi investită cu autoritatea de a accepta sau respinge voluntarele pentru postul de infirmieră, după cum considera de cuviinţă. Deşi conştiincioasă, era arbitrară, subiectivă, severă şi capricioasă, şi avea principii stricte. Voluntarele trebuiau să fie în stare să scrie, să citească, să gătească, să respecte principiile morale, să se îmbrace simplu şi – pe cât posibil – să fie lipsite de orice frumuseţe. Aici a fost piatra de încercare a lui Susannah.

Domnişoara Dix respinsese multe voluntare şi, cu siguranţă, ar fi respins-o şi pe doamna Armstrong, dacă frumoasa voluntară n-ar fi fost prevenită dinainte. Susannah se prezentă la biroul administraţiei în rochia ei simplă, neagră, de ţară, cu părul strâns sub bonetă şi cu ochelari cu rame groase pe nas ca să întunece oarecum strălucirea ochilor ei.

— Scoteţi-vă ochelarii, vă rog, domnişoară…

Dorothea Dix studia foaia de hârtie de pe birou,

unde Susannah scrisese o descriere a sa.

— Doamnă Armstrong, unde este soţul dumneavoastră? V-a îngăduit să lucraţi cu bărbaţi dezbrăcaţi.

— Nu ştiu unde e, doamnă, răspunse Susannah. Dar ştiu că mi-ar aproba hotărârea de fi de folos.

Doamna Dix o privi lung.

— Vai de mine, vorbiţi Ga o sudistă sau o sufragetă, mârâi ea.

— Da, doamnă, răspunse Susannah, încercând să-şi ascundă supărarea pe când femeia o măsura critic. Chiar dacă sudistele nu sunt foarte interesate de mişcarea sufragetelor în politică şi învăţământ, eu sunt.

— Ridică-te, te rog, ordonă domnişoara Dix cu atâta autoritate că, oricât de furioasă a fost şi oricât de sigură că va fi refuzată, Susannah sări în picioare în poziţie de drepţi.

— Arăţi prea bine pentru munca asta, doamnă Armstrong, spuse femeia.

— N-am ce face, spuse Susannah exasperată. Şi nu-i drept să folosiţi un asemenea motiv pentru a mă împiedica să…

— Dar, proclamă măreţ Dix, eşti stăpână pe tine, ştii să vorbeşti şi ai un scris citeţ şi îngrijit. Ai reflexe rapide. Vei fi ajutoarea mea.

— Eu vreau să lucrez cu bolnavii şi răniţii, domnişoară Dix, răspunse Susannah.

— Vrei să spui că îţi cauţi bărbatul, nu-i aşa?

Cele două femei îşi scoaseră ochelarii şi se priviră. Domnişoara Dix se aşeză.

— Florence Nightingale a scris că a fi infirmieră e o meserie nobilă pentru cei ce nu pot purta arma într-un câmp de bătaie. Dar nu e o vocaţie pe care

să o urmezi în scopuri politice — pentru a demonstra *drepturile* femeii sau pentru alte interese personale meschine. La loc, doamnă Armstrong.

— Am părăsit ţinutul sclavilor şi cavalerismul sudic. Soţul şi fratele meu sunt daţi dispăruţi. Părinţii nu mai vor să ştie de mine şi le-am pierdut pentru totdeauna dragostea. Ştiu ce înseamnă să fii singur. Vreau să îngrijesc şi să-i încurajez pe cât pot pe băieţii aceştia curajoşi care sunt, mulţi dintre ei probabil, pentru prima dată departe de casă. Desigur că am motive personale pentru a mă oferi voluntar, dar sunt sigură că şi dumneavoastră aveţi, domnişoară Dix.

Susannah a trebuit să aleagă. Putea lucra cu Hannah Ropes, sora şefă dintr-unul din spitalele oraşului sau cu Clara Barton, care lucra în tabere sau bivuacuri.

— Clara era îngrozitor de timidă. A avut câteva crize de nervi, adevărate leşinuri care o epuizau pentru luni în şir. Dar, ca şi dumneavoastră, doamnă Armstrong, scrie foarte frumos şi i-a fost oferită o slujbă la birourile centrale, aici, în capitală. Şoricelul ăsta liniştit din Noua Anglie a întâmpinat compania a şasea din Massachusetts când trenul a intrat în depou, în aprilie, şi de atunci i s-a schimbat întreaga viaţă.

— Se întâmplă şi aşa, încuviinţă Susannah.

Domnişoara Dix se încruntă.

— În ziua următoare, când oamenii erau strânşi în camera Senatului, Clara le-a adus aţă, ace, batiste şi alte nimicuri foarte necesare, şi le-a citit dintr-un ziar din Massachusetts, *Worcester Spy.* Acum dă anunţuri pentru provizii de tot felul în

Spy. Cutiile inundă oraşul. Clara, nu ştiu cum, dar a depăşit ordinele obişnuite şi propria sa timiditate şi a reuşit să asigure o căruţă şi un vizitiu care să o ducă pe câmpul de luptă. La Bull Run a hrănit şi a îngrijit răniţii cu cafea şi pâine muiată în vin. Dumneata, doamnă Armstrong, eşti angajată. Cred că voinţa dumitale m-a cucerit.

— Vă mulţumesc, domnişoară Dix, zâmbi Susannah la plecare, dându-şi seama că făcea, probabil, o greşeală.

Avea dinţi prea frumoşi.

— A, şi, cred că ştim amândouă că, dacă am vrea, am putea purta o armă pe câmpul de luptă.

Din cauza copiilor, s-a hotărât să lucreze mai aproape de casă cu Hannah Ropes, o altă fiinţă hotărâtă a Noii Anglii, un caracter puternic, o femeie ce se descria pe sine ca *o găină domestică, dar cu aripi de vultur.*

Capitolul 27

Primul om pe care-l văzu Susannah când păşi în spitalul Uniunii din Georgetown fu domnul Vincent Collier care fusese însărcinat de către Y.M.C.A. Să împartă biblii şi broşuri soldaţilor şi oricui ar fi avut nevoie de încurajare şi salvare. Era mare nevoie de el în Washington. Chiar în holul din la intrarea în spital, domnul Collier se ruga îngenunchiat lângă un bărbat rănit mortal, iar Susannah simţi nevoia să se întoarcă şi să fugă, la gândul că l-ar putea găsi pe Terry sau pe Simeon, sau chiar pe amândoi, solicitând serviciile funebre ale domnului Collier..

Dar, desigur, nu se putea evapora cum ar fi vrut,

mai ales după ce ridică ochii şi privi în jur. Imaginea acelor răniţi care aveau nevoie de ea, o impresionă.

Spitalul Uniunii, în clădirea unui vechi hotel din Georgetown, era o clădire jalnică, cu holuri înguste, terestre mici şi lemnărie ce sta să cadă. Toate acestea făceau clădirea să fie nepotrivită pentru un spital, de aceea puţini ofiţeri din ambele tabere erau trimişi acolo, doar cei de pe lista: *yankei şi rebeli.* Era puţin probabil să-l găsească pe Terry acolo; şi Susannah ştia asta, dar poate că va da peste fratele ei care se înrolase ca soldat.

Mulţi dintre proprietarii sudişti, ofiţeri de carieră, mergeau la război ca să lupte umăr la umăr cu prietenii lor, asta era de la sine înţeles. Era mai bine să fii soldat la aristocraţi decât căpitan la nişte ţărănoi.

Sora Hannah Ropes, o femeie cu pronunţate instincte materne, era şefa asistentelor din spital. Îşi salută noua subordonată în grabă, dar cu bunăvoinţă şi se oferi să mai întrebe printre asistente şi doctori despre soţul şi fratele doamnei Armstrong.

— Consideră toţi pacienţii ca fiind fraţii dumitale, doamnă Armstrong, aşa cum eu îi consider fii mei şi le vei face mult bine cu un zâmbet şi un gest blând. Mulţi dintre bărbaţii noştri, în special cei din Raine şi Richigan, au murit mai degrabă din pricina atmosferei decât din pricina rănilor. E îngrozitor de cald pentru ei în acest oraş torid şi nu e nevoie să-ţi precizez că locul e plin de ţânţari. În această mlaştină ne ştergem într-una frunţile de sudoare, dar ştiu că facem tot ce ne stă în putinţă.

Şi cu asta, sora Hannah o puse pe Susannah să-

şi schimbe îmbrăcămintea.

— Citeşte asta, când eşti liberă, bineînţeles, îi spuse sora şefă cu o ironie blândă, strecurând în buzunarul lui Susannah: *Note despre meseria de asistentă: ce este şi ce nu este de Florence Nightingale.*

Proaspăta asistentă chiar citi cartea, acasă, singură în pat, în nopţile când, în ciuda oboselii, somnul o ocolea.

Susannah află de la Florence Nightingale, care fusese asistentă medicală în timpul războiului din Crimeea că, deşi o femeie e din când în când asistentă, nimeni nu poate învăţa meserie şi deprinderi din cărţi ci doar din practică în spital. Chiar şi acolo, tot ce putea face, era să ajute în alinarea bolnavilor păstrând aerul curat şi pacientul în condiţii care să uşureze acţiunea naturii. Susannah încercă. Şi învăţă.

Cu soţul şi fratele mereu prezenţi în mintea sa îşi făcea datoria de la şase dimineaţa până mult după ora stingerii. Ziua ei de muncă începea cu făcutul focului, schimbarea aşternutului, deschisul ferestrelor larg pentru ca aerul curat, despre care Florence Nightingale susţinea că este aşa de important (dar nu fusese niciodată la Washington vara) pentru însănătoşire. Asistentele trebuiau să glumească şi să tachineze ca să-i facă pe *copiii noştri mari* (cum îi numea colega lui Susannah, domnişoara Alcott) să mănânce pâinea de campanie şi să bea apa chioară, iar pe alţii să-i facă să se spele, să se învioreze şi chiar să zâmbească puţin.

Susannah află că doctorul Hargrove Haight, un chirurg slab în meseria lui, dar cu o gură mare, era

duşmanul lui Hannah. Durerea nu-i spunea nimic, îşi bătea joc de blândeţea şi interesul surorii şefe pentru însănătoşirea pacienţilor şi opera mai mult decât era necesar. Un biet soldat făcut harcea-parcea îl fascina pe doctorul Haight, în timp ce nu dădea nici doi bani pe un ofiţer cu vreo zgârietură. Deşi nu avea niciodată o vorbă bună pentru vreun biet soldat, atitudinea lui Haight devenea servilă faţă de vreun ofiţer trimis din greşeală la spitalul Uniunii şi transferat curând într-unul mal bun. Cât despre asistente, le considera că ar fi prada lui de drept şi acestea, indiferent cât de frumoase sau urâte erau, pe lângă celelalte corvoade pe care le aveau, trebuiau să răspundă avansurilor sale. Purtarea sa stupidă şi îngâmfată nu făcea decât să scoată în evidenţă curajul soldaţilor pe care îl avea Susannah în grijă.

Prima dată când unul dintre pacienţii ei, un bărbat pe cara ea îl îngrijise o vreme, muri, se simţi ca şi când ar fi pierdut pe cineva drag. Able Ross zăcuse mai mult de două săptămâni împreună cu alţii, în ceea ce fusese, în zile mai bune, sala de bal a hotelului.

— Mulţumesc, domnişoară, îi spuse Able Ross lui Susannah într-o zi, răsuflând cu greu. Cred că... am să mă duc.

Acestea-i fuseseră ultimele cuvinte şi ea fusese zguduită. Sora Ropes şi domnişoara Alcott au încercat s-o consoleze fără prea mult succes.

— A murit demn, bărbăteşte, spuse Louisa. Trebuie să te rogi pentru Able acum. Şi lasă să fie dus de-aici.

— Până aproape de sfârşit, n-a fost în stare să articuleze mai mult de un cuvânt din când în când,

spuse Susannah, iar acum a încercat din greu, să-mi spună ceva... mie. Mă ţinea de mână cu nici două ore în urmă şi acum, a murit.

— Îngerii au venit şi l-au luat, adăugă sora şefă, iar tu, Susannah, ai fost mână în mână cu el. Acum, Able e pe mâini bune. Asta trebuie să te încurajeze.

Sub perna lui găsi un desen mototolit, probabil al soţiei sale şi a doi copii. Susannah tăie o buclă din *părul* lui ca să *o* trimită acasă, apoi se duse şi plânse mult, singură.

În aceeaşi noapte, târziu, în drumul spre casă, o femeie urmări trăsura lui Susannah, din colţul pieţei Lafayette până acasă.

— Domnişoară Butler, domnişoară Butler, dacă dumneata eşti, te rog să mă asculţi un moment! spuse femeia când Susannah puse mâna pe mânerul porţii.

Fata, care n-avea mai mult de douăzeci de ani, era zguduită de tuse, abia vorbea şi, la lumina felinarului, Susannah văzu că avea strălucirea ciudată, specifică tuberculoşilor. Boala avea un efect bizar asupra victimelor sale. Unele deveneau, pentru un timp, surprinzător de frumoase, uşor amorale. Ochii acestei femei erau strălucitori, obrajii roşii de febră. Tremura şi strângea o haină veche şi subţire în jurul umerilor. Părea pe punctul de a se prăbuşi şi Susannah o susţinu de braţ, aşteptând.

— Numele meu este Maggie, spuse fata cu aerul că aştepta ca acest nume să-i spună ceva lui Susannah şi într-adevăr avu un ecou slab în memoria ei, dar ruşi putu aduce aminte. Tatăl dumitale a fost foarte bun cu mama mea şi cu

mine, totuşi…

— Da, da! Când a fost asta? întrebă Susannah, nerăbdătoare să afle veşti de acasă.

Majoritatea scrisorilor pe care le trimisese mamei sale acasă cu vapoarele care circulau între Washington şi Dixie, i se întorceau nedesfăcute şi spera ca această femeie să-i dea veşti din Charleston.

— Ei sunt… Bine şi în siguranţa acasă? Tata s-a întors din străinătate?

— N-am avut de-a face cu căpitanul Butier de când m-am născut. Nici nu mi-l amintesc.

— Comandorul Butier. E comandor de câtva timp, o corectă Susannah fără motiv, din obişnuinţă.

— Vezi dumneata, mama mea, Margaret, a rămas săracă lipită când tatăl meu a murit pe mare, la bordul navei *Somes.* Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl meu şi nici pe al dumitale, domnişoară Butier.

Domnişoara Crandell, se clătină pe picioare şi Susannah îşi aminti cine era sau, mai curând, cine era mama ei.

— Te rog, intră, o invită ea şi fură întâmpinate în hoi de Veneţia care se îngriji de musafiră până când Susannah îşi scoase mănuşile şi boneta.

Puse să se servească o cină uşoară şi merse în salon unde fusese aprins un foc în ciuda căldurii de august din Washington. Maggie Crandell tremura din pricina febrei şi Susannah o făcu să se aşeze pe divan între perne şi puse un şal în jurul ei. Când îi scoase botinele, văzu că ciorapii îi erau găuriţi.

După ce servitoarea aduse tava, Susannah se aşeză într-un fotoliu, pregătită să asculte povestea

lui Maggie, tristă după cum putea vedea din înfăţişarea fetei, când, auzi un zgomot la poartă... la acea oră nepotrivită. Inima începu să-i bată iute pe când se grăbea afară din cameră, cutremurată de speranţa, să deschidă uşa... lui Jimmy Quinlivin.

— Îmi pare rău dacă aşteptai pe altcineva, ridică el din umeri şi, tremurând, ea îl îmbrăţişă înainte să-l conducă în salon.

Maggie căzuse într-o amorţeală neliniştită, iar Veneţia îl salută pe Jimmy care devenise primul ei admirator perseverent, cu degetele la buze, un gest pe care-l luase, fără să-şi dea seama, de la Susannah.

— Cine e fata aceea adorabilă? şopti Jimmy iar Veneţia ridică din sprâncene.

— E Maggie Crandell, îi spuse Susannah. Tatăl ei a navigat pe vasul Somes cu ani în urmă. Mama ei l-a cunoscut atunci pe tatăl meu. Într-o oarecare măsură, Robert Crandell a colaborat, ca şi tatăl meu, la fondarea Academiei Navale. Maggie Crandell, cea care doarme acolo, a plătit un preţ greu pentru şcoala aceea.

— Dar cum, doamnă Armstrong? E destul de tânără. Poate puţin mai mare ca mine, spuse Jimmy.

— Pentru că în zilele acelea, nu exista nicio academie navală, ofiţerii erau antrenaţi pe vapoare de antrenament. Pe lângă navigaţie, băieţii mai studiau la bord matematica şi literatura. Pentru restul materiei era angajat la bord un profesor, adesea unul nu prea dotat, care fugea de ceva sau cineva de pe ţărm. Ofiţerii care se ocupau de navă nu prea aveau timp pentru băieţi, bieţi recruţi. Era ceva zgomot pe atunci cu propovăduitorii

Abstinentei, pe la începutul anilor
1840. Ei se opuneau ca tinerii să fie antrenaţi în astfel de condiţii şi, mai mult, să mai primească şi alcool pe deasupra. Aşa încât a fost construit Somes. Era o navă unică, bună doar pentru antrenat ofiţeri şi viitori marinari, aşa cum era tatăl lui Maggie. *Somes* era o biată navă, o jucărie strâmtă şi mică, un experiment care n-a mers. Era joasă, rapidă, dar prea mică pentru suta de oameni care erau la bordul ei în prima cursă. De asemenea, era neobişnuit de greu de mânuit. Chiar şi în cele mai bune condiţii, navigaţia este întotdeauna o meserie periculoasă. Catargul este imens, ancorele sunt grele, nu te poţi baza niciodată pe cabluri sau pe lanţuri şi, desigur, e marea şi vântul.

La bordul lui *Somes* s-a petrecut ceva groaznic. O crimă de nedescris petrecută pe punte a dus la fondarea Şcolii Navale care era, este condusă de Guvern.

— Ce s-a întâmplat pe Somes? întrebă Veneţia aproape ca şi cum n-ar fi vrut să ştie.

— Omor, spuse Susannah. A trei oameni din echipaj de către căpitan. Justificarea lui nebunească a fost revolta. Cei trei bărbaţi... băieţi au fost spânzuraţi pentru rebeliune şi complot de piraterie. Unul dintre ei era tânărul tată a lui Maggie. Altul, un băiat obraznic, dar cu siguranţă nu pirat sau rebel, era Philip Spencer, fiu al *Secretarului statului pentru război* pe atunci, John Canfield Spencer.

Veneţia înghiţi în sec şi îşi acoperi gura cu mâna.

— Ce vârstă aveau? întrebă ea, nerăbdătoare.

— Şaptesprezece şi optsprezece. Şi acum îmi

fierbe sângele de furie, încă mă obsedează întâmplarea.

— Te preocupă? A, da, îmi amintesc… şi Maggie se ridică atât cât să ia o înghiţitură de supă şi apoi adormi din nou.

Susannah decise că trebuia culcată imediat. Grace se duse să pregătească odaia pentru oaspeţi înainte de a aduce doctorul.

— Ei bine, după asta… furtună: tatăl meu, comandorul Butier şi comandantul Franklin Buchanan au fost însărcinaţi să-i obişnuiască pe marinari cu idealurile de onoare, patriotism şi dreptate şi să-i facă să înţeleagă ce se cerea de la ei pentru a avea o bună pregătire. Domnul Chauvenet le-a predat navigaţia, domeniu în care excela.

— Will e destul de deştept, recunosc, spuse Jimmy. Mi-a promis că mă va învăţa şi pe mire, după război.

— Eşti norocos. Will e un profesor strălucit, l-a pre gătit atât de bine pentru examenul de locotenent pe studenţii din anii mari, încât l-au cerut la şcoala Navală din Annapolis.

— Ce au făcut Spencer şi ceilalţi doi ca să fie spânzuraţi? întrebă Grace, odată întoarsă în salon. Doctorul e pe drum, îi informă ea.

— Se spune că Philip Spencer era un copil-problemă. Era murdar, bea mult şi întotdeauna avea un trabuc între dinţi. Agresiv cu părinţii săi, nu accepta ordine de la nimeni. De două ori a fost eliminat din marină înainte ca tatăl său să-l trimită din nou pe mare, pentru binele lui, pe Somes. Spencer nu se potrivea acolo, după cum nu se potrivea nicăieri. Un candidat la ofiţerie care se lua

de superiori, lucra de neiertat în codul maritim. Fraterniza cu echipajul, le dădea mâncare, ţigări şi alcool şi, după cum se bănuia, droguri. Băiatul avusese întotdeauna toane şi a devenit şi mai capricios după o vizită la ţărm în Liberia, unde putuse intra în posesia a ceva iarba dracului care i se urcase la cap. Dar şi şeful de echipaj de pe *Somes,* Ralph Mackenzie, era la fel de nechibzuit şi de nepotrivit pentru slujbă. Indiferent ce crimă s-ar fi petrecut la bord – dacă s-a petrecut – el n-avea niciun drept legal sau moral să spânzure pe cineva fără judecată. Dar, deşi tatăl lui Spencer avea

— Multe relaţii sociale, Mackenzie avea şi mai multe „politice. Şi-a făcut propria curte marţială şi a mers până la capăt, cu crima. Tatăl meu a încercat s-o ajute pe Margaret Spencer, dar viaţa ei fusese deja făcută praf. Nu i-a supravieţuit mult soţului.

— Oh, Veneţia Armstrong! exclamă Jimmy, sărind brusc în picioare. Totul s-a întâmplat de mult. Nu plânge!

Reticenta fată îşi lăsa din ce în ce mai mult simţămintele să se arate şi izbucni în plâns când îi aranja fui Maggie şalul pe umeri, trezind-o.

— Oh… Domnule… Armstrong. Spuneau că trebuie să-ți spun ceva..

O expresie nedumerită i se aşternu pe faţă, apoi lumina unui zâmbet..

— Îmi amintesc. Spuneau că trebuie să vă spun că este la…

Susannah gări în picioare şi porni spre uşă.

— Unde e? Unde? întrebă ea.

Maggie murmură un răspuns nedesluşit şi Susannah se duse la ea. Luând-o în braţe, o întrebă

cu toată răbdarea de care era capabilă:

— ... draga mea Maggie, ta rog, te implor, spune-mi unde e locotenentul Armstrong? Cine te-a trimis să mă găseşti? El? El?

Veneţia o convinse pe Susannah să aştepte trăsura, altfel ar fi alergat tot drumul până acolo.

Capitolul 28

Când Susannah îşi încheie ziua de lucru, fuseseră aduşi la spital şase bărbaţi. Plecase de acolo în grabă, să caute prin alte spitale şi nu i se spusese de noii veniţi, transportaţi dintr-un spital de. Campanie, unde fuseseră câteva săptămâni.

În timp ce aştepta să i se aştearnă un pat pe podeaua holului, unul dintre ei îi vorbi lui Maggie Crandell. Fata făcea acelaşi lucru pe care-l făcuse şi Susannah şi multe altele înaintea ei — căuta minuţios şi cu nerăbdare şir după şir, printre feţele spectrale din spitale şi în corturile albe, sperând mereu să dea peste faţa mult dorită a unui soţ, fiu sau frate sau, ca în cazul lui Susannah, care nu era singura, peste mai mult decât o faţă mult iubită.

— Susannah Butler... aduceţi-o pe Susannah, vă rog, îi spuse soldatul rebel lui Maggie, repetând cuvintele înainte de a-şi pierde conştiinţa.

O întrebase pe sora-şefă Ropes pentru că numele Butler însemna mult pentru ea şi bolnavă cum era, întoarsă la spitalul Uniunii în aceeaşi noapte, într-o frenezie, abia reţinuta, de emoţii amestecate, cu speranţa amestecându-i-se cu disperarea, Susannah merse în vârful picioarelor de la pat la pat cu un felinar în mână, împreună cu Grace şi Jimmy. Încă nu-l găsise pe Terry când mai

rămăsese doar o singură cameră nevizitată, mică, umedă, la subsolul clădirii. Avea o singură fereastră înaltă şi era folosită doar când nu mai era spaţiu. Cu groază crescândă, Susannah împinse uşa şi intră.

În cercul tremurător făcut de felinar, printre umbre, văzu deîndată că încăperea era goală; erau doar două paturi de fier goale, cu nişte cuverturi împăturite.

— Terry a murit, Grace, spuse ea pe un ton plat. A murit singur, fără mine, fără să ştie cât de mult îl iubesc şi câtă nevoie am de el, fără să ştie multe lucruri pe care ar fi trebuit să i le spun, pe care avea dreptul să le ştie.

— Ce naiba faci aici, la ora asta, doamnă Armstrong? Pe mine mă cauţi? spuse ironic Hargrove Haight, apărând în uşă, împreună cu una dintre cele mai tinere asistente, o oarecare domnişoară Brumgart.

— A murit cineva în noaptea asta, domnule doctor Haight? întrebă cu răceală Susannah.

Când el dădu din cap afirmativ, ea fu pe punctul de a scăpa felinarul, dar Jimmy i-l luă.

Doi dintre noii veniţi sunt morţi de-a binelea, doamnă Armstrong. Acum, dacă nu vă supăraţi, ne trebuie această cameră… s-o pregătim, desigur.

— Ei bine, cine erau, domnule, cei care au murit? Întrebă Grace. Care era numele lor?

— Cine erau? Cum dracu’ să ştiu? Dar li se întâmplă să mai ştie cum îi cheamă când vin la mine, iar acest ultim lot era foarte sărac, doar nişte amărâţi răniţi, nimeni de soi..

— Se mai fac şi greşeli. Îmi caut soţul, ofiţer. Mi s-a spus că a fost adus aici în seara asta. V-a trecut

prin mână un bărbat frumos, înalt, zvelt... cu părul... cu părul castaniu şi ochii cenuşii, atât de adânci, atât de...?

Haight îşi feri privirea.

— Păr castaniu... Ei bine, soră Armstrong, cunoşti foarte bine condiţiile în care vin aici bărbaţii de pe câmpul de luptă, nespălaţi, indiferenţi la durere după legănatul trăsurii sanitare. Un bărbat, după câte s-ar părea un ofiţer, a fost mutat de aici, mai mult mort decât viu. Soră şefă, poate ştii ceva detalii.

Grace şi Susannah, urmându-l pe Jimmy, ieşiră din încăperea îngustă, lăsându-i acolo pe ceilalţi doi.

— Susannah, o strigă Louisa şoptit, venind fuga din partea opusă a holului. Am trimis un mesager la voi acasă să-ţi spună...

Mâna stângă a lui Susannah îi acoperi buzele. Nu voia să audă ce se aştepta să-i spună Louisa. Spuse ea:

— A... murit.

— Oh, nu, nu, apăsă Louisa şi scutură din cap. Vino! Vino cu mine!

Soarele răsărea şi majoritatea bărbaţilor se trezise să-l salute, ca şi pe asistentele care măturau sala de bal. Erau. Şi doi vizitatori, Rose Green şi Nancy Phillips, doamne care simpatizau puternic Confederaţia, nu ca mine, spion ascuns, se gândi Susannah, cunoscută oriunde ca o renegată. Fiind informate despre noii veniţi, se prezentaseră cu coşuri cu mâncare, flori şi îmbrăcăminte şi priviră cu dispreţ la Susannah, cum se apropia de patul spre care Louisa şi acum şi sora șefă Ropes o trăgeau.

— Oh, Doamne… se poticni ea. E Simeon! Oh, Sim, Sim, sunt eu Susannah, spuse, apropiindu-se de pat.

Ochii lui verzi, îndureraţi, se fixară pe ea şi se aprinseră de furie înainte de a-şi întoarce privirea.

— Simeon, te rog, nu te purta aşa cu mine. Am venit să am grijă de tine, să te iau acasă.

— Soră, vorbi el cu efort spre Louisa care păşi înainte. Soră, te rog, ia-o pe trădătoarea aceasta de *aici.*

Cele două vizitatoare se uitară la Susannah cu dispreţ şi furie.

— Lasă băiatul în pace, spuse Nan Phillips. Ai să-i înrăutăţeşti situaţia.

— Avem noi grijă de el, lătra doamna Green.

În prima zi a lui Susannah la Washington, aceeaşi doamnă Green o înjurase şi o scuipase pe stradă, iar Susannah fu din nou tentată să-i ceară să-şi vadă de treburile ei, că nu era o doamnă, ci doar un canal împuţit, dar îşi ţinu gura şi îşi îndreptă din nou atenţia spre fratele său.

— Eşti o trădătoare, Susannah, o luda. Ai frânt inima mamei şi a tatei… Şi a mea. Acum du-te.

Simeon nu voia sa se uite la ea, dar ea văzu durere şi tristeţe în ochii lui.

— Sunt încă sora ta, insista ea.

El nu răspunse, la început.

— Nimic nu mal este cum a fost odată şi nu va mai fi niciodată, reuşi el să spună şi apoi îşi întoarse faţa îndurerată de la sora lui.

Abia atunci realiză ea ce sacrificase el pentru Confederaţie: piciorul stâng şi braţul stâng pe care-l putea mişca doar cu ajutorul celui drept.

— Simeon**,** nu sunt o yankee, spuse Susannah,

neputându-se stăpâni. Trebuia să i-o spună. Oh, frate, nu sunt o trădătoare, ci spioană pentru Dixie, crede-mă.

Ochii lui rămaseră închişi, dar buzele i se mişcară.

— Simeon, am călărit spre Sud printre linii cu o hartă pentru Generalul Beauregard, o hartă cu atacul plănuit de yankei spre Manassas. Ştii, desigur, cine a câştigat bătălia.

Când ochii lui se deschiseră, erau umezi de lacrimi. Când zâmbi, părea să fie băieţelul ce fusese până nu de mult. Aşa slăbit cum era, ameţit de laudanum şi plângând, Susannah ştia, schimbările. Din, trupul său tânăr, lăsă să-i scape un strigăt adevărat de rebel şi toţi cei din jurul lui, rebeli asemeni lui, îl secondară, înainte de a izbucni în urale.

Rose Green, împreună cu toată importanţa sa de sine, îşi aruncă braţele în jurul lui Susannah. Cuvintele făcură înconjurul încăperii precum focul în stepa uscată şi Susannah o văzu pe sora Brumgart privind-o indignată, apoi fugi, fără îndoială, să raporteze despre spioană.

De ce nu fusese arestată pe loc, Susannah n-a înţeles şi n-avea să înţeleagă până când, câteva săptămâni mai târziu, avea să fie reţinută.

— Doamne, Susannah, ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Simeon. Susannah, promite-mi că mă duci acasă să mor sub un cer sudic! Să fiu îngropat acolo!

— Altceva, Sim? îl întrebă ea pe un ton conversativ, neavând nici cea mai mică intenţie să-l lase să moară.

Mai ai altceva de spus înainte de a te duce să te

întâlneşti cu îngeraşii care te aşteaptă pe pragul de cristal al paradisului?

— Da, răspunse el. Vreau zece viori să cânte *Tallahassee* după ce tu vei cânta *Dixie,* când mă vor lăsa în mormânt.

— Simeon, ai dureri şi febră, dar n-ai otravă în sânge şi nici hemoragie. Îngerii aceia te vor aştepta ceva timp pentru că, cu ajutorul Domnului şi al meu, ai să trăieşti o mulţime de ani. Ai de gând să ne ajuţi, pe mine şi pe Dumnezeu? Măcar atât poţi şi tu să faci. Ce s-a întâmplat? întrebă Susannah când îl văzu făcând o grimasă?

— Susannah, cred că l-am văzut pe Terry Armstrong căzând pe câmpul de luptă la nici douăzeci de paşi de mine.

Ea aşteptă, apoi întrebă:

— Căzut cum… viu sau…?

— Rănit… grav. Nu ştiu… Nu ştiu ce i s-a întâmplat, sau dacă era într-adevăr el. Simeon strânse neajutorat din umeri. Doamne, Susannah, vreau acasă, în Carolina, spuse el. Vreau s-o văd pe mama şi pe Louly. Asta m-a ţinut în viaţă, gândul la voi toţi şi, în special… la copilul nostru.

Acum era rândul lui Susannah să strige ca un rebel pentru că, în mijlocul a atâta durere şi pierdere, viaţa începea din nou. Prietena ei, soţia fratelui ei, aştepta, un copil şi, în curând, avea să fie un nou Butier pe lume. Merita să strigi pentru asta.

Sora-șefă Ropes o îmbrăţişă pe Susannah când aceasta părăsi spitalul Uniunii.

— Ştii, dragă doamnă Armstrong, că sunt o abolițională convinsă. Noi suntem în tabere opuse, dar trebuia să-ţi spun că eşti o tânără nobilă şi o

asistentă medicala adevărată. Florence Nightingale ar fi mândră da tina.

— Sora șefa... Susannah se opri la uşă. Doctorul Haight a menţionat un bărbat care a fost adus aici ieri, apoi transferat în altă parte. Ştiu că e prea mult să sper că pot găsi şi un frate şi un soţ, dar mă întreb...?

— Părea a fi mai în vârstă, aşa încât mă îndoiesc, din câte mi-ai spus, că era dragul tau Terrence Armstrong. Eu nu l-aş mai fi transferat era într-o stare jalnică; dar un maior de la Departamentul de Război a insistat că îi va fi mai bine într-un loc mai confortabil. Pentru că sunt doar o asistentă, n-am nici un cuvânt, iar pacientul nu putea vorbi, nici măcar cât să ne spună numele.

— Unde-l duceau? întrebă Susannah, dar Hannah Ropes scutură din cap;

— Nu ştiu. Dacă aflu ceva...

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine, dragă doamnă Ropes, spuse Susannah pe când îşi strângeau mâinile.

Apoi Susannah îşi luă acasă fratele mai mic, nu în Carolina, doar în Piaţa Lafayette. Atât putea face pentru moment. Era ca şi când ar fi avut mica ei infirmerie, cu trei pacienţi la pat, iar ea şi Grace treceau din cameră în cameră cu tăvi, schimburi şi cuvinte de îmbărbătare. Şi Susannah avea nevoie de încurajare, îngrijorată pentru Terry, în mintea ei, când prindea un moment de odihnă, se năşteau imagini de groază, cu el având nevoie de ea şi chemând-o în zadar.

— Îţi voi fi îndatorată cât voi trăi, Maggie Crandell, îi spuse Susannah fetei, după ce-l aduse pe Simeon acasă să-l îngrijească. Pentru că veni

vorba, întrebă Susannah, pe cine căutai la spitalul Uniunii?

— Oh, pe nimeni în special, oftă Maggie. Doar pe cineva de care să mă îngrijesc. Cred că mă gândeam la un fost iubit, Ken Lovell, dar nu mai contează. Am fost singură jumătate din viaţă, mă voi descurca. Trebuia să am grijă de cineva. Am vrut să mă fac asistentă dar acritura aceea de soră şefă m-a refuzat. A spus că sunt prea drăguţă. Ştiu că nu sunt drăguţă deloc. Febra îmi înroşeşte obrajii şi-mi face ochii să strălucească. Ce mai face domnul Armstrong?

— Oh, am uitat să-ţi spun, cu tot tămbălăul ăsta, spuse Susannah, mirându-se de ea însăşi. Fratele, nu soţul meu, te-a trimis după mine.

Maggie păru contrariată şi nelămurită, dar abia a doua zi dimineaţă, când nu se putu abţine să se ridice ca să arunce o privire noului pacient, înţelese lumea de ce. Susannah era în bucătărie, dând o mână de ajutor, când a auzit-o pe Maggie ţipând răguşit de uimire:

— Oh, Doamne-Dumnezeule! Nu e el! Nu e deloc bărbatul care m-a trimis la tine, Susannah!

Capitolul 29

Terry Armstrong era, într-adevăr, bărbatul transferat de la spitalul Unional. Cu ajutorul relaţiilor lui Will Chauvenet, Susannah află că fusese dus fie la noul şi strălucitorul Spital Judiciar, fie la Patent Office, unde îl şi găsi.

În holul elegant al clădirii, cu dale de marmură şi aspect circular, era spaţiu pentru mai mult de o sută de paturi, deşi în acea primă perioadă a

războiului era şocant să trebuiască să ai în grijă un număr aşa mare de răniţi.

Patul lui Terry fusese plasat între doi pereţi de sticlă care prezentau ultimele modele de invenţii: o tiparniţă şi un obiect sofisticat ce folosea vântul ca energie şi pe care Susannah nu-l putu identifica.

Terry era inconştient. Vinişoarele albastre se vedeau prin pielea palidă a pleoapelor. Buzele frumoase şi pline erau albe şi răsuflarea, grea. Susannah mai văzuse, ca soră, cazuri asemănătoare de multe ori înainte şi părea că eternitatea întindea o mână după tânărul a cărui viaţă abia îi mai pulsa în vene. Dacă măcar ar fi apucat să-i spună lui Terry tot ce avea pe suflet, tot ce trebuia să-i spună şi n-o făcuse, minţind prin omisiune; pentru toate astea, Susannah se căia amarnic acum. Poate că i-ar fi fost de ajutor. Dar ce se făcuse nu se mai putea desface şi încercă să nu se mai gândească la greşelile făcute şi să nu-şi mai reproşeze nimic. Susannah. Ştia că trebuia să ajungă cumva la Terry. Imediat îl trimise pe Jimmy după un bun prieten de-al ei, un tânăr chirurg militar, doctorul Bill Hammond. Apoi, Quinlivin trebuia să se ducă în Piaţa Lafayette cu sarcina de a aduce schimburi, cămăşi şi mâncare, tot ce putea face mai apetisant bucătăreasa. Bucătăreasa însăşi trebuia să

— Vină mai târziu cu mai mult: carne, ceai, budincă de ouă, pâine proaspătă, tot ce putea aduce pentru Terry şi bărbaţii de-acolo.

— Am fost informat că Maiorul Armstrong a fost inconştient mai tot timpul de când a fost rănit în bătălia de la Bull Run, îi spuse doctor Hammond lui Susannah cu voce blândă.

Hammond, deşi abia trecut de treizeci de ani, era un bărbat demn, cu tâmple încărunţite şi fusese doctor militar zece ani înainte de izbucnirea războiului între State.

— După experienţa mea, e destul de mult, poate cam prea mult timp ca să fie aşa inconştient, luptându-se între viaţă şi moarte. Şansele pentru o însănătoşire totală sunt... vom face tot ce ne stă în putinţă, dar fii tare, Susannah.

Rănile lui Terry erau parţial serioase. Una era o gaură mică în umăr, o alta un ghem de schije în partea din spate a capului. Găsit inconştient, fusese ţinut într-un spital de campanie pentru prizonieri, lângă Alexandria.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, Sue, continuă

Bill Hammond, dar Terry şi-ar fi revenit foarte bine dacă nişte incapabili n-ar fi încercat să-l opereze cu un cuţit murdar ca să îndepărteze schijele de la cap. Odată infecţia instalată, doctorii l-au considerat fără scăpare, dar Terry Armstrong l-a sfidat pe toţi rămânând în viaţă. Şi a rezistat atât de mult, în ciuda tuturor previziunilor încât, în cele din urmă, s-au scuturat de el şi de alte cazuri *încăpăţânate,* trimiţându-le la spitalul Unional. Acolo, un tip Napoleon Baker, de la Departamentul de Război, l-a revendicat.

— Şi acum, Bill, spuse Susannah hotărâtă, îl revendic. Eu ca fiind bărbatul meu.

Îl schimbă şi îl spălă îndelung din cap până în picioare cu apă rece. Nu putea apela la niciun tratament medical. Tot ce putea face era să se roage, să facă un pact cu destinul pentru viaţa lui. Privindu-l cum se lupta să respire, cu obrajii înroşiţi

de febră, cu ochii înceţoşaţi, arzând ca doi cărbuni aprinşi, când se deschideau fără să vadă nimic, Susannah ar fi dat orice pe lume pentru viaţa lui Terry, chiar propria viaţă.

Dar nu depindea de ea.

— Făcea kilometri pe lângă patul lui, simţind gheara fricii strângându-i-se în jurul inimii. Îşi aminti ce spunea, mereu sora. Şefă Ropes:

— Susannah, vorbeşte-le întotdeauna. Vocea ta, deşi nu e a mamei sau a soţiilor, e totuşi, feminină şi muzicală, ca acea pe care bieţii de ei tânjesc s-o at dă din nou. Acel sunet blând, liniştitor poate fi cel nai *bun...* singurul remediu său *încurajare pe care le-o* putem da.

Aşa încât, Susannah îi vorbi lui Terry... şi-i vorbi... şi-i vorbi...

— Aproape fiecare bărbat de aici, de la Patent Office, ca şi cei din spitalele sudice sau nordice, a fost la Manassas şi fiecare bărbat a fost erou la Manassas. Trăieşte, Terry, te rog, dacă, nu pentru mine, atunci măcar ca să culegi laurii eroismului tău, li spunea ea, tot fără ecou.

O durea tot sufletul.

— Terry, singura mea dragoste adevărată, sunt aici. Am să trimit după Saidee şi Veneţia. Aşteaptă-le!

Din nou, nicio mişcare şi ea continuă să vorbească despre orice... mai întâi despre fete.

— Veneţia are un admirator, un băiat din New York, Jimmy Quinlivin. O s-o ia după război. Şi micuţa Saidee are doi prieteni bun în puştii lui Grace, Esther şi Enoch. Citesc şi vorbesc la nesfârşit şi joacă cărţi. Ştiu că e un joc de noroc, dar ei joacă pe chibrituri şi se distrează aşa de

bine.

Niciun răspuns de la Terry, în afară de un lung oftat.

— Terry dragule, îţi aduci aminte cum Sam Houston a fost acuzat de trădare, ca şi noi. L-au spus lui Sam că e laş pentru că s-a retras din armata Santa Ana. Dar au încetat să-i spună că-i fricos după ce el şi oamenii lui i-au prins pe mexicani, aşa cum a plănuit şi a luat şi Santa Ana.

Susannah îi şterse fruntea, îi sărută mâna şi i-o păstră.

— Vaporul te va aştepta, iubitul meu. *Hull nr. 203* e pe Mersey. Te aşteaptă doar pe tine. E la fel de credincios ca şi mine. *Nu* vrei să ştii dacă e furioasă sau docilă şi elegantă? Dragule, am două noutăţi... să-ţi împărtăşesc, ţi le voi şopti pentru că... ei bine... sunt personale. Nici n-ai să vrei să mă mai vezi sau n-ai să-ţi mai aminteşti nimic din ce-ţi voi spune, dar eu oricum îţi spun!

Privi în jur, roşind chiar puţin înainte de a se apleca spre el şi îi vorbi apropiindu-şi mult buzele de ale lui. Buzele îi erau călduţe, încercă ea să se încurajeze, dar la fel de albe. Şi atunci Susannah îi spuse lui Terry despre copilăria ei – culesul de afine, pescuitul la podul de pe plantaţia Colleton cu nuiele, sărbătorile la Charleston cu toţi verii ei, Colleton şi Butler.

— Nu conta ce făceam, dragule, nu conta cine pe cine necăjea, sau ce fetiţe conduceau o mică rebeliune împotriva verilor mai mari sau a unchilor tineri, ne adunam la pendula din bibliotecă când bătea amiaza. Pendula mai e încă acolo, Terry, bătând minute, ore, zile, în casa mamei din Charleston. Ţi-o aduci aminte; îţi aduci aminte

găurica făcută de glonţul englezesc în timpul revoluţiei? Pendula merge într-una, Terry, toţi aceşti ani! Are lemnăria încrustată cu flori şi păsări, îţi aduci aminte? Pendula este semnată şi datată, Terry. Cineva în slujba lui Wm. Marquand a făcut-o în Fleet Street, la Londra,. În 1683. Nu a fost făcută de Wm. Marquand însuşi. Îmi aduc ainte când bunicul mi-a spus asta. Terry, el a trăit nouăzeci şi trei de ani şi vreau ca tu să faci la fel, mă auzi? Ţi-ar fi plăcut bunicul Colleton pentru că…

Şi vorbi într-una; când termină cu rudele, după ce le descrisese pe toate, inclusiv pe fraţii pescari ai tatălui ei, îi vorbi cu voce joasă, pe un ton mai confidenţial, despre ce ea şi el împărţiseră, despre timpul petrecut împreună… şi despre lungile lor ore şi zile de amor… în pădure… pe câmp, pe navă… când plăcerea depăşise tot ce visaseră ei.

— Terry, dragostea mea, pe lângă amanţi, am devenit prieteni buni şi mai avem atâtea de făcut împreună, atâtea amintiri de creat. Nu mă părăsi!

Când spuse asta, mâinile lui se mişcară ca şi când ar fi căutat ceva ce ea nu putea vedea.

— Cunoşti legenda marinarului trist, Terry dragule, floarea sălbatică ce creşte pe marginea drumurilor? Mi-a spus-o Louisa Alcott. E o soră cu care am lucrat şi care a scris o carte: *Legendele florilor.* Ei bine, era o fată care îşi aştepta cu atâta dor iubitul, plecat pe mare, pentru a nu se mai întoarce, încât zeii s-au îndurat de ea şi au schimbat-o într-o floare albastră ce creşte pe marginea drumurilor: *Marinarul trist.* E o floare sălbatică şi are o tovarăşă, *Floarea Reginei Anne. Marinarul trist* şi *Regina Anne* cresc împreună. Dar, Terry, dacă nu-ţi revii şi nu vei fi cu mine, zeii mă

vor transforma într-o singuratică floare de tapet. Toţi avem nevoie de tine, Lafitte şi Saidee şi Veneţia şi eu. Ben Speed te aşteaptă şi el, şi tata şi copilul nostru care creşte, deja îşi mişcă pumnişorul său în uşa încăperii sale secrete şi pe copilul acesta al nostru îl iubesc şi îl vei iubi şi tu, Terry, dacă rămâi cu noi.

— Terry, te vreau… vreau să fii cu mine. Nu mă părăsi, nu mă părăsi!

Crezu că îi vede pleoapele mişcându-i-se, dar nu fu sigură.

Susannah stătu lângă Terry în noaptea aceea, şi în altele, moţăind, trezându-se adesea, mereu tresărind cu speranţă, pentru a-l găsi mereu ca înainte. Dar unde era viaţă, era şi speranţă şi ea continua să-i vorbească, apoi îi citi din nişte romane ieftine care circulau prin sală, unele despre Revoluţia Americană. Susannah îşi dădu seama că Terry avusese îndeajuns de-a face cu războiul, aşa încât lua altceva: *Malaiska. Soţia indiană a unui vânător alb* de Anne Staples. Într-o noapte, în timp ce citea, aproape doborâtă de oboseală, adormi. Capul obosit îi căzu pe pat.

Când redeschise ochii, camera era invadată de lumina soarelui, care făcea să pălească lampa, încă aprinsă. Aerul curat adia şi Terry era treaz. Era palid, slab şi galben, cu barba crescută şi cearcăne adânci în jurul ochilor deschişi; ochii fumurii, plini de dragoste mângâiau faţa lui Susannah când ea îşi ridică capul şi, fără grai, îi căută mâna.

— Susannah… zâmbi Terry, n-am vrut să te trezesc, dar acum că eşti trează ştii ce aş vrea? O ceaşcă de cafea.

Ea izbucni în plâns.

— Hannah Ropes, care îi vizitase des, îi spuse lui Susannah să nu întrebe nimic încă, despre bătălie sau despre lucruri care ar putea să-l tulbure. Doctorul Hammond o sfătui să nu supere pacientul în vreun fel pentru că o rană la cap evoluează neaşteptat. Nu-i dădu voie nici să-i ducă pe Terry acasă, până când nu va scăpa de febră.

— Şi ce mai face cazul meu preferat? întreba ea în fiecare dimineaţă…

— Ah,. Sora mea preferată, zâmbea Terry, de fiecare dată când ea ajungea la Patent Office.

Pe măsură ce zilele treceau, vocea lui devenea mai puternică, iar zâmbetul mai larg, până când ea îi revăzu vechiul zâmbet copilăresc care îi făcu inima să-i salte de bucurie..

În ultima zi pe care o petrecu la Patent Office, a şaptea zi în care nu mai avea febră, îl îmbăie şi-i perie părul castaniu bogat. Era slab şi neputincios ca un pisoiaş, muşchii îi erau atrofiaţi de săptămânile de inactivitate. Îl şi rase, ţinându-i capul în poală. Începu cu foarfecele, ca să scape de partea încâlcită a bărbii, apoi luă o lamă ascuţită. Faţa de om sfârşit care ieşi la iveală o şocă. Până nu îi văzuse faţa rasă, Susannah nu realizase cât de aproape fusese de a-l pierde pentru totdeauna. Şi el citi asta în ochii ei.

— N-am să te cer chiar acum de nevastă din nou, gesticula el. Pentru că sunt fete Cărora nu le place genul slab. Îl preferă pe cel cu ceva grăsime. Îmi mai dai câteva zile?

— Te voi lua, domnule, oricum ai arăta. Şi am să te aştept mereu.

— Dar… un sărut? Asta e întrebarea.

— Iar răspunsul e da, spuse ea privind în jurul ei cu nelinişte prefăcută. Un sărut, două acolo, nu strică. Oh, Terry lasă-mă să te ţin în braţe, oftă ea după un foarte dulce sărut, nu pasional, dar dovedind un fel de dragoste pe care ea n-o mai simţise până acum. Îl pierduse. Acum îl găsise. Nu se mai sătura să-l privească. Nu putea fi îndeajuns de recunoscătoare niciodată pentru acest noroc.

— Terry, îţi aduci aminte ce ţi-am şoptit la ureche acum câteva zile despre căsătorie şi… altele?

El păru nedumerit.

— Mai şopteşte-mi o dată, îi ceru el.

— Ei bine, domnule, mi s-a cerut să nu tulbur pacientul în niciun fel, aşa încât îţi voi şopti din nou la timpul potrivit, zâmbi ea seducător, dar puţin dezamăgită că va trebui să-i spună din nou despre copil. Dar nu contează, se gândi ea, e timp berechet pentru toate.,

Trei săptămâni mai târziu, Pinkerton veni s-o aştepte pe Susannah, iar Terry scăpă fugind pe o fereastră prin spatele casei.

Capitolul 30

În seara când Pinkerton veni s-o aresteze pe Susie Shadow, cum era cunoscută Susannah, Terry îi smulse jurnalul şi fugi pe o fereastră. El urmări, dintr-un tufiş, cum trupele federale îi alungau fiicele îngrozite din faţa porţii, apoi rămase să asculte la fereastra salonului.

Susannah îl trăda şi el o auzi. Atunci înţelese că suspiciunile lui în legătură cu Susannah erau

adevărate: îl trădase, fără îndoială, încă de la început. Privi rapid prin jurnalul ei în timp ce asculta şi descoperi printre desene şi note strategice, mesaje codificate. Terry era în stare să descifreze rândurile secrete şi descoperi că erau poezii de dragoste. Nu se îndoia că fuseseră scrise pentru Will Chauvenet, Susannah neavând niciun motiv să ascundă aşa-numita dragoste pentru el.

Terry începuse să se îndoiască de această dragoste, deşi pe atunci nu-i venise să creadă, când o ceruse în căsătorie la Galveston şi, spre dezamăgirea lui, îl refuzase net, lăsându-i o vagă speranţă.

A încercat în următoarele luni să facă abstracţie de suspiciunile sale, dar nu reuşise, nu de tot, nu până îl găsise la Patent Office şi îi salvase viaţa. L-a ajutat să se însănătoşească cu ceea ce el crezuse că e dragoste adevărată şi devoţiune generoasă.

Şi apoi, când în sfârşit, a venit acasă de la spital, pe cine a găsit printre mulţii invalizi din propria sa casă, pe cine altul decât William Chauvenet. În alte condiţii Terry ar fi fost bucuros să-l vadă. Dar posesiv cum era, îndoielile făcură loc neîncrederii. Se spune că gelozia este boala sufletului, iadul iubitului jignit, aşa încât, atunci când Chauvenet părăsi casa din Piaţa Lafayette luând-o şi pe Maggie cu el, Terry fusese bucuros să-l vadă plecat. Dar ireparabilul se produsese.

Deşi rănile lui Terry aproape se vindecaseră, era încă slăbit din pricina febrei. Astfel o rugase pe Susannah să ducă şi să aducă corespondenţa de la Departamentul de Război. Deşi avea vizitatori de tot felul, nu primea acasă, dacă se putea, oameni cu feţe supte, ochi adânciţi în orbite şi gulere

înalte, în ciuda vremii călduroase de afară. Unii aveau accent sudic, alţii nordic, francez, irlandez sau britanic. Veneau seara târziu, după toţi ceilalţi, dar atunci Terry şi Susannah nu mai erau acasă pentru nimeni. Ea fu politicoasă, dar rece, nu spuse nimic până când un marinar englez veni la patru dimineaţa cu un tub lung sub braţ. El şi Terry au stat închişi singuri în bibliotecă timp de o oră, după care acesta plecă cu mâna goală.

— Cine era? întrebă Susannah. Ce prieteni ciudaţi ai, iubitule.

— În treburile pe care" le avem noi, şi tu şi eu, nu-ţi alegi prietenii, spuse Terry, învârtind în mâini planurile pe care omul le lăsase..

— Planurile pentru *Hull 203?* întrebă Susannah şi Terry făcu semn că da..

— Planuri pentru moment, spuse el. E o navă mare, lungă şi subţire. Va fi gata pentru o primă încercare în mai şi noi vom fi acolo s-o lansăm.

Susannah îl privi cu ceea ce Terry luă drept reticenţă.

— Poate noi, dar poate vei fi numai tu, spuse ea.

Terry nu spuse nimic pentru un lung moment după ce auzi această remarcă.

— Disting o notă de îndoială? întrebă el şi ochii i se îngustară.

— Nu… tocmai, răspunse Susannah, distrăgându-i atenţia cu un surâs ameţitor.

— Toboşarul a bătut pentru retragere şi mi-a sunat

Când le primeau pe colegele lui Susannah de la infirmerie, se adunau toţi în salon să discute; printre ele, sora-şefă Ropes, domnişoara Alcott,

plus yankeul lunecos, cum îi spunea Terry lui Quinlivin, şi o mulţime de politicieni şi militari care păreau toţi fermecaţi de doamna lui. Afacerile se încheiau repede, dar, după aceea, Terry nu mai spunea nimic. Mai tot timpul îi observa pe Susannah şi pe Will şi asculta pălăvrăgeala.

Drept în inimă, le spunea Simeon într-o seară, când a fost pregătit să vorbească despre Bull Run. Mi-era teamă că asta însemna sfârşitul. Vedeţi, când noi, recruţii, ne antrenam, toţi ofiţerii şi voluntarii erau nedisciplinaţi şi dezorganizaţi, în afara acelora dintre noi care fuseseră la academii sau la şcoli militare. Ofiţerii noştri erau aleşi, iar alegerea lor, după cum ştiţi, era arbitrară. Se desfăşura o adevărată artă a linguşelii de către contestatari şi, brusc, m-am trezit că sunt mai iubit decât aş fi visat vreodată.

— West Point este o şcoală pentru aristocraţi, spuse Hannah Ropes. Toţi comandanţii rebelilor au fost antrenaţi acolo.

— Şi ofiţerii yankei, tot acolo, doamnă Ropes, îi aminti Will. Mi s-a spus că Galveston este la numai opt picioare deasupra mării. E adevărat?

Terry dădu din cap că da, bănuindu-l de intenţii necurate.

— Furtunile,. Uraganele din golf sunt destul de puternice, spuse Terry. Vânturile pot atinge şi o sută de mile pe oră, spulberând adăposturi, îndoind acoperişuri. Adesea sunt şi inundaţii.

— S-a ordonat o blocadă a oraşului Galveston, spuse Will. Baloturile de bumbac sunt tot ce au ei ca să-şi apere oraşul, aşa încât, în curând, drapelul nostru va flutura pe Primăria de acolo.

Terry îşi ţinu gura, dar nu-i fu uşor. Se uită la

Susannah, dar ea privea fix la Chauvenet şi nu părea. Deloc s-o intereseze ce simţea el.

În seara următoare, în loc să stea şi să piardă vremea în salon, privind-o pe Susannah interesată de Will aproape atât cât era şi de el, Terry plecă la plimbare, prima de când fusese rănit. Şi asta, Terry se bucură, o surprinse. Fu plecat pentru mai mult de o oră şi când se întoarse, în salon era obişnuita adunătură, dar Susannah îl auzise venind şi veni să-i întâmpine la uşă. Chiar grăbindu-se spre el şi asta îl mai domoli.

— Oh, Terry, oftă ea, ce ţi-a venit să pleci aşa, singur? Se vede clar cât eşti de obosit. Îi luă cravaşa, mănuşile şi-l ajută să-şi scoată haina militară.

— Într-o zi, am să te duc departe de toate astea, într-o adevărată lună de miere, când te vei mărita într-adevăr cu mine, spuse el, luându-i sânii în palme şi mângâindu-i cu blândețe pe când ea i se lăsa uşor în braţe.

— Ce bine e, oftă ea. Ochii li se întâlniră, aproape la acelaşi nivel şi ea îl sărută, împletindu-şi braţele după gâtul lui.

— Deja mă simt ca o femeie măritată, iubitule, casa plină de copii şi musafiri şi zilele pline de muncă şi noi doi aproape prea obosiţi ca... ei bine... să facem dragoste, noaptea.

— Cuvântul-cheie este aproape, rânji Terry, iritat şi gelos cum era, înainte de a o mângâia mai amănunţit.

În aceeaşi noapte, Terry mai făcu o plimbare, dar de alt gen, prin. Trupul vibrant, doritor şi atât de perfect

Mâinile îi alunecară de lă sânii plini şi moi spre

mijlocul subţireii mai jos, lipind-o de el, în timp ce îi mai fură un sărut. Fu unul decent şi rapid, de data aceasta, apoi redeveniră serioşi. Zâmbind, poate puţin cam prosteşte, se întoarseră la ceilalţi în salon, ţinându-se de mână.

Al lui Susannah care-l aştepta caldă şi pregătită. Îi scosese acele din păr şi o ajutase să se dezbrace, scoţând articolele de mătase unul câte unul, precum petalele unui trandafir. Până când îşi scoase şi el hainele, părul ei de foc se răspândise pe pernă, buzele îi erau umede şi depărtate, strălucind în lumina lumânărilor. Ea oftă de pasiune şi îl sărută îndelung, mişcându-şi picioarele lungi şi graţioase într-o invitaţie tăcută. Pe când el îi dădea curs, pierzându-se în moliciunea catifelată ce se deschidea pentru el, acceptându-l, luându-l în întregime, picioarele acelea se înnodară în jurul şoldurilor lui şi ei se mişcară în acelaşi timp, privindu-se în ochi în timp ce pasiunea creştea vertiginos. Mai aveau încă ochii deschişi când ajunseră împreună pe piscul pasiunii, combinară dorinţa cu plăcere şi, strigând, trecură amândoi prin tremurul dulce şi fierbinte al împlinirii.

— Dacă mă vei părăsi vreodată, spuse Terry, te voi striga din cele mai îndepărtate colţuri ale universului.

O iubea cu adevărat. Nu se putea opri s-o iubească, orice ar fi fost.

— Cum aş putea să te părăsesc, nebun ce eşti? întrebă Susannah, părând atât de sinceră şi de inocentă încât el simţi că vede până în străfundurile sufletului ei prin ochii verzi, limpezi.

Aproape o credea. A doua zi, când dădu peste ea împreună cu Will, îşi dădu seama că a avut

dreptate să n-o creadă.

Terry era bucuros să-l vadă pe Will plecat, dar nu în modul în care Susannah îşi lua rămas bun de la el, cu atâta dragoste, pe veranda casei lui chiar când Terry intră. Era în braţele lui, sărutându-l chiar atunci. Terry descălecă şi îi strânse lui Will mâna cu reticenţă, dorindu-şi să plece cât mai repede.

— Unde plecaţi, domnule? întrebă Terry morocănos..

Dar Will nu păru să observe şi îi răspunse.

— Voi conduce o navă spre Isthmus unde va încărca un cargou de aur de California pentru a-l transporta din Pacific în Atlantic, explică Will. Şi o iau şi pe micuţa Maggie cu mine.

— *Crezi că* va fi în siguranţă? întrebă Terry muşcând cu pricepere capătul unui trabuc.

— În siguranţă? Consider, Terry, că nu e niciun pericol din partea Confederaţiei în mijlocul oceanului şi nici nu va fi vreodată. Aerul de mare va fi bun pentru Mags, poate chiar o va vindeca de tuberculoză.

— Aştept cu nerăbdare să ne întâlnim din nou, Chauvenet, poate pe mare, mai mormăi Terry înainte de a-şi lua tălpăşiţa, zicându-şi: şi-ţi doresc vânt năpraznic tot drumul.

— Am fi avut o căsătorie solidă, noi doi, o auzi Terry pe Susannah spunându-i lui Will cu jumătate de oră mai târziu. Nu eşti ca ceilalţi, egoist şi umblând după cuceriri facile. Ştiu că vei avea grijă de Maggie.

— Mags mi-este ca o fiică, Susannah. Avem nevoie unul de altul. Suntem amândoi… singuri, spuse Will privind cu regret spre Susannah.

În momentul acela, Terry, cu o ţigară molfăită între dinţi, se întoarse pe treptele de la intrare şi-i mai strânse o dată mâna lui Chauvenent în semn de rămas bun.

— Încă aici, Chauvenet? întrebă el. Ai să pierzi vaporul, omule, dacă nu te grăbeşti.

Şi când el şi Susannah făceau semne de rămas bun oaspeţilor, Terry era foarte furios.

— Ştii, *nu e* plăcut pentru un bărbat să vină acasă şi să-şi găsească... iubita în braţele fostului logodnic, chiar la uşa propriei case. Încă mai crezi că poţi fi fericită cu el? întrebă Terry.

— Aş putea fi, se răsti Susannah, vexată. Nu-mi plac privirile tale întunecate, suspicioase şi nici întrebările insinuante, ca să nu mai vorbim despre urările de drum bun pe care le-ai făcut! Oh, la dracu' mă refeream la mine şi la Will! strigă ea după Terry care plecase deja.

Deşi nu părea, o auzise şi ea ştia asta. Ce *nu* ştia era că el n-o credea deloc.

— L-am văzut azi pe Beverly Blând, prietenul tău. E prizonier. Domnul Baker îl tratează destul de rău, îi spuse Terry lui Susannah în timpul cinei.

Erau primele cuvinte pe care i l®, adresa pe ziua aceea de la plecarea lui Will. Fetele, urmând exemplul adulţilor, mâncau în tăcere. Simeon nu coborâse la masă.

— Yankeul acela, Baker, este cunoscut drept un om rău, răspunse Susannah.

Deşi Terry nu vorbise cu Susannah, o dorise toată ziua. Abia aştepta să se întunece ca să fie a lui. I se păruse toată ziua că ascultă cum apune soarele. Devenea tot mai iritat, mai pasionat şi mai

doritor pe măsură ce orele treceau. Asta pentru că hotărâse că era mult pentru ei, şi pentru el şi Susannah. Dacă şi ea gândea la fel, n-a arătat-o în pat în noaptea aceea. Era *la* fel. De caldă, blândă şi doritoare cum fusese întotdeauna. Era o bună actriţă, conchise Terry, dar dorindu-şi să greşească îi mai ceru o dată să se mărite cu el..

— Când mă vei lăsa să fac din tine o femeie cinstită, Susannah? întrebă el.

Stătea întinsă lângă el, cu o idee de cearceaf abia acoperindu-i curbele blânde ale corpului de ochii lui arzători, dar neputându-le apăra de mâinile lui fierbinţi, îi contura figura memorând fiecare nuanţă şi curbă, săruta şi mângâia aşa cum stătea sprijinit într-un cot lângă ea. Se gustară unul pe altul mai mult decât o dată; în noaptea aceea. Dar Terry nu era mulţumit pentru că urma să fie ultima noapte dacă ea refuza să se mărite cu el. Trebuia să fie a lui cu totul sau s-o părăsească. *Nu* era cale de mijloc, *nu pentru Terry* Armstrong şi Susannah Butier. Pentru el, în orice caz, nu.

Devreme, în ziua aceea, când se dusese să întrebe de Blând şi laşul acela îi spusese că era din nou logodită cu Will Chauvenet în secret, dar în aşa fel încât ştia tot Charlestonul, Terry fusese tentat să-l ajute pe Baker în interogatoriul lui, dar a abuza de bărbaţi fără apărare nu era stilul lui, nici nu era drept să dea vina pe mesager pentru veştile proaste. Era mai bine să ştie din timp decât mai târziu că femeia iubită era încă o trădătoare.

Aşa că, se gândi amărât Terry, încă o dată se îndrăgostise de o femeie necredincioasă după ce jurase că nu se va mai repeta. Într-un impuls datorat geloziei, după ce îl Trădase, o lăsă pe

Susannah şi jurnalul ei nenorocit să cadă în ghearele lui Pinkerton şi ale lui Baker.

Apoi se duse şi o scoase din puşcărie. Măcar atât îi datora, reuşi el să se convingă singur fără prea multă osteneală.

Capitolul 31

— Terry Armstrong, spion al Confederaţiei? Mă faci să râd! Alan Pinkerton, slobozi un râs ca de lătrat spre prizoniera lui, Susannah Butler. Coloialitate. Mai tot timpul găsesc câte ceva suspect. Cu Armstrong, lucrurile stau altfel. N-am găsit nimic de cercetat în ceea ce-l priveşte pe locotenentul… ăă, căpitanul… maiorul Armstrong. E cât se poate de curat. Mă crezi surd sau prost de-a binelea? Crezi că nu l-am auzit sărind pe fereastră când te-am interogat prima dată? Crezi că n-am ştiut că stătea sub fereastră ascultând totul?

Susannah stătea înaltă şi impasibilă, cu o expresie de dispreţ zugrăvită pe faţa palidă, în timp ce Pinkerton continua să se răţoiască la ea:

— Credeai că ni-l vinzi pe Terry Armstrong ca pe un spion al rebelilor, după cum bine îţi aminteşti. N-a fost prea încântat de iniţiativa asta a dumitale domnişoară Butler, nici de adăpostirea fostului dumitale iubit sub acoperişul lui.

Susannah părea lovită de această remarcă.

Pinkerton se bucură în sinea lui, deşi ea îşi ascunse în grabă durerea şi confuzia. Această femeie avea ceva stăpânire de sine, se gândi el morocănos.

— Sunt surprinsă că locotenentul Armstrong, deşi

este un şarlatan, v-a vorbit despre nişte treburi atât de personale, dar, din moment ce el a făcut-o, sunt obligată s-o fac şi eu. Domnul Chauvenet a fost cândva logodnicul meu, Pinkerton, niciodată iubitul meu, explică ea. Încă mă doare când mă gândesc că Terry este cu adevărat un yankeu. Chiar m-am mirat, trebuie să recunosc, de ce nu am fost reţinută îndată ce am dat la iveală că sunt spioană în faţa atâtor persoane la spitalul Uniunii. De asemenea, am fost uimită că Terry v-a putut scăpa în Piaţa Lafayette, aproape ca şi când ar fi fost prevenit de venirea dumitale, domnule Pinkerton. Dar acum înţeleg.

— A! A fost prevenit. Nu-ţi dai seama că nu te-am putut aresta până când nu s-a mai întremat şi n-a mai avut nevoie de serviciile dumitale de infirmieră? Te-a folosit, zâmbi el superior. Ai fost întotdeauna o acoperire pentru el. Tu, negresa care a aşteptat ore întregi până am lăsat-o să te vadă, chiar şi copiii care erau cu ea, toţi făceau parte din imaginea lui de agent dublu, domnişoară Butier..

Detectivul insista în mod repetat asupra apelativului domnişoară, odată ce fusese informat că, de fapt, Susannah şi Terry nu se căsătoriseră. Avea nişte gânduri ascunse în ceea ce o privea pe domnişoara Butier şi, deşi nu s-ar fi gândit niciodată să se căsătorească cu o femeie uşoară, indiferent cât de frumoasă ar fi fost, o legătură era o posibilitate care i se părea grozav de tentantă. Dar ea nu-i cădea în braţe aşa cum s-ar fi aşteptat Pinkerton, dată fiind situaţia.

Susannah nu avea nimic din umilinţa unui prizonier căruia, ca şi unui porumbel în colivie, i se

oferă o firimitură, şi nici nu avea aerul graţios al unei flori călcate în picioare. Pinkerton, hotărî să fie foarte sever cu ea pentru a o strânge cu uşa. Îi dădu lovitura finală: –.

— Şi cine crezi, dragă Doamne, că mi-a dat asta? întrebă el şi-i flutură jurnalul prin faţa ochilor ei frumoşi.

Găsea că este deosebit de greu să doboare această femeie. Mai întâi o voia. Apoi, nu reuşea cu niciun chip s-o înspăimânte. Trebuia s-o lase pe mâinile lui Nappy Baker, dacă se încăpăţâna să nu coopereze.

— Aşa deci, ticălosul acela ţi-a dat jurnalul meu dumitale, domnule! Şi l-ai citit, domnule detectiv? întreba ea impunătoare, aşa indignată cum era. Dacă da - şi roşesc numai la gândul ăsta – atunci aceasta îmi întăreşte bănuiala de la început că dumneata, domnule, nu eşti un gentleman.

Pinkerton clipi furios şi-i trebui un moment să-şi regăsească vocea, acum furioasă şi jignită.

— Aceasta e ultima insultă la care voi, sudiştii, ajungeţi, acuzând pe cineva de a nu fi un gentleman. Am fost martor, într-un din raziile mele în sud, deghizat ca soldat rebel în trupele Confederaţiei, cum un soldat de rang nobil refuza ordinul unui ofiţer care nu era de rang nobil. Acesta nu e un mod bun de a conduce un război, domnişoară Butler, cu atât mai puţin de-al câştiga. Mi s-a povestit despre un soldat aristocrat, bătut de un ofiţer cu latul săbiei pentru că fusese leneş la o paradă.

— Da, da, şi ce urmăreşti cu asta, domnule? suflă plictisită Susannah, nefăcând decât să amplifice furia şi jena bărbatului.

— Soldatul acela a scos un cuţit, Doamne, şi l-a înjunghiat pe ofiţer pe loc. Acum n-am să-ţi mai dau exemple de înfumurare sudistă, indiferent ce fel de prizonieră eşti, indiferent dacă bărbaţii ţi-au făcut mereu curte. Înainte de toate ai să-ţi vezi lungul nasului sau... eu nu mai răspund.

— Oh, scuteşte-mă, te rog, de ameninţările tale, căscă Susannah.;

— Soţul dumitale sau, mai curând, amantul dumitale, domnişoară Butier, mi-a încredinţat această carte, această probă, dar pentru că unele dintre cele mal importante pasaje, sunt scrise cifrat n-ajung nicăieri încercând s-o citesc.

Deschise la întâmplare.

— Ce înseamnă asta? De ce *sh456d 3b65sh t4488. 3.64v2,* citi el aspru.

— Înseamnă, domnule Pinkerton: *De ce ar trebui să roşesc când spun că te iubesc.* Ştiind chiar şi atât, dacă eşti bun la urmăriri, vei fi în stare să găseşti codul şi să parcurgi întreaga carte, jurnalul meu lejer. Dar dacă o faci, eşti demn de tot dispreţul.

— Îmi va revela şi alte nume din cercul dumitale, domnişoară Butier? se încruntă el. Văd că ai desene ale vaporului Uniunii, *Monitor,* socotit secret. La ce-ţi folosesc?

— Domnule, *Merrimack* care a fost rebotezată de Confederaţie *Virginia* este pictată, de asemenea. Sunt fiica unui ofiţer de marină. Îmi place să mă uit la nave. Deja aţi reţinut în raidul dumitale cu rază lungă de bătaie doi nevinovaţi: pe tânărul Jimmy Quinlivin şi pe Joe Dempsey, care veniseră să mă viziteze. Eliberează-i şi am să mă mai gândesc, poate îşi dezvălui nişte secrete importante. Acum,

te rog, cheamă-l pe Will Chauvenet, dacă mai e încă în Washington, ca martor. M-a iubit cândva şi încă o face, sunt sigură. Va depune mărturie pentru mine.

Chauvenet era o personalitate cunoscută şi Pinkerton ezită, neştiind ce să facă. Susannah se întoarse cu spatele la detectiv şi merse la fereastra care dădea în curtea închisorii. Prizonierii erau afară, fluierând şi râzând.

— Joacă un nou joc, numit baseball, domnişoară Butler, care e ca un joc mai vechi, numai că acum se foloseşte o minge. Un cunoscut de al meu, ofiţer al Uniunii, a staţionat în portul Fort Moultrie, în Charleston. Abner Doubleday, dintr-un sat Copperstown, a inventat acest joc. Bărbaţii îl joacă peste tot, pe câmpul de bătălie, în nord şi în sud, chiar şi în închisori, după cum vezi. Cred că e mai bine decât să joace poker pe bani. L-am încercat şi eu.

— Dumneata? pufni Susannah în râs. Şi? …

— Nu puteam lovi mingea. Nici măcar s-o prind, aşa că…

Susannah se înveseli şi-şi flutură batista la cineva care putea lovi şi prinde şi prizonierii râseră şi ei la ea, majoritatea dintre ei rebeli sudişti. Mai erau şi secesionişti din Baltimore şi muncitori la Arsenal sau la Casa Albă, care refuzaseră să jure pentru Statele Unite.

— Nu-mi place acest gen de fraternizare între Susie Shadow şi trădători. Pe urmă ai să duci iarăşi informaţii sudului. Domnişoară Butler, spuse Pinkerton, voi fi obligat să te arunc în gura lupului, un bărbat de o cruzime aparte, care nu are. Nimic dintr-un gentleman, dacă nu colaborezi cu mine.

Colaborează cu mine! o imploră el. Ţi-am adus cărţi, o oglindă şi un pat decent, ca să vezi că sunt bine intenţionat. Sunt fermecat de frumuseţea şi inteligenţa dumitale. Aş lupta şi eu pentru drepturile femeilor sudiste dacă aş avea o femeie sudistă ca tine. Te rog în genunchi, şi detectivul, roşu la faţă şi transpirând, căzu în genunchi, nu mă fă să te dau lui Baker.

Susannah se uita la el cu repulsie când Napoleon Baker, cu o scobitoare între dinţi, intră în cameră.

— Ridică-te, ignorantule. Ce-ai scos de la frumoasa noastră spioană? întrebă Nappy.

— De ce ar trebui să roşesc când spun că te iubesc. Mi-a decodificat asta, Nappy, se lăudă Pinkerton. Acum pot să decodific singur.

— Doamnă Armstrong, e posibil să vă fi folosit de această persoană neinteligentă şi slabă şi să-l fi învârtit după deget, dar eu nu sunt acelaşi gen. Chiar îmi place să scot informaţii de la prizonieri, fie ei bărbaţi sau femei, dar, când am de-a face cu doamne, creativitatea face să crească amuzamentul. Nu ştiu cine gustă mai mult procesul, ea sau eu. Suntem foarte potriviţi.

Gura mică şi răutăcioasă a lui Baker se strâmbă într-un zâmbet când se apropie de Susannah şi o conduse spre un scaun în mijlocul celulei, plasând oglinda pe masă în aşa fel încât Susannah să se poată vedea.

— Ce mâini moi… şi frumoase. Ce păcat ar fi să le stricăm. Vom încerca să nu o facem, aşa că, înainte de a strivi degetele unul câte unul, vom folosi scobitori… şi Baker scoase una dintre dinţi — înfipte sub unghii. Pune-ţi mâinile pe masă, doamnă, asta sau fă-mi o listă cu toţi spionii

complici din nord. Mai ales cu cei ce-au furnizat detaliile de la întâlnirile din cabinetul Preşedintelui… cine a dus harta *Joncţiunii Manassas* lui Beauregard… Cine?

— Doar nu crezi că am să ţi le spun, Nappy, fără să opun rezistenţă? zâmbi Susannah.

Baker nu răspunse şi scoase un şir de zece scobitori şi un număr egal de chibrituri pe lângă o pereche de foarfeci mici. Îşi scoase jacheta, întinzând-o lui Pinkerton.

— Trebuie să stau şi eu, Nappy? Eu plec, bine?

— Stai acolo unde eşti, vierme nenorocit. Tu ai s-o ţii până ajunge Gilda aici. Începe prin a o ajuta să-şi scoată rochia. Petele de sânge sunt greu de scos şi va avea nevoie de ceva pe ea, după ce totul se va termina.

Când, jumătate nerăbdător, jumătate reticent, Pinkerton încercă să o ajute pe Susannah să-şi descheie nasturii de sus, Susannah îi dădu o palmă răsunătoare, lăsându-i o urmă roşie pe obraz. Baker se îndoi de râs şi se apropie el însuşi de ea.

— Nu e nimic mai plăcut decât un sălbatic sudist care să mă încălzească. Oh, unde, unde e Gilda? se enervă el. O să piardă partea cea mai interesantă. Pinkerton, du-te fuga şi vezi dac-o poţi găsi pe draga mea nevastă. Sigur nu eşti bun de nimic, fraierule.

Baker îşi trase un scaun în faţa lui Susannah şi stătu uitându-se la ea.

— Am să aştept. E prea frumos ca să nu fie şi Gilda de faţă, îi zâmbi el printre dinţi lui Pinkerton care se împletici până la uşă. O deschise pentru a-i lăsa să între pe Gilda Baker şi pe Terry Armstrong.

— Locotenent Armstrong, iată şi plăcuta surpriză

promisă, ciripi Gilda Baker. Distracţie pe seama târfei tale. Nu-i aşa că Terry al nostru arată iarăşi în formă şi e atât de atrăgător, nu-i aşa Sussie Shadow? Am avut eu grijă de el, în lipsa ta.

— Locotenent Armstrong, o maimuţări Susannah pe femeie, privindu-l cu luciri furioase în ochi, ce întunecat şi slăbit arăţi. Şi tu ai venit să-l ajuţi pe infamul de Napoleon Baker să-mi dezlege limba?

— Eu voi face asta, spuse indignată Gilda, eu Îl ajut pe soţul meu. Locotenentul Armstrong nu are de ce să se deranjeze, doar să stea şi să se distreze.

Gilda îşi scoase mănuşile aruncându-le deoparte.

La început, pentru un moment, Pinkerton observă că Armstrong părea lovit, văzând-o pe Susannah în închisoare, sau cel puţin aşa crezu el. Dar aproape imediat, Terry zâmbi, rece şi natural.

— Bună, Susannah dragă, îi spuse el pe un ton plăcut de conversaţie. Am ordine să te mut într-un loc mai sigur, pentru a fi interogată.

— Vă rog să nu-mi vorbiţi pe acest ton familiar, domnule. Sunt prizonier de război. Cer să fiu tratată conform formalităţilor, chiar şi de dumneavoastră. Mai ales de tine, ticălos josnic!

— Oh, nu e grozavă? observă Pinkerton, pe când privirea lui Terry se întunecă din nou.

— Ţine-ţi gura aceea nenorocită şi ascultă-mă, se enervă el. Susannah, din momentul în care ai fost prinsă, ai încercat să mă tragi şi pe mine, acuzându-mă de tot ce ai putut. Ei bine, ţine minte: sunt yankeu şi sunt al dracului de mândru de asta. Acum nu-mi eşti de mai mult ajutor decât ziarul de ieri.

— Corcitură! şuieră ea.

— E posibil să nu fiu un gentleman, dar nici tu nu eşti sudista de valoare care am crezut că eşti. Adună-ţi lucrurile.

— N-ai s-o scoţi de aici până nu-ţi dau eu voie, scuipă Baker. E a mea.

Cuţitul zbură atât de repede din mâna lui Terry pe lângă capul lui Baker, încât nici Susannah, nici Pinkerton nu-şi dădură seama că l-a lovit până când nu văzură sângele ţâşnindu-i din obraz.

— Şi asta nu-i nimic, Baker, doar un mic avertisment. Data viitoare nu voi mai fi aşa grijuliu.

Terry îşi scoase cuţitul din perete şi îl şterse de că maşa albă a lui Baker.

— Acum, iau prizoniera. Dacă ai s-o interoghezi aici, cu toţi sudiştii ăştia ascultându-i ţipetele, vei avea scandal. Mişcă din drumul meu, Baker.

Ceea ce Baker, tamponându-şi obrazul, şi făcu.

— Nu merg nicăieri cu yankeul ăsta ticălos, spuse Susannah. Nu mă duc cu el! Nu! Mă va chinui! Chemaţi-l pe avocatul meu, pe doctorul meu, aduceţi-l pe Lincoln în persoană, fir-ar să fie! Preşedintele respectă femeile.

— Bătrânul Abe şi-a trimis propria cumnată, o sudistă acasă, oricând voia să se ducă, le spuse Pinkerton, cu instrucţiuni ca să fie încuiată şi cheia aruncată dacă dădea vreun semn că ar vrea să ajute sau să încurajeze ori să dea informaţii duşmanului. Ei, nu vă uitaţi cu atâta răutate la mine, strânse el din umeri, E adevărat. Acum nu cred să mai spună ceva.

Dar se luă cu mâinile de cap, când Susannah o luă de la capăt:

— Bărbatul acesta m-a înşelat. E o persoană demnă de dispreţ, un afemeiat…

Terry ridică mâna ca şi când ar fi vrut s-o lovească. Ea nu clipi, el n-o lovi, doar îşi duse mâna la fruntea încruntată. Pinkerton se gândi că, totuşi, o speriase, pentru că îşi pusese mâna la gură. Tăcu şi încetă să se mai opună. Îşi adună câteva lucruri şi îşi trase boneta până deasupra sprâncenelor. El îi legă mâinile la spate şi docilă, îl urmă., Nu se mai auzi de niciunul dintre ei multă, multă vreme.

Capitolul 32

Susannah nu folosea aproape niciodată cuvinte urâte, dar explodase văzându-l pe Terry cu femeia aceea, Baker, şi să mai fie şi amenințată de ea. Fusese rănit de modul cum Terry o escortase pe femeia aceea, atât de aproape, aşa crezuse ea atunci, când era pe punctul să cadă, simțindu-se pierdută şi trădată, fiindu-i dor de casă şi îngrijorată de soarta lui Simeon şi a fetelor. Ştia că o duc bine cu Grace, dar ea le iubea – îl iubea şi pe tatăl lor – şi asta era adevărata problemă.

Susannah era nenorocită, încercând să înţeleagă. Cum de ajunsese într-o astfel de situaţie de neconceput şi se considera vinovată de tot. Nu trebuia să păţească astfel de lucruri. De obicei era stăpână pe situaţie. Era prea deşteaptă şi prea raţională ca să-l trădeze pe singurul bărbat pe care îl iubea. Dar chiar asta făcuse..

În celula aceea, cu instrumentele de tortură răspândite peste tot, cu doi detectivi fără niciun Dumnezeu şi cu vrăjitoarea aceea, Gilda, Terry încercase să evite să se uite la Susannah şi la ochii ei sfidători. Era prea dureros pentru el, dar trebui să-i dea de ştire, cu o clipire din ochi că mai bine

şi-ar ţine gura şi l-ar asculta. Înţelesese, în cele din urmă, îşi dădu el seama, când îi văzu mâna stângă la gură după a treia sau a patra încercare. După aceea, deveni rezonabilă, şi-l urmă, mai mult sau mai puţin docilă.

Terry şi Susannah, cu mâinile legate la spate, fără să vorbească unul cu celălalt, trecură pe lângă gărzile militare, afară din celulă şi de-a lungul coridoarelor umede, trecură de uşi, dădură colţul şi coborâră treptele închisorii, tot drumul fiind aclamată de bărbaţii de acolo.

— Ne vom întâlni din nou acasă, băieţi, cu voia lui Dumnezeu. Ţineţi fruntea sus, spuse ea fiecăruia pe când îşi făceau drum prin acea casă a ciumei.

În sfârşit, trecură de poarta principală în stradă, un. De gărzile îi salutară. Stătură în josul scărilor şi inspirară aerul libertăţii pentru prima dată în două săptămâni lungi. Ea începu să meargă lângă Terry, dar după câţiva paşi se întoarse spre închisoare, spre ferestrele cu rame de lemn.

— Cu eleganţa ei firească şi capul plecat, Susannah acceptă *un* strigăt admirativ din partea colegilor ei şi apoi răspunse cu cei mai bun strigăt rebel pe care Terry îl auzise vreodată.

Susannah avea totul excepţional, inclusiv coardele vocale. Ar fi trebuit să se căsătorească cu ea când avusese ocazie, se acuză singur, când ea încă mai voia să se căsătorească cu el.

— Hai să mergem, spuse el morocănos, luând-o din loc cu Susannah după el.

— Unde mă duci? întrebă ea când trecură prin Piaţa Lafayette şi văzu că locuinţa lor era întunecată.

— N-ai să ajungi în faţa unui pluton de execuţie, Susie Shadow, dacă de asta ţi-e frică, spuse el.

După ce spuse aceste cuvinte, nu se mai auzi niciun sunet în afară de zgomotul paşilor, pe când ei treceau prin inima oraşului, spre râu. Susannah crezu că îl aude pe Terry oftând o dată, dar când se uită la el, faţa îi era imobilă.

— Nu te duc nicăieri. Te-am furat de la închisoare ca să te trimit acasă ca o eroină. Eşti deportată ia Charleston, spuse el, îţi datorez asta.

— N-o să te mai cred niciodată. N-aş putea nici dacă aş vrea, dar nu vreau, anunţă ea sentenţios.

Era o minciună. Voia. Şi desigur fusese dezamăgită de el mult timp, dar era prea târziu acum să-i mai spună ce avea în minte. Se terminase cu adevărat totul între ei.

— Încrederea e greu de obţinut între un bărbat şi o femeie, chiar şi în cele mai bune condiţii. Ne-am trădat unul pe altul Susannah.

— De ce? De ce am făcut-o, Terry? Te iubesc.

Trebuie să ţi-o spun.

Ca şi el fu pe punctul de a se trăda. Dar se stăpâni.

— Asta n-ajută la nimic acum, răspunse el.

N-o privea, nu ştia cum va reacţiona privindu-i ochii umezi. Simţea lacrimile în vocea ei şi asta era îndeajuns de greu de suportat.

Inima ei se frânse. Începu să plângă în tăcere sau, cel puţin, aşa crezu, dar nu era aşa, pentru că, fără s-o privească, el scoase o batistă. N-o putea lua pentru că mai avea mâinile legate. El o dezlegă şi ea luă batista.

— Nu mă vrei, Susannah, spuse el. Nu te pot iubi… şi nici pe altcineva.

— Cine eşti, fir-ar să fie... cu adevărat? întrebă ea.

Oricine ar fi fost, îl iubea. Îl voia cu adevărat şi acum că îl pierdea, îşi dădu seama ce bine îl cunoştea, ce bine îi cunoştea ochii fumurii, blânzi şi vocea calmă şi inima caldă, loialitatea şi devoţiunea faţă de lucrurile pe care le iubea.

Îl văzuse încurajându-şi copiii, iubindu-i cu fiecare cuvânt.

Îl văzuse împreună cu mama sa, bătrâna aceea singuratică şi cicălitoare şi îşi arătase şi faţă de ea dragostea.

Era neiertător cu bişniţarii şi de neurnit cu nebuni ca ea, faţă de care arătase numai dragoste, iar ea stricase tot.

— Terry, nu poţi impune inimii să iubească, dar îţi aduci aminte ce ţi-am spus în spital despre căsătorie... şi altele? Dacă nu-ţi aduci aminte, ascultă-mă, pentru că...

Dar o făcu tacă, acoperindu-i gura cu mâna.

— E prea târziu pentru asta acum. Sunt ceea ce sunt, spuse el, și asta e ceea ce voi fi mereu.

Terry o luă de umeri şi o grăbi. Ea se împiedică de câteva ori, dar el o prinse, în sfârşit, când putu zări portul şi nava cu coşurile fumegânde, făcu ceea ce nu voise să facă şi încercase să evite, veni mai aproape de Susannah, îi inhală parfumul, iar părul ei îi mângâie obrazul. O strânse în braţe şi fugi cu ea. Nu putea pierde cu niciun chip vaporul.

Nici n-aş cere mai multă, se gândi Susannah, dar nu spuse nimic.

Aşezând-o pe pasarelă şi dându-se înapoi fără un cuvânt, o atingere sau un sărut după care tânjea,

făcu lucrul cel mai dificil pe care-l făcuse în viaţa lui.

— Dacă Lafitte e aşa cum o cunosc eu va veni să-şi ceară nepoatele cât de curând, spuse el.

Îşi duse degetele la pălărie. Nici nu privi la Susannah care văzu că fetele erau pregătite, gata să se îmbarce cu ea. Saidee ţinea de lesă căţeluşul pierdut al doamnei Jefferson Davis. Simeon, învăţând să-şi folosească proteza nouă, urca încet ţinându-se de balustradă refuzând orice ajutor al echipajului. Şi Grace era acolo, împreună cu Enoch şi Esther.

— Am venit să-mi iau rămas bun, dragă domnişoară Susannah, spuse cu tristeţe Grace, pentru că nu iau copiii cu mine în sud. Ne vom întâlni din nou într-o zi.

Susannah o îmbrăţişă şi o sărută pe Grace şi dădu din cap că a înţeles. Nu putea vorbi, oricum, nu era deloc sigură că Grace avea dreptate şi se vor reîntâlni.

Se întoarse spre Terry pentru ultima dată cu un sâmbure de speranţă în suflet. Era o optimistă incorigibilă, dar, de data asta nu o ajută. El își sărută fetele de rămas bun şi, înainte de a pleca, zâmbi silit şi îi spuse lui Susannah:

— A fost un dans voios, iubito. Şi cum spunem noi în Texas - *adios,* Susie Shadow.

Capitolul 33

Benjamin Franklin Speed încă nu putea crede că venise tot drumul din Texas împreună cu texana aceea capricioasă, slabă, severă, dar frumoasă, trebuia să recunoască. Coana Armstrong avea

acelaşi tip de atracţie periculoasă pe care ÎI avea o pisicuţă jucăuşă.

Lafitte (pentru că ajunseseră în termeni amicali) îi era, desigur, de mare ajutor, ţinând în frâu acel echipaj pe care el îl adunase dintre tâlhari. Dar chiar şi aşa, Ben era cu adevărat bucuros să ajungă la Charleston şi să o lase pe coana Armstrong la uşa coanei Butier.

— Veţi fi aici la miezul nopţii, a spus ea grupului de piraţi în devenire pe care Ben trebuia să-i păzească ca pe deţinuţi. Să nu vă îmbătaţi ca porcii, şi să încurcaţi drumul, aţi înţeles?

— Da, doamnă, răspunseră ei într-un glas.. Ridicându-şi pălăriile şi şepcile înainte de-a dispărea în josul străzii.

Apoi, Lafitte bubui în uşa familiei Butler, folosind bastonul în locul minerului de la uşă.

— Am venit după fetiţele mele, spuse ea galetului speriat care deschise. Unde naiba sunt? întrebă ea înainte ca însăşi Catherine Butler să apară, privind cu reproş şi întrebă pentru ce era atâta scandal.

— Ce scandal? Am venit după fetele în*le, micuţa Saidee şi Veneţia, spuse Lafitte.

— Doamne iartă-mă! Dumneata eşti doamna Armstrong şi ai făcut atâta drum din Galveston, din Texas.

Ben observă că modul în care Catherine Butler îi strânse mina, atât de specific sudiştilor, Semăna cu torsul pisicii. Apoi ea îmbrăţişă acel motan texan care era doamna Armstrong şi o trase înăuntru.

— Ben îl observă ea, du-te la bucătărie şi spune-le să te hrănească. Pe ce nenorocit mai urmăreşti

acum?

— Nu mai urmăreşte pe nimeni. E *cu* mine, o anumită Lafitte. Ştiu că suntem în aristocraticul Charleston, dar acolo de unde vin eu, lăsăm convenienţele la uşă.

Şi aşa Ben intră în casa mare pentru prima dată. Era răcoare şi linişte înăuntru, cu flori în vaze şi covoare mai groase decât cea mai bună pătură pe care o văzuse el vreodată. Podelele erau umede, iar mesele de lemn întunecat. Îi plăcu şi pendula cu o gaură mică de glonte în ea. Mai mult, îi plăcu în mod deosebit să le asculte pe doamne vorbind. Formau o pereche din ceea ce Ben numea, mari doamne şi fu o adevărată sărbătoare când cele două se întâlniră cu doamna McCord în ziua când el le conduse la ferma ei. Era o adevărată ocazie să priveşti la cele trei doamne.

Doamna Mecord, rigidă, pioasă şi hotărâtă, într-o rochie ştearsă, de casă, întinse mâna impozant şi Adella Lafitte Armstrong, cu părul argintat, care era îmbrăcată din cap până în picioare în dantele suedeze, ghete de piele şi pălării imense. Şi, spre plăcerea deosebită a lui Ben, era şi frumoasa doamnă Catherine Butier, cu pielea ei de porţelan şi părul minunat, în toaleta ei franţuzească de mătase, la modă, cu multă dantelă, foarte strânsă pe talie şi cu fusta mare cât un clopot de biserică, cum îi părea lui Ben.

Catherine venise cu un scop acasă la doamna Mecord şi îl dezvălui de îndată ce fură aşezate la umbra unui stejar, auriu în lumina verii indiene.

— După cum bine ştii, doamnă Mecord, mi-am pierdut singura fată şi nu ştiu nimic de soarta

singurului meu fiu. Nora mea, Louly este însărcinată şi nepotul meu este foarte important pentru mina. Încredinţează-mi-o pe Louly, o voi da în grija doctorului meu la Charleston.

— N-am avut niciodată nevoie de doctor la naştere, mulţumesc mult, doamnă Butier. Nu-ţi încredinţez fata şi pe copilul ei pentru nimic în lume.

— Şi aici doamna Mecord luă o primă şi hotărâtă înghiţitură de ceai.

— Louly este şi aşa destul de supărată, făcându-şi griji pentru Simeon, fără să mai vii şi dumneata cu ideile astea. Are nevoie de mama ei acum. Fratele lui Louly, cel de al treilea fiu ăl meu, Calvin are o nevastă care şi ea aşteaptă un copil, dar nici măcar umbra ei nu-mi trece pragul pentru că este yankee şi metodistă, pe deasupra. Când fiul meu i-a spus că singurii servitori din sud sunt negrii, a spus că nu va pune niciodată piciorul aici, deşi eu n-am avut vreodată vreun sclav. Băiatul meu, Cal, s-a dus să lupte pentru Unionişti, şi probabil că, deja, un glonţ din puşca lui a luat viaţa vreunui frate de-al lui. Nici nu mă pot gândi la astfel de lucruri.

Doamna Mecord *spusese* clar tot ce avusese de spus.

— Există mai multe feluri de a pierde un fiu… un fiu care ţi-e drag… şi apoi să se întoarcă şi să-şi ia cele două fetiţe pe care tu le-ai crescut. Asta, spuse Lafitte, este de neconceput, de asta sunt aici. Să-mi iau fetiţele înapoi.

Bătu din picior.ca o iapă nervoasă şi nu l-ar fi surprins pe Ben dacă ar fi nechezat, într-atât era de montată.

— Eu mi-am pierdut amândoi copii, doamnelor. Acest copil al lui Louly înseamnă totul pentru mine şi pentru soţul meu. Comandorul are o sănătate şubredă. A scris din Anglia să spună că încă îşi mai caută copiii, dar că sănătatea i se deteriorează pe zi ce trece. Nu mai avem pe nimeni, doamnă Mecord.

Catherine Butler, îşi dădu seama Ben, se aştepta să i se facă pe voie, dar n-avea nicio şansă cu doamna Mecord.

— Dacă Susannah ar fi fost fata mea, atât timp cât aş trăi, aş căuta-o şi aş aduce-o acasă, indiferent ce ar fi făcut. N-aş abandona chiar dacă ar fi ucis sau ar fi devenit yankee.

Catherine Butier păli şi îşi muşcă buzele. Îşi duse o mână delicată şi cu bijuterii la frunte.

— Fiica mea e moartă pentru mine, doamnă Mecord.

— Am auzit că scrisorile ei vin cu zecile pe vapor ca frunzele ce cad toamna.

— Şi ce scrie despre fiul meu şi despre fetițele mele? întrebă Lafitte, devenind mai interesată în discuţie.

— Nu deschid scrisorile… acelei femei, insistă Catherine. Le trimit înapoi cu vaporul următor. Le arunc în sobă sau în mare. A trădat cauza femeilor sudiste. Nu vreau s-o mai văd, dar aş face orice pentru copilul lui Louly… îi ofer totul!

— Nu, nu, nu, spuse doamna Mecord, scuturându-şi capul alb. Un copil n-are nevoie de o lume întreagă, Catherine.

Se ridică în picioare părând cât se poate de hotărâtă.

— Atunci voi veni aici când se va naşte, Polly şi

voi rămâne până va creşte puţin, declară Catherine. Fii atât de bună şi arată-mi dormitorul de sus.

— Cu greu l-ai numi dormitor. E mai mult o mansardă, unde băieţii mei obişnuiau să doarmă şi o vor mai face, mă rog pentru asta. Şi scândurile sunt crăpate.

— Nu-mi pasă, Polly, replică Catherine. Sunt şi lucruri mai importante decât luxul.

— E îngrozitor de cald vara, iarna e ger, aşa cum e, cu o singură sobă care trebuie umplută toată noaptea. N-am nici mâncarea fină cu care eşti obişnuită. Aici avem, mai ales, cartofi şi cereale…

— Gata, gata, doamnă Mecord, spuse Lafitte ca s-o încurajeze pe biata doamnă Mecord care, cu siguranţă, era foarte nefericită şi îngrijorată la gândul de a o avea pe eleganta doamnă Butler ca oaspete permanent. Acum, asta ce mai e? Lafitte tocmai observase o mică procesiune, apărând şi dispărând din raza privirii după răsucirile drumului de munte.

Ben, cu ochii lui ageri, o văzuse de zece minute înaintea doamnelor. Ştia că cei care veneau însemna mult pentru fiecare din ele, în diferite moduri. Când îi observară deveniră interesate şi coborâră pe drumul de munte în întâmpinarea acelor căruţe.

— Cred că am auzit în oraş că vestita spioană a Confederaţiei, Susie Sadow, vine să-şi găsească mama, spuse Ben.

— Spioana Confederaţiei? întrebă Lafitte.

— Ei bine… da… asta vine cam aşa, spuse Ben, gata să dezvolte, dar până atunci nu mai rămăsese nimeni să-l asculte.

Capitolul 34

Susannah era din nou acasă şi, aşa cum îi promisese Terry, era cu adevărat *o* eroină. Pentru prima dată în viaţa mea, scria ea în jurnal, am leşinat. Asta s-a întâmplat când mi-am. Văzut mama, chiar acolo în faţa casei familiei Mecord. Şi exact ca o persană slabă, fragilă, prostuţă, m-am pierdut în braţele mamei. Aşa a aflat ea, fără ca eu să-i spun nimic că-i purtam în pântece nepotul.

— Draga mea Susannah, îmi spuse mama când am deschis ochii şi am văzut lacrimi de fericire în ochii ei, într-adevăr viaţa este când sărbătoare, când nenorocire. Acum am doi nepoţi pe care să-i aştept şi la care să visez.

E bine să fii din nou acasă. Mama, încântată cum e de micuţii ce vor veni, este rănită de schimbarea lui Simeon. Are nevoie de mine. Şi Simeon are, deşi o are pe Louly a lui.

Desigur, mama mă iertase înainte de a afla despre copilul meu sau înainte de a afla adevărata mea poveste, în fine, mare parte din ea. Sunt câteva mici lucruri trecute sub tăcere pentru totdeauna – scria Susannah pe prima pagină, proaspătă şi albă, a noului ei jurnal, legat în piele, pe care îl găsise în. Geanta el de călătorie: *Mai presus de toate, Iii sinceră cu tine însăţi/Şi aşa cum noaptea vine după zi, /Nu vei putea trăda niciun bărbat* scrisese mâna puternică a lui Terry pe copertă.

Era clar pentru Susannah ce voise să spună: îl trădase şi pe el şi pe ea însăşi. Şi ea şi cerul îi era martor că nu voise, dar Terry nu înţelesese, aşa că,

oricum, nu mai conta. Povestea lor se sfârşise, deşi nu şi pentru Susannah şi pentru copilul pe care-l concepuseră împreună, care creşte înăuntrul ei, pe zi ce trecea, adevărata comoară ce îi fusese dată de omul pe care-l iubea şi pe care era posibil să nu-l mai vadă niciodată decât în ochii fiului sau sau fiicei sale.

Fetiţele Armstrong aleseră să stea cu Susannah, o hotărâre pe care Lafitte n-a acceptat-o liniştită, dar cel puţin a acceptat-o cu eleganţă. Râmase şi ea în Charleston ca oaspete al familiei Butler,. Aşteptându-şi liul care, îi spusese ea lui Susannah, va veni într-o zi să-şi ia copii, dacă nu nevasta. Lafitte nu era o persoană uşor de suportat, îşi spuse Susannah printre dinţi.

Înainte de război, Charleston fusese o localitate renumită, iar cetăţenii lui fuseseră curajoşi tot timpul războiului, distrându-se cu excursii (Fort Sumter eră un loc preferat), petreceri şi dansuri. Balul anual St. Cecilia, cel mai important eveniment al sezonului, fusese interzis în această perioada, deşi domnul Pointsett continuă să organizeze obişnuitul lui mic dejun duminical, la care invitaţiile erau considerate ca o audienţă la rece.

La începutul războiului, privaţiunile nu erau chiar atât de mari. Blocada nu era eficientă. Chiar şi atunci când yankeii o întăriră cu nave ale Uniunii, se găsea orez şi produse din statul de jos, din belşug, dar nu se prea găsea sare. Erau şi alte lucruri care lipseau: pantofi, ace, andrele, care erau donate fabricilor de uniforme împreună cu feţe de perne şi jartiere, toate necesare pentru rucsace. Cam pe când un spărgător al blocadei

Nassau, din Caraibe, ancoră în port şi inflaţia se făcu simţită, criza populaţiei deveni apăsătoare. Nu era necesar niciun efort pentru a face marfa să pară atrăgătoare, nevoia pentru tot felul ce lucruri, de la ustensilele de uz casnic până la materiale pentru îmbrăcăminte deveni atât de mare încât încărcătura unui vas întreg se vindea în douăzeci sau treizeci de minute. Cea mai simplă pânză pentru rochii era ia fel de scumpă ca şi mătasea chinezească, cândva. În ziua când Susannah veni acasă cu un sul de pânză ordinară, toate femeile din casă, mai tinere sau mai puţin tinere, fură foarte entuziasmate.

— Mă înveţi şi pe mine să cos? o întrebă Venetia pe Susannah, încântată..

Lucrară împreună, croind, tăind şi prinzând în bolduri şi deveniră cele mai bune prietene. În timpul uneia din aceste şedinţe de croitorie, Veneţia o întrebă pe Susannah despre ceva care o necăjea de mult.

— Susannah, îţi aduci aminte când citeam din *ce ar trebui să ştie o tânără fată*?

— Da. De ce?

Susannah punea o dantelă luată de la un jupon mai vechi la o rochie nouă a Veneţiei, în timp ce fata se admira în oglindă..

— Vrei să vorbeşti despre capitolul referitor la femeie şi bărbat? Asta n-ai înţeles?

— Nu, nu. Am crescut, după cum ştii, la o fermă, la marginea sălbăticiei. Ştiu tot despre boi şi vaci, despre cai şi iepe şi pisici şi găini. Era o Discuţie în amurg despre gânduri rele.

— Da, îmi amintesc. Un om se cunoaşte după gândurile pe care le are ferecate în suflet, zice

Biblia.

— Zice că e păcat să ai gânduri duşmănoase, dar... nu pot fi mereu bucuroasă şi mulţumită şi bună cu toată lumea. Gândurile mele nu sunt întotdeauna frumoase şi doctorul Wood-Alien a scris că Necuratul mă va chinui dacă nu spun: nu sunt supărată, îmi iubesc prietenele, iubesc pe toată lumea. Dar eu nu iubesc pe toată lumea. Nu pot. Acum, am să mă fac urâtă aşa cum spune doctorul?

Susannah o îmbrăţişă pe Veneţia şi nu râse.

— Copil drag, trebuie să nu fiu de acord cu acel doctor experimentat. Nu poţi, desigur, iubi pe toată lumea, trebuie să te mai superi din când în când şi vei fi întotdeauna aşa frumoasă, chiar şi când vei fi bătrână. Pe cine eşti necăjită? o întrebă Susannah când o văzu că zâmbeşte uşurată.

— Pe tata. Întotdeauna ne părăseşte chiar când... când..

— Când crezi că vă iubeşte cu adevărat şi n-o să plece de lângă voi un milion de ani? Ştiu. Se va întoarce, spuse Susannah, nefiind deloc sigură de asta.

Veneţia deveni o croitoreasă foarte pricepută; atât de îndemânatică încât putea desface o pălărie veche, transformând-o într-o bonetă nouă, la modă. Pe măsură ce sora sau fratele ei creşteau, tatăl Veneţiei era mereu în mintea şi inima lui Susannah.

În noiembrie, Jeff Davis fu ales preşedinte pentru o perioadă de şase ani deşi nu se avea bine cu generalul Beauregard.

Pe 11 decembrie 1861, un incendiu distruse mare parte din Charleston, pentru că majoritatea

pompierilor plecaseră să lupte pentru Confederaţie.

În dimineaţa aceea rece de iarnă, fetele lui Terry se plimbau pe malul râului Ashley, înfofolite în haine de lână şi purtând bonete călduroase, când zăriră fumul. Primul lor gând, cum era şi firesc, fu la duşman. Nu era. Susannah se gândi că era mâna sorţii cea care le făcea un semn despre ce va urma. Yankeii nu vor bombarda oraşul încă doi ani de atunci înainte, dar când au făcut-o, frumosul Charleston va fi ras de pe faţa pământului. Vom muri cumplit, spuneam noi. Şi aşa am şi făcut-o, scrise Susannah mai târziu, în jurnalul ei.

Ardeau golfurile, în port erau nave de război, dar yankeii nu aveau de a face cu incendiul din Charleston, nu direct. Insulele mai îndepărtate fuseseră abandonate, fiind prea dificil de apărat, iar Port Royal fusese cercetat cu o luna înainte de incendiu. Se întâmplase ca generalul Lee să fie în oraş în acea noapte de decembrie, luând cina în Mills House. Charleston era plin de refugiaţi din insule; se spunea că unul dintre ei pusese un felinar în hambarul unde se adăpostise şi vântul făcuse restul.

Incendiul începuse, de fapt de la Russell Sash şi de la Fabrica Blind. Clopotele de alarmă începură să sune. Vântul se intensifică, focul se întinse până în East Bay. Scânteile erau purtate de vânt. Câteva clădiri au fost salvate de oameni, înăbușind focul cu pături ude. Casa Butler a fost una dintre ele, Casa Orfanilor, alta, dar Catedrala St. John a ars şi clopotniţa bisericii Congregaţiei căzu. Lumea zicea că Dumnezeu nu făcea favoruri.

La lumina zilei se vedea mai bine cât de

dezolantă era imaginea. Proprietarii de plantaţii începură să trimită mâncare în oraş, iar Veneţia, Susannah, Lafitte şi Catherine lucrară într-un punct de distribuire a supei pentru cetăţeni afectaţi de incendiu.

Câteva zile mai târziu, Susannah a cărei sarcină înainta, se trezi într-o dimineaţă scuturată de friguri şi febră şi, în curând avu dureri. Catherine, îngrozitor de palidă, trimise îndată după doctor şi moaşă şi merse să stea lângă patul fetei, simţindu-se nenorocită, neajutorată şi îngrozită..

Susannah pierdu copilul şi aproape-şi pierdu viaţa. Nu fusese avertizată în niciun fel că lucrurile mergeau rău, dar născu o fetiţă fragilă şi mică, a cărei inimă, după cum îi spusese Dr. Nelson încetase să bată la câteva săptămâni..

— Ai pierdut mult sânge, Susannah, dar trupul tău ţi-a salvat viaţa. Infecţia s-ar fi agravat, poate ar fi devenit de nevindecat în alte câteva zile. Acum trebuie neapărat să te înzdrăveneşti. Când vei fi sănătoasă ţi va veni soţul tău acasă, sunt sigur că vor fi alţi copii, cât să umple o casă.

Omul era bine intenţionat şi Susannah ştia asta, dar se săturase de speech-ul lui stufos şi-şi întoarse faţa. Nu mai avea nici gânduri, nici sentimente de iubire.

— A muncit aşa mult după incendiu, fură de acord femeile, adunate să ruleze bandaje pentru trupe.

— L-a ajutat şi lui Louly să se descurce cu Simeon, aşa de întunecat şi de nervos în ultima vreme, spuseră ele. Ce schimbat e băiatul ăsta!

— Catherine n-a fost de niciun ajutor, aşa preocupată cum e de Simeon, şi aşa cicălitoare din

cauza asta, cotcodăceau femeile.

— Femeia aceea, Lafitte Armstrong e aşa de zgomotoasă, nicidecum o doamnă în stilul Charleston, se comentă.

— Călărea un cal arab mic, alb…

— Se zice că o pisică neagră…

— … sau stând în plină lumină a lunii…

— Doamnelor, doamnelor, vă rog! le imploră Louly. Toate am depins de Susannah, solicitându-i timpul şi atenţia, dar a dovedit întotdeauna că are resurse inepuizabile de energie şi dragoste. Dacă micuţa era sănătoasă, dacă-i era dat să se nască şi să trăiască şi să-şi întâlnească tatăl… Nu există întotdeauna o cauză clară, cel puţin nu pentru noi, biete fiinţe umane, pentru tot ceea ce se întâmplă, nu-i aşa?

Toate femeile priveau la Louly care urma să fie şi ea în curând mamă, în câteva săptămâni. Era frumoasă şi strălucea. Toate femeile fură de acord cu ea, chiar şi când spuse că micuţul urma să fie salvarea pentru tatăl lui, singurul lucru care-l va ajuta pe Simeon Butler să-şi găsească din nou felul iubitor şi optimist de a fi.

Şi-apoi, femeile îşi continuară lucrul în tăcere pentru o vreme, fiecare ocupată cu gândurile ei. În acele vremuri tulburi erau multe lucruri despre care nu mai erau sigure, întâmplări de zi cu zi pe care nu le mai puteau explica sau preveni..

— Aşa cum se prezintă lucrurile, acum, nu poţi fi sigur de nimic, nici măcar dacă vor cânta cocorii în zori, spune, doamna Mecord, gândind cu voce tare.

Fizic, Susannah se restabili, dar inima îi era împietrită. Se plimba singură pe cheiul din Charleston, indiferent de vreme, la orice oră, ca o

nevastă de marinar într-o plimbare de văduvă. Undeva, ascuns în suflet, deşi n-o ştia nici ea, optimismul încăpăţânat din ea încă îl mai dorea pe Terry înapoi şi asta o remontă.

Pe la mijlocul lui ianuarie, Louly muri în durerile facerii, dar lăsă în urmă un băieţel frumos. Când doica nu era cu el sugea batoanele de zahăr pe care i le dădeau bunicile lui şi gângurea. Tatăl lui era mai întunecat ca niciodată. Catherine Butier ofta. Polly Mecord susura cântece de leagăn micuţului, cu lacrimi alunecându-i pe obrajii plini de riduri.

În martie, vasele militare *Monitor* şi *Merrimack* luptau destul de aproape, la Hampton Roads. Şi primăvara veni din nou, parfumată, blândă şi veselă. Susannah încetă să mai privească într-una marea şi se mută din Charleston la plantaţia Colleton, unde mergea, des în pădure să-şi petreacă zilele, într-o poieniţă care începea chiar de la gardul grădinii, undeva lângă râu. Era şi o boltă de viţă de vie peste pietrele acoperite de muşchi. Pământul era moale şi florile de merişor o făcură să viseze din nou.

Nu ştia dacă Terry era mort sau trăia, dar mergea acolo, în acel loc singuratic, doar ca să se gândească la el şi la ce se întâmplase între ei. Şi tot gândindu-se îşi dădu seama că, asemenea lui Lafitte, deşi ea avea alte motive, nu s-ar mărita cu altul.

Nimic nu se compara cu modul în care îl iubea pe cel care ieşise din viaţa ei pentru totdeauna.

Dar Susannah se alina singură. Şi, într-o noapte, spre sfârşitul lui aprilie, veni la acest loc al lui Terry, cum ajunsese să-l numească, pentru a privi

cerul plin de stele printre crengile unui copac abia înfrunzit. Privea spre cer cu capul dat pe spate. Sufla vântul. Prizonieră a unei ameţeli minunate, simţi pământul învârtindu-se. Oriunde în jurul ei, lucrurile respirau în întuneric. Ştiu că îi era bine, chiar aşa singură cum era.

Şi, deodată, nu mai fu singură.

— Am venit să iau ce este al meu de drept, spuse Terry de undeva din întuneric.

Susannah nu putut face nicio mişcare. Era parcă o fantomă şi era atât de... desăvârşit, cu ochi; lucind, cu părul lung, strălucitor şi ondulat în jurul gâtului. Braţele se deschiseră larg şi o cuprinseră. Buzele lui întredeschise mângâiară şi gustară mult înainte de a le devora pe ale ei.

Şi, bineînţeles că ceru ce era al lui. Se afundară împreună în pământul cu miros de muşchi al poieniţei, trupurile flămânde de dragoste atingându-se, mâinile lui fine şi puternice mângâind-o, luând încă o dată ceea ce era a lui dintotdeauna. Înainte ca trupul lui să alunece deasupra ei şi să se mişte în ea, înainte ca ea să închidă ochii şi să se abandoneze extazului şi iubirii, văzu o constelaţie întreagă, perfectă, a Lebedei, plutind deasupra lor.

Sfârșit

In furia războiului dintre Sud și Nord, ei și ea, din tabere diferite, sînt mînați de aceeași pasiune. O pasiune ce se va dovedi mai puternică decît războiul însuși.

Frumusețea sălbatică a sudului

Cînd logodnicul ei a rupt legătura, Susannah Butler, o frumusețe a sudului, își savură în secret libertatea recîștigată. Dar locotenentul Terry Armstrong, un străin tulburător de frumos, încercă să o convingă că, în timp de război, o femeie are nevoie de protecție. Pe Susannah o scandaliza cererea lui în căsătorie – onoarea ei nu avea nevoie de protecția unui yankeu încrezut. Totuși, Terry dovedi că îi cunoaște cele mai intime dorințe – și, cu pasiunea lui fierbinte și îmbrățișarea-i irezistibilă, nu se sfii să o copleșească așa cum nici un bărbat nu o făcuse înainte.

Soldatul înalt și întunecat

În uniforma lui albastră de nordic, Terry Armstrong are sufletul fierbinte al sudistului. Și, ca toți bărbații din sud, știe să aprecieze exploziile de pasiune – exact ceea ce Susannah Butler îi putea oferi. Nu numai frumusețea ei l-a captivat, ci și firea ei neliniștită – în care se regăsea întrutotul. Ea era femeia pe care să o îmblînzească și de care să se lase îmblînzit – un foc pe care numai dulcile nopți ale sudului îl mai puteau potoli.

Lei 1900

BEST SELLER